cecelia ahern

Primul roman
YOUNG ADULT
semnat de autoarea bestsellerului
P.S. Te iubesc

Defecți

ALL

GRUPUL EDITORIAL ALL | Editura

Cecelia Ahern

Defecți

Este prima carte din seria *Defecți* și a apărut deja în 15 țări. Seria va continua cu romanul *Perfecți*.

Celestine North are o viață perfectă. Este o fiică exemplară, toți profesorii și colegii o plac și este iubita celui mai fermecător băiat din liceu, Art Crevan. Dar, într-o zi, se trezește într-o situație în care acționează din impuls, uitând de toate regulile societății perfecte în care trăiește. Prin urmare, va fi pedepsită și va trebui să suporte consecințele sfidării ei. Ar putea merge la închisoare. Sau, mai rău, ar putea fi însemnată. Ar putea fi acuzată că este Defectă.

În primul său roman pentru adolescenți, Cecelia Ahern înfățișează o societate distopică, în care perfecțiunea este obligatorie, iar cei care iau decizii greșite, necalculate, Defecții, sunt însemnați cu fierul încins. O societate în care decizia unei adolescente de a se revolta ar putea s-o coste viața.

„Un roman captivant pe care ți-e foarte greu să-l lași din mână. Finalul abrupt îi va face pe cititori să aștepte nerăbdători următoarea carte din serie.“

School Library Journal

„Cecelia Ahern atrage atenția asupra capcanelor în care poate cădea omenirea în ziua de azi: cât de repede se găsesc țapi ispășitori care sunt pedepsiți în public.“

The Guardian

www.all.ro

Cecelia Ahern

Cecelia Ahern (1981) este o autoare irlandeză, născută în Dublin, care a reușit să facă din fiecare roman pe care l-a scris un bestseller internațional. Romanul ei de debut, *P.S. Te iubesc* (*P.S. I Love You*, 2004; ALLFA, 2005), a fost tradus în 47 de țări și ecranizat, devenind instantaneu un succes internațional. Următoarele romane au fost la fel de bine primite, fiind traduse în peste 50 de țări și vândute în peste 25 000 000 de exemplare.

Defecți este prima sa carte pentru adolescenți, deschizând seria cu același nume care tratează una dintre problemele veșnice ale omenirii: teama de a fi imperfecți, de a fi stigmatizați. Romanul, apărut în aprilie 2016, a fost deja tradus în 14 limbi.

Mai multe informații și noutăți despre Cecelia Ahern pe conturile de Twitter (@Cecelia_Ahern) și Facebook (CeceliaAhernofficial) și pe site – www.cecelia-ahern.com.

„Acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa."

Cecelia Ahern

cecelia ahern

Defecți

Traducere din limba engleză de
Daniel Clinci

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Design copertă: Andra Penescu

FLAWED
Cecelia Ahern
Copyright © Cecelia Ahern 2016

DEFECȚI
Cecelia Ahern
Copyright © 2017 Editura **ALLFA**
Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHERN, CECILIA
Defecți / Cecilia Ahern; trad. din lb. engleză: Daniel Clinci. - București: ALLFA, 2017
ISBN 978-606-783-066-8

I. Clinci, Daniel (trad.)

821.111

Grupul Editorial **ALL**:
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

f/editura.all
allcafe.ro

Pentru tine, tată

DEFECT = vinovat, imperfect, blamabil, discreditat, diform, iraţional, slab, incomplet, fără valoare. (Despre o persoană) cu caracter slab.

1

Sunt o fată care se ghidează după definiții, logică, o fată care vede lucrurile în alb și negru. Rețineți asta.

2

Să nu ai niciodată încredere într-un om care se pune, neinvitat, în capul mesei în casa altuia.

Nu sunt cuvintele mele. Sunt cuvintele bunicului meu, Cornelius, care, după ce le-a spus, s-a îndepărtat cât de mult a putut de această masă și nu va fi primit prea curând la ea. Iar problema nu e atât faptul că a spus acele cuvinte, ci mai degrabă cui i le-a adresat: judecătorului Crevan, unul dintre cei mai puternici oameni din țară care, în ciuda comentariului făcut de bunicul meu anul trecut, stă din nou în capul mesei noastre cu ocazia reuniunii anuale de Ziua Pământului.

Tata se întoarce din bucătărie cu o sticlă nouă de vin roșu și își găsește locul ocupat. Văd că este deranjat de asta, dar, pentru că este vorba despre judecătorul Crevan, tata se oprește, învârte puțin tirbușonul în mână, gândindu-se cum să procedeze, apoi ocolește masa și se așază lângă mama în celălalt capăt, unde ar fi trebuit să stea judecătorul Crevan. Îmi dau seama că mama este agitată. Îmi dau seama pentru că arată mai bine ca niciodată. N-are niciun fir de păr nelalocul lui în coafura ei perfectă, șuvițele blonde îi sunt răsucite într-un coc sofisticat pe care numai ea poate să-l facă, cât pe ce să-și

disloce umerii pentru a-și prinde părul astfel. Pielea ei pare de porțelan, de parcă ar străluci, ca și cum mama ar fi cea mai pură formă a orice există pe lume. Machiajul îi este imaculat, rochia de dantelă de culoarea albăstrelei se potrivește perfect cu ochii ei albaștri, iar brațelele îi sunt perfect tonifiate.

La drept vorbind, aproape în ochii tuturor, mama arată zilnic așa de bine, fiind un model renumit. Deși a avut trei nașteri, corpul ei arată la fel de bine ca întotdeauna, deși suspectez – știu – că, la fel ca majoritatea, a primit ajutor în această privință. Poți să-ți dai seama că mama are o zi sau o săptămână proastă doar atunci când ajunge acasă și are obrajii și buzele mai pline, fruntea mai netedă și ochii îi sunt mai puțin obosiți. Îi place foarte mult să aibă grijă de ea. Este foarte exigentă față de felul în care arată oamenii. Îi judecă după înfățișare, îi etichetează rapid, dintr-o privire. E deranjată când ceva nu este perfect; un dinte strâmb, o bărbie dublă, un nas prea mare, toate acestea o fac să nu aibă încredere în oameni. Nu este singura. Majoritatea sunt la fel ca ea. Mama compară atitudinea celor care nu au grijă de aspectul lor cu a încerca să vinzi o mașină fără să o speli înainte; ar trebui să fie strălucitoare. La fel și oamenii. Faptul că le e lene să aibă grijă de cum arată demonstrează cine sunt ei cu adevărat. Și eu sunt perfecționistă, dar nu în privința înfățișării, ci doar a limbajului și a comportamentului, ceea ce o enervează la culme pe soră-mea, Juniper, care este cea mai comună persoană pe care o știu. Deși ea este deosebit de comună, măcar atât.

Urmăresc cu detașare comportamentul familiei mele, deoarece nu simt niciun gram din tensiunea lor. De fapt, sunt

chiar amuzată. Îl știu pe judecătorul Crevan drept Bosco, tatăl iubitului meu, Art. Sunt în casa lui zi de zi, am fost în vacanțe cu el, la întâlniri private ale familiei și îl cunosc mai bine decât părinții mei sau mulți alții. L-am văzut pe Bosco de dimineață, cu părul vâlvoi și cu urme de pastă de dinți pe față. L-am văzut în miezul nopții, umblând somnoros în boxeri și șosete – întotdeauna poartă șosete în pat – îndreptându-se spre baie sau bucătărie pentru un pahar de apă. L-am văzut beat și leșinat pe canapea, cu gura deschisă și cu mâna în pantaloni. I-am pus floricele de porumb în cămașă și i-am băgat degetele în apă caldă în timp ce dormea ca să facă pipi pe el. L-am văzut dansând beat pe ring și cântând prost la karaoke. L-am auzit vomitând după o noapte albă. L-am auzit sforăind. I-am mirosit bășinile și l-am auzit plângând. Nu-mi poate fi teamă de cineva a cărui latură umană o văd și o cunosc.

Cu toate acestea, familia mea și restul țării îl consideră un personaj terifiant pe care îl respectă și de care le e teamă. Eu cred că e ca unul dintre acei jurați din emisiunile de talente de la TV, un personaj de desene animate exagerat care se bucură atunci când este huduit. Îmi place să-l imit, spre deliciul lui Art. Se tăvălește pe jos de râs când defilez în sus și în jos ca Bosco atunci când e judecător, fâțâindu-mă cu o robă improvizată legată de gât, strâmbându-mă și arătând cu degetul încoace și încolo. Lui Bosco îi place să arate cu degetul oricând este în centrul atenției. Sunt convinsă că postura de judecător înfricoșător, deși importantă pentru locul lui de muncă, este doar un rol; de fapt, nu așa este el în realitate. În plus, face ghiuleaua în piscină foarte bine.

Bosco (doar eu *și* Art *îi* spunem a*ș*a), pe care toată lumea îl știe drept judecătorul Crevan, este șeful unui comitet numit Ghilda. La început, a fost ceva temporar care să se ocupe de anchetarea publică a infractorilor, dar acum este o organizație permanentă care se ocupă cu anchetarea indivizilor acuzați că sunt Defecți. Defecții sunt cetățeni obișnuiți care au comis greșeli morale sau etice.

Nu am fost niciodată la curtea de judecată pentru Defecți, dar este deschisă publicului și procesele pot fi urmărite la televizor. Este un demers corect pentru că, în afară de martorii de la eveniment, prietenii și familia sunt chemați să depună mărturie despre caracterul acuzatului. În Ziua Numirii, judecătorul decide dacă acuzatul este Defect. Dacă da, atunci defectele acuzatului sunt numite public și este însemnat cu fierul încins cu un *D*, într-unul dintre cele cinci locuri sau în mai multe, în funcție de ce a făcut.

Pentru decizii greșite, pe tâmplă.

Pentru minciună, pe limbă.

Pentru furt, pe palma dreaptă.

Pentru lipsă de loialitate față de Ghildă, pe piept, în dreptul inimii.

Pentru încălcarea regulilor societății, pe talpa dreaptă.

De asemenea, Defecții trebuie să poarte o banderolă cu litera roșie *D* pe mânecă tot timpul, pentru a putea fi identificați în public și dați drept exemplu. Nu sunt trimiși în închisoare; n-au făcut nimic ilegal, dar au comis acte care sunt considerate insulte aduse societății. Ei trăiesc printre noi, exilați, respectând reguli separate.

După ce țara noastră a trecut printr-un mare declin economic din cauza a ceea ce s-a considerat a fi decizii proaste ale liderilor noștri, scopul principal al Ghildei, la originea ei, a fost de a-i îndepărta pe Defecți de la putere. Acum, reușește să-i îndepărteze pe oameni Defecți înainte de a ajunge în funcții de putere, ca să nu poată face nimic rău. În viitorul apropiat, se laudă Ghilda, vom avea o societate morală și etică fără cusur. Mulți îl consideră pe judecătorul Bosco Crevan un erou.

Art este arătos, îl moștenește pe tatăl său – păr blond, ochi albaștri – și, cu părul lui blond zburlit care nu poate fi aranjat vreodată și cu ochii albaștri și mari care-i lucesc ca ai unui drac împielițat, întotdeauna pare pus pe șotii. Pentru că chiar așa și este. Stă în fața mea la masă, iar eu sunt extaziată știind că este iubitul meu. Din fericire, nu moștenește și seriozitatea tatălui său. Știe să se distreze și să se relaxeze, și face mereu câte-o glumă atunci când conversația devine prea serioasă. Știe foarte bine când să intervină. Chiar și Bosco râde. Art este ca o lumină pentru mine, pătrunde chiar și în ungherele cele mai întunecate ale minții mele.

În această zi de aprilie, în fiecare an, sărbătorim Ziua Pământului cu vecinii noștri, familiile Crevan și Tinder. Și mie și lui Juniper ne-au plăcut dintotdeauna festivitățile de Ziua Pământului de când eram copii; număram zilele rămase din calendar și ne făceam planuri cum să ne îmbrăcăm în acea zi, decoram casa și pregăteam masa. În acest an, sunt și mai încântată ca oricând pentru că este primul

an în care eu și Art suntem oficial împreună. Nu că aș plănui să-l pipăi pe sub masă sau ceva de genul, dar faptul că iubitul meu este aici, alături de mine, face ca totul să fie și mai incitant.

Tata este directorul postului News 24, iar vecinul nostru și celălalt invitat la cină, Bob Tinder, este editorul publicației *The Daily News*. Ambele sunt deținute de Crevan Media. Prin urmare, cei trei, tata, judecătorul Crevan și Bob Tinder sunt aici și pentru afaceri și pentru relaxare. Familia Tinder întârzie întotdeauna. Nu știu cum reușește Bob să respecte termene-limită la ziar când nici măcar nu poate ajunge la cină la timp. Este aceeași situație în fiecare an. Stăm deja de o oră în salon, am servit diverse băuturi și sperăm că, dacă ne mutăm în sala mesei, ei se vor grăbi ca prin minune. Acum stăm la masă, cu trei scaune goale. Am invitat-o și pe fiica lor, Colleen, colega mea de clasă.

— Ar trebui să începem, zice deodată Bosco, ridicându-și ochii din telefon, încheind conversația, îndreptându-se în scaun și luându-și un aer oficial.

— Cina e aproape gata, spune mama, luându-și paharul de vin pe care tocmai tata i l-a umplut. Mi-am permis o mică întârziere, adăugă ea, zâmbind.

— Ar trebui să începem, insistă Bosco.

— Te grăbești? întrebă Art, uitându-se suspicios la Bosco, deodată agitat. Problema cu punctualitatea este că nu-i nimeni niciodată acolo să vadă că ești punctual, spune el și toată lumea râde. Eu știu mai bine, că doar o aștept pe fata asta tot timpul.

Îmi atinge uşor piciorul pe sub masă.

— Nu, spun eu, dezaprobator. Să fii punctual înseamnă *să faci ceva sau să ajungi exact la momentul stabilit.* Tu nu eşti punctual, ajungi întotdeauna ridicol de devreme.

— Cine se trezeşte de dimineață, departe ajunge, se apără Art.

— Dar cine râde la urmă, râde mai bine, răspund eu, iar Art scoate limba la mine.

Fratele meu mai mic, Ewan, chicoteşte. Juniper îşi dă ochii peste cap.

Bosco, aparent frustrat de conversația noastră, ne întrerupe şi repetă:

— Summer, Cutter, ar trebui să începem să mâncăm chiar acum.

Tonul lui ne face pe toți să ne oprim din râs imediat şi să ne uităm la el. Este un ordin.

— Tată, spune Art, surprins, râzând, pe jumătate stânjenit. Ce eşti tu, poliția alimentației publice?

Bosco nu-şi ia ochii de la mama, ceea ce are un efect ciudat asupra tuturor celor de la masă, creează o atmosferă tensionată, de genul celei pe care o simți înainte să izbucnească o furtună: grea, încărcată de umezeală şi care-ți dă dureri de cap.

— Nu crezi că ar trebui să-i aşteptăm pe Bob şi Angelina? îl întrebă tata.

— Şi pe Colleen, adaug eu, iar Juniper îşi dă ochii peste cap din nou.

Nu-i place că mă leg de fiecare detaliu, dar nu pot să mă abțin.

— Nu, nu cred, spune el ferm, simplu, fără alte explicații.

— Bine, spune mama.

Se ridică și merge spre bucătărie, calmă și placidă, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar îmi dau seama că, de fapt, abia se ține pe picioare.

Mă uit la Art, confuză, și știu că simte și el tensiunea, pentru că îmi dau seama cum se gândește deja la o nouă glumă, ceea ce face atunci când este stânjenit, speriat sau când nu se simte în largul lui. Văd cum buzele i se țuguie, dar nu mai reușesc să aud ce-are de zis pentru că atunci auzim sirena.

3

Sirena sună tare, lung, grav, amenințător. Mă face să sar pe scaun, tresar şi inima îmi bate cu putere, întregul meu corp resimte pericolul. Este un sunet pe care îl cunosc dintotdeauna, un sunet pe care n-ai vrea să-l auzi tot mai aproape de tine. Ghilda îl numeşte semnalul de alarmă, o sirenă care răsună încontinuu între trei și cinci minute, care pornește din dubițele Ghildei și, deși nu am prins vreun război, mă face să-mi imaginez cum trebuie să se fi simțit oamenii înainte de a fi atacați. În orice moment, îți poate invada și cele mai senine gânduri.

Sunetul sirenei se apropie de casă și atmosfera este sinistră. Cu toții stăm nemişcați la masă, iar Juniper – pentru că așa e ea mereu, vorbește înainte de a gândi și este neîndemânatică – sare în sus, se lovește de masă, iar paharele se ciocnesc unele de altele. Vinul roşu se împrăștie pe fața de masă albă ca nişte picături de sânge. Nu se deranjează să-şi ceară scuze sau să curețe, ci doar fuge din cameră. Tata este în urma ei.

Mama pare să fie complet şocată, încremenită. Palidă, se uită la Bosco și cred că o să leșine. Nici nu încearcă să-l oprească pe Ewan să fugă afară.

Sirena se aude mai tare; se apropie. Art pleacă fără să ceară voie cuiva, şi eu la fel şi îl urmez pe hol, apoi afară, unde toţi stau într-un grup strâns, în curtea din faţă. Acelaşi lucru se întâmplă în fiecare curte de lângă noi; bătrânul şi bătrâna Miller din curtea din dreapta se îmbrăţişează strâns şi par îngroziţi, aşteptând să vadă la ce casă se va opri sirena. Chiar peste drum, Bob Tinder deschide uşa şi iese afară. Îl vede pe tata şi se uită unul la altul. E ceva acolo, dar nu înţeleg ce. La început, cred că tata este supărat pe Bob, dar pe faţa lui Bob văd aceeaşi expresie. Nu pot să înţeleg. Nu ştiu ce se întâmplă. Este un joc al aşteptării. Ce se va întâmpla?

Art mă ia de mână şi mi-o strânge, încercând să zâmbească în stilul lui victorios ca să mă calmeze, dar este nesigur şi repezit, aşa că n-are decât efectul opus. Sirenele sunt aproape de noi acum, răsunându-ne în urechi şi în cap. Dubiţele intră pe strada noastră: două vehicule negre, inscripţionate cu litera *D* roşie ca să arate tuturor cine sunt. Fluierarii sunt armata Ghildei, trimişi să protejeze societatea de Defecţi. Nu reprezintă poliţia oficială; ei sunt responsabili pentru reţinerea celor care, din punct de vedere moral şi etic, sunt Defecţi. Criminalii merg la închisoare; ei n-au de-a face cu sistemul juridic pentru Defecţi.

Luminile de urgenţă de deasupra dubiţelor se învârt – becuri roşii, atât de strălucitoare că luminează cerul apusului, trimiţându-ne tuturor un semnal de avertizare. Familiile care sărbătoresc Ziua Pământului se adună, sperând că nu e vorba despre ei, sperând că niciunul dintre ei nu va fi luat de lângă ceilalţi. Nu familia lor, nu casa lor, nu în seara asta. Cele

două dubițe se opresc în mijlocul drumului, chiar în fața casei noastre, și simt cum încep să tremur. Sirenele se opresc.

— Nu, șoptesc eu.

— Nu ne pot lua, îmi șoptește Art.

Are o expresie atât de sigură încât chiar îl cred.

Bineînțeles că nu ne pot lua, îl avem pe judecătorul Crevan în casa noastră, la cină. Suntem, practic, intangibili. Acest gând mă liniștește oarecum, dar apoi încep să mă tem pentru acea persoană amărâtă și ghinionistă pe care o caută. Ceea ce mă surprinde, pentru că am crezut tot timpul că Defecții sunt cei răi, iar Fluierarii sunt de partea mea, mă protejează. Dar, pentru că toată scena se petrece pe strada noastră, în fața casei mele, asta se schimbă. Am impresia că ei sunt împotriva noastră. Gândul ăsta ilogic și periculos îmi dă fiori.

Ușile dubei se deschid larg și fluierele încep să se audă în timp ce patru Fluierari în uniformă sar afară, purtând vestele lor roșii peste cămăși și bocancii de luptă negri. Tot suflă în fluierele lor în timp ce înaintează, nu mai pot să mă gândesc la nimic. Sunt complet panicată. Poate că asta este și intenția. Fluierarii aleargă, iar eu stau locului, încremenită.

4

Dar nu aleargă către noi. Merg în direcția opusă, către casa familiei Tinder.

— Nu, nu, nu, spune tata și pot sesiza furia din vocea sa.

— O, Doamne, șoptește Juniper.

Mă uit șocată la Art, așteptându-i reacția, dar el se holbează în față, încercând să articuleze ceva. Şi apoi observ că mama și Bosco nu au ieșit afară.

Mă desprind de Art și mă grăbesc înapoi în casă.

— Repede, mamă, Bosco! Familia Tinder!

În timp ce mama aleargă pe hol, cocul i se desprinde și părul îi cade pe față. Tata o privește într-un anumit fel, semnificativ doar pentru ei, își strânge pumnul și și-l deschide în mod repetat. Dar nici urmă de Bosco.

— Nu înțeleg, spun eu, privind cum ei se apropie de Bob Tinder. Ce se întâmplă?

— Şşştt, privește, mă reduce la tăcere Juniper.

Colleen Tinder se află în fața casei, alături de tatăl ei, Bob, și de cei doi frați mai mici, Timothy și Jacob. Bob stă în fața copiilor săi, protejându-i, umflându-și pieptul în fața Fluierarilor. Nu familia lui, nu casa lui, nu în această seară.

— Nu pot lua copiii, spune mama și vocea pare îndepărtată, dar eu știu că este aici lângă mine și este extrem de panicată.

— Nu o vor face, spune tata. El este. El trebuie să fie.

Dar ofițerii trec pe lângă Bob, ignorându-l, ignorându-i pe copiii speriați, care începuseră să plângă, agitând o bucată de hârtie prin fața lui pe care el o ia și o citește. Fluierarii intră în casă. Dându-și seama brusc ce se întâmplă, Bob aruncă bucată de hârtie și fuge după ei. Strigă la Colleen să aibă grijă de băieți, ceea ce e dificil pentru că sunt cu toții panicați.

— O ajut eu, spune Juniper, vrând să se îndrepte spre Colleen.

Dar tata o și prinde tare de braț.

— Au! strigă Juniper.

— Stai aici! spune tata cu o voce pe care n-am mai auzit-o vreodată.

Deodată, se aud strigăte din casă. E Angelina Tinder. Mama își acoperă fața cu mâinile. O scăpare pentru postura ei.

— Nu! Nu!

Angelina țipă iar și iar, până când o vedem în ușă, imobilizată de brațe de un Fluierar. Era aproape gata pentru cină, cu o rochie neagră de satin și perle la gât. Are părul pe bigudiuri. Poartă sandale cu bijuterii. Este târâtă afară din casa ei. Băieții încep să țipe când văd că mama lor este luată de către Fluierari. Aleargă spre ea, dar Fluierarii îi țin înapoi.

— Luați-vă mâinile de pe băieții mei! strigă Bob, atacându-i.

Dar imediat este împins la pământ, țintuit de doi Fluierari, în timp ce Angelina urlă de disperare să nu fie luată de lângă

copiii ei. Nu am auzit niciodată pe nimeni țipând în halul ăsta, nu am auzit vreodată un astfel de urlet. Se împiedică, iar Fluierarii o prind, ea șchiopătează, cu tocul pantofului rupt.

Bob strigă la ei în timp ce este țintuit la pământ.

— Lăsați-o să-și păstreze demnitatea, la naiba!

Este băgată în dubă. Ușa se închide. Fluierele nu se mai aud.

Nu am auzit niciodată un bărbat plângând ca Bob. Fluierarii care îl țin îi vorbesc pe un ton calm și grav. Nu mai țipă, dar continuă să plângă. Îi dau drumul, în cele din urmă, și Fluierarii dispar în cea de-a doua dubă. Pleacă.

Inima îmi bate cu putere și abia mai pot respira. Nu pot să cred ceea ce tocmai am văzut.

Mă aștept ca vecinii să copleșească familia Tinder cu semne de afecțiune. Suntem o comunitate foarte unită; ne sprijinim unii pe alții. Privesc în jur și aștept. Oamenii se uită la Bob, care se ridică din iarbă, trăgându-și copiii aproape și plânge. Nimeni nu se mișcă. Vreau să întreb de ce nu face nimeni nimic, dar pare stupid, pentru că nici eu nu fac nimic. Nu pot să-mi revin. Deși a fi Defect nu este o crimă, dacă ajuți un Defect, riști să fii încarcerat. Bob nu este Defect, dar soția sa este acuzată, iar tuturor le este teamă să intervină. Vecinii noștri, cei din familia Miller, se întorc în casa lor, iar majoritatea fac același lucru. Sunt complet șocată de acest comportament.

— Să vă ia dracu'! urlă Bob de peste drum.

La început, strigătul e mai diminuat și cred că vorbește pentru el, dar apoi îmi dau seama că, urlând mai tare, se

adresează dubelor care au dispărut deja; dar, pe măsură ce strigă tot mai tare şi furia sa creşte, văd cum se tot uită la noi. Cu ce suntem noi vinovaţi?

— Staţi aici, ne spune tata, apoi îi aruncă mamei o privire lungă. Toată lumea, înapoi în casă. Liniştiţi-vă, da?

Mama încuviinţează din cap, are o expresie senină, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat; şi-a pus masca din nou, şuviţele de păr rebele sunt iar prinse la locul lor, deşi nu-mi amintesc să şi le fi aranjat singură.

Când mă întorc să mă uit la casa noastră, îl văd pe Bosco stând la fereastră, cu braţele încrucişate, urmărind scena. Şi îmi dau seama că Bob strigă către el. Bosco, şeful Ghildei, este capul organizaţiei care a luat-o pe Angelina.

El poate să ajute, ştiu asta. El este şeful curţii de judecată pentru Defecţi. El ne poate ajuta. Totul va fi bine. Totul va fi din nou ca înainte. Totul se va rezolva. Toate astea vor avea sens. Mă gândesc că aşa va fi şi încerc să mă liniştesc.

În timp ce tata se apropie de el, Bob nu mai urlă, dar continuă să plângă, ceea ce-ţi frânge inima.

Când vezi ceva, nu mai poţi să te prefaci că n-ai văzut. Când auzi ceva, nu mai poţi să pretinzi că n-ai auzit. Ştiu, în adâncul sufletului, că în această seară am învăţat ceva ce nu voi putea uita niciodată. Şi o parte din lumea mea nu va mai fi aceeaşi.

5

— Să vorbim despre elefantul din cameră, spune Bosco deodată, întinzându-se după sticla de vin roșu și umplându-și paharul cu generozitate.

A insistat să ne așezăm cu toții înapoi la masă, chiar dacă nimănui nu-i mai era foame după tot ce-am văzut. Tata este tot cu Bob. Mama este în bucătărie, pregătind felul principal.

— Nu înțeleg, îi spun lui Bosco. Angelina Tinder este acuzată că este Defectă?

— Mhm, spune el cu veselie, iar ochii albaștri îi strălucesc în timp ce mă privește, ca și cum s-ar bucura de reacția mea.

— Dar Angelina este...

Mama scapă o farfurie în bucătărie, se sparge și mă opresc. Era un avertisment din partea ei? Să-mi spună să nu mai vorbesc?

— Sunt bine, spune ea pe un ton prea ascuțit.

— Ce voiai să spui despre Angelina, Celestine? mă întreabă Bosco, în timp ce ochii lui mă cercetează atent.

Înghit în sec. Voiam să spun că este drăguță, că este bună, că are copii mici și că este o mamă minunată și că au nevoie de ea, că nu a spus, că nu a făcut nimic greșit în tot timpul

pe care l-am petrecut cu ea. Că este cea mai talentată pianistă pe care am văzut-o și că sper să cânt ca ea când voi crește. Dar nu o fac, pentru că Bosco mă privește și pentru că mama nu sparge, de obicei, nimic. În schimb, spun:

— Dar ea mă învață să cânt la pian.

Juniper pufnește dezgustată. Nici măcar nu-l pot privi pe Art, așa de dezamăgită de mine însămi sunt.

Bosco râse.

— Îți găsim un alt profesor de pian, dragă Celestine. Deși, ai adus în discuție o problemă serioasă. Poate că ar trebui să-i interzicem Angelinei să mai cânte. Instrumentele muzicale sunt un lux pe care Defecții nu îl merită.

Se înfige în mâncare și ia o bucată uriașă de carpaccio; e singurul de la masă care își folosește tacâmurile.

— Apropo de asta, sper că nu te-a învățat și altceva în afară de a cânta la pian, spune Bosco încetând brusc să mai zâmbească.

— Da, sigur, spun eu, dând din cap, confuză din cauza întrebării. Cu ce-a greșit ea?

— Te-a învățat să cânți la pian, mă necăjește Art. Rușinea ei, dacă te aude cineva cântând.

Ewan chicotește. Eu îi zâmbesc lui Art recunoscătoare că a detensionat atmosfera.

— Nu-i nimic *funny* aici, șoptește Juniper fermă, întorcându-se spre mine.

Bosco se uită la ea imediat.

— Ai dreptate, Juniper, nu este.

Juniper îi evită privirea.

Tensiunea revine.

— Nu, nu e *funny*, *comic* adică, e *funny*, adică *straniu*, intervin eu.

— Mulțumesc, Dicționarule, șoptește Juniper.

Așa îmi spune de fiecare dată când încep să dau definiții.

Bosco mă ignoră și continuă s-o privească fix pe soră-mea.

— Angelina și-a fost profesoară și ție, Juniper?

Juniper îl privește direct în față.

— Da, cea mai bună profesoară pe care am avut-o vreodată.

Apoi se face liniște.

Mama intră în cameră, exact la fix.

— Trebuie să mărturisesc, mă înțelegeam bine cu Angelina. O consideram prietenă. Sunt... șocată de... acest eveniment.

— Şi eu, Summer, crede-mă că nimeni nu este mai îndurerat ca mine în acest moment, ținând cont că eu sunt cel care va trebui să-i pronunțe verdictul.

— N-o să-l pronunți doar, nu? spune Juniper încet. Va fi verdictul *tău*. Decizia *ta*.

Mă îngrijorează tonul lui Juniper. Nu este momentul potrivit să-și susțină opinia sus și tare. Nu vreau să-l enerveze pe Bosco. El trebuie respectat. Limbajul lui Juniper pare amenințător. N-am mai auzit pe nimeni să vorbească așa cu Bosco.

— Nu-i cunoaștem niciodată cu adevărat pe cei de lângă noi, pe cei pe care îi considerăm prieteni, spune Bosco, uitându-se la Juniper. Nu știm niciodată ce ascund cei pe care îi considerăm egali. Eu mă confrunt cu asta în fiecare zi.

— Ce-a făcut Angelina? întreb eu din nou.

— După cum probabil știi, Angelina a călătorit în afara țării cu mama ei acum câteva luni pentru eutanasiere, care este ilegală aici.

— Dar și-a însoțit mama, a fost dorința mamei ei, în altă țară, unde este legal, intervine Juniper. N-a încălcat legea.

— Nici Ghilda nu este o curte de judecată, ci doar a deschis o anchetă ca să-i analizăm caracterul, iar noi credem că, în urma deciziei ei de a călători în altă țară pentru a comite acel act, ea are un caracter Defect. Dacă guvernul ar fi știut de planurile ei, ar fi oprit-o.

La masă se așterne tăcerea în timp ce reflectăm la tot ce s-a întâmplat. Știam că mama Angelinei fusese bolnavă mulți ani; suferise de o boală cumplită. Nu știm cum a murit, dar am fost cu toții la înmormântare.

— Ghilda nu ia în considerare convingerile de natură religioasă, desigur, continuă el, sesizând, probabil, dubiile noastre cu privire la judecata lui. Noi doar evaluăm caracterul unei persoane. Și, respectând învățăturile acceptate de toți despre importanța vieții, lăsând-o pe Angelina Tinder să se întoarcă în țară după ce-a făcut, Ghilda ar sancționa durerea și teama. Dacă a fost legal sau nu sau dacă s-a întâmplat în altă țară, asta nu contează pentru noi. Noi trebuie să-i analizăm caracterul.

Drept răspuns la toate astea, Juniper pufnește. Ce-i cu ea? Urăsc când face asta. Toți zic că suntem identice. Chiar dacă ea este mai mare decât mine cu unsprezece luni, putem fi considerate gemene. Totuși, dacă ne cunoști, nu ne-ar merge păcăleala, pentru că Juniper se dă de gol imediat ce deschide gura. Ca și bunicul meu, ea nu știe când să tacă.

— Știai că Angelina Tinder plănuia să călătorească pentru a-și ucide mama? o întreabă Bosco pe Juniper, aplecându-se spre ea, cu coatele pe masă, fixând-o cu privirea.

— Sigur că nu știa, spune mama, cu vocea ei joasă, de parcă ar șopti, iar eu știu că face asta doar ca să nu țipe.

Juniper se uită în jos, în farfuria ei de care nu s-a atins, iar eu mă rog să tacă. Nu e amuzant. O sală plină de oameni pe care îi iubesc, iar inima mea bate atât de tare de parcă urmează să se întâmple ceva foarte rău.

— Angelina va fi însemnată? întreb eu, încă șocată de faptul că aș putea *cunoaște* o persoană Defectă, care locuiește chiar pe strada noastră.

— Dacă va fi găsită vinovată de Ziua Numirii, da, va fi însemnată cu fierul încins, spune Bosco.

Apoi adăugă, uitându-se la mama:

— Voi face tot posibilul pentru a ține presa departe, de dragul lui Bob, desigur, ceea ce nu va fi dificil, deoarece cazul Jimmy Child este în centrul atenției presei. Nimănui nu-i pasă de o profesoară de pian Defectă acum.

Jimmy Child este o vedetă, jucător de fotbal, care a fost prins înșelându-și soția cu sora ei în ultimii zece ani și va primi verdictul de Defect, ceea ce va fi dezastruos, pentru că nu va mai putea călători în afara țării la meciuri. Pe lângă alte sancțiuni primite, Defecții nu mai au dreptul să iasă din țară.

— Sunt sigură că Bob va aprecia discreţia ta, spune mama, părând foarte relaxată încât îmi dau seama cât de înțepată e, că nu este în apele ei.

— Sper, spune Bosco, încuviinţând din cap, chiar sper.

— Unde va fi însemnată? întreb eu, obsedată de treaba asta.

Nu pot să mă obişnuiesc cu asta şi nu pot să înţeleg de ce nimeni nu pune întrebări. Cu excepţia lui Juniper, desigur, dar întrebările ei sunt mai mult acuzaţii.

— Celestine, mă atenţionează mama pe un ton dur, nu cred că trebuie să discutăm...

— Mâna dreaptă, răspunde Bosco.

— Furt de la societate, îl completez.

— Într-adevăr. Şi orice persoană a cărei mână o va strânge de acum înainte va şti ce-a făcut.

— *Dacă* va fi găsită vinovată. Nevinovată până la proba contrarie, intervine Juniper, atenţionându-l pe Bosco.

Dar ştim cu toţii că Angelina Tinder nu are nicio şansă. Toţi cei care ajung în faţa curţii pentru Defecţi sunt găsiţi vinovaţi; altfel, nu ar fi reţinuţi. Spre deosebire de Juniper, eu înţeleg regulile. Există o limită, una morală, iar Angelina a ignorat-o, dar nu-mi vine să cred că ştiu pe cineva care este Defect, că am putut să stau lângă ea, în casa ei, la pian, un pian la care am cântat amândouă. Amintindu-mi de asta, simt nevoia de a mă spăla cât mai repede pe mâini. Încerc să-mi amintesc ultima noastră conversaţie, toate conversaţiile noastre, să văd dacă a dat vreun semn de slăbiciune. Şi fiica ei, Colleen? Mai pot vorbi cu ea la şcoală? Probabil, ar fi mai bine să nu mai fac asta. Dar nici asta nu mi se pare OK. Sunt confuză.

— Unde este Cutter? întreabă deodată Bosco, privind-o furios pe mama.

— Este cu Bob. Sunt sigură că se va întoarce imediat, îi răspunde ea politicos.

— Nu e bine. Ar trebui să fie aici, nu cu Bob, nu acum, insistă Bosco.

— Sunt sigură că va...

— Sper că va mai putea să cânte la pian, o întrerupe din senin Juniper pe mama. Cu mâna arsă.

— Îți pare rău pentru ea? o întreabă Bosco, din ce în ce mai nervos.

— Sigur că nu-i pare rău, intervine Art.

Are gura plină de mâncare, ținând furculița și cuțitul în mâinile sale imense de bărbat, îndreptate în sus, către tavan, ca un om primitiv. Le agită în timp ce vorbește, împrăștiind firimituri de mâncare peste tot, pe toată masa.

— Suntem cu toții șocați, tată, asta-i tot. Adică, hai, puteai să ne avertizezi că invitații noştri la cină vor fi ridicaţi, nu? Când s-a oprit sirena, biata Celestine se gândea, probabil, că va fi dusă la casa de nebuni, unde, fie vorba între noi, merită să ajungă, dar nu trebuie să ştie asta.

Vorbeşte atât de relaxat, atât de rațional, ca să-i reamintească lui Bosco unde se află: în salonul vecinilor săi, nu în sala lui de judecată.

— Desigur.

Bosco pare confuz pentru o clipă, iar apoi îl priveşte pe Ewan, care a fost surprinzător de cuminte la masă. Întinde o mână spre mine şi mă bate pe umăr plin de afecțiune.

— Îmi pare rău, dragă Celestine, n-am vrut să te sperii. S-o luăm de la capăt, da?

Își ridică paharul de vin roșu și îl ține în aer, zâmbind.

— O Zi a Pământului fericită!

6

Când am auzit că au încetat șușotelile din dormitorul părinților mei, care au durat mai mult în această seară decât de obicei, după toate evenimentele, în timp ce se pregăteau de culcare, am ieșit din casă, îndreptându-mă spre acea culme unde mă întâlnisem cu Art în mai toate nopțile din ultimele trei luni.

Petrecusem mult timp cu familia Crevan în ultimele luni, mai mult decât cu propria mea familie, și, de multe ori, îmi doream să rămân cu ei definitiv. Simțeam că mă integrez mai bine în familia lor, că totul are logică și sens cu ei. Am crezut întotdeauna în misiunea Ghildei. Sunt unul dintre cei mai mari susținători ai lui Bosco. Îmi place să-l ascult cum îi încântă pe cei de la masă cu poveștile lui din sala de judecată: cum a îndepărtat un membru din conducerea unei organizații de binefacere pentru că a ales o ofertă premium pentru pensie sau cum a însemnat o vedetă care devenise milionară de pe urma vânzării unui DVD de fitness, dar care făcuse abdominoplastie. În fiecare zi, avea povești interesante din sala sa de judecată, iar mie îmi plăcea să-l ascult. Înțeleg ce face. Îi împiedică pe oameni să fie decepționați.

Știu diferența dintre bine și rău. Înțeleg regulile. Dar azi cred că regulile au fost estompate, pentru că azi ele s-au aflat, literalmente, la ușa mea.

Este unsprezece noaptea. De pe culme se vede capitala cufundată într-un somn profund. Locuim într-o vale înconjurată de munți. Din vârful unuia dintre acești munți, Castelul Highland domină orașul. Luminat de reflectoare roșii puternice noaptea, ne privește amenințător. Este acolo încă din 1100, pe vremuri acolo locuiau marii regi; Castelul Highland este o fortăreață. Se află deasupra tuturor, este cel mai înalt turn rotund din lume din care se vede totul. Fiind scena secolelor de invazii și masacre, castelul găzduiește acum conferințe și dineuri, în el se organizează tururi ghidate despre arhitectura construcției, tururi în muzee de obiecte antice din interior și, desigur, aici se află – bineînțeles, mult mai faimoase acum – birourile Ghildei.

Stăm pe culmea vizavi de castel; în stânga, luminile orașului strălucesc în noapte și se întind la infinit, iar din castel totul este supravegheat. În dreapta, se află zona industrială și de ferme, zonă în care locuiește bunicul meu. Humming este cel mai mare oraș și capitala Highland, cu o istorie bogată și de o frumusețe remarcabilă. Grupuri de turiștii din toată lumea vin să viziteze orașul nostru, podurile noastre, castelul acesta de vis, aleile pietruite și piața centrală. Majoritatea clădirilor au supraviețuit violențelor și ravagiilor din secolul XX, fiind un centru cultural pentru cei care apreciază arhitectura noastră renascentistă, gotică și romanică. Podul Humming este unul dintre cele mai cunoscute

poduri din lume. Lat de peste nouă metri și lung de peste cinci sute de metri, construit în secolul al XIV-lea, traversează râul și duce la Castelul Highland. Și podul este o frumusețe noaptea, toate cele șase arcade ale sale sunt luminate, la fel și cele trei turnuri și statuile istoriei noastre care stau aliniate pe pod pentru a-l proteja.

Îmi place să călătoresc prin lume în vacanțe, dar intenționez să locuiesc aici după ce termin școala. Am discutat cu Art despre asta. Vrem să studiem la universitatea din oraș, eu, matematică, el, științe naturale. Am stabilit deja totul. Juniper vrea să plece cât de repede poate, să devină instructor de snowboard în Elveția iarna și salvamar în Portugalia vara sau ceva de genul ăsta.

Art spune că îi place să urce pe această culme pentru că îi oferă o perspectivă. A avut un an dificil. Mama sa a murit, iar eu cred că locul acesta îl ajută să se ridice deasupra grijilor, să le privească de la înălțime, detașat de durerea sa, care se atenuează pe lună ce trece. Pentru mine, pe de altă parte, este locul în care, împreună cu Art, sunt împotriva întregii lumi. În timp ce un milion de oameni dorm în orașul de sub noi, eu sunt aici împreună cu Art, iar asta face ca relația noastră să fie și mai puternică. Mă face să mă simt vie, invincibilă. Precum castelul care veghează asupra tuturor: intangibilă.

Abia în ultimele șase luni, am început să am sentimente față de Art. Eram prieteni încă de la doisprezece ani; în prima zi de școală, profesorul ne-a așezat în aceeași bancă. Aveam același grup de prieteni, eu cu fetele, el cu băieții, dar eram întotdeauna împreună. Nu am fi început niciodată să ieșim

împreună, chiar dacă locuiam peste drum unul de altul. Abia cu un an în urmă, când mama sa a murit, Art a început să mă caute, fără să-i pese de ce credeau ceilalți despre noi. Veneam aici împreună și vorbeam. El era îndurerat, încercând să accepte moartea mamei sale; a fost o moarte lentă, la care a asistat. Apoi, durerea a început să dispară, a încetat să mai fie principalul motiv al întâlnirilor noastre... a devenit altceva.

De fiecare dată când îl vedeam, simțeam fluturi în stomac, de fiecare dată când mă gândeam la el, pe față îmi apărea acel rânjet stupid, de fiecare dată când ne atingeam, aveam stomacul gol, simțeam fiori în tot corpul. Dintr-odată, începuse să-mi pese cu ce mă îmbrăcam, ce spuneam, cum arătam. Toate acestea nu au trecut neobservate, mai ales de Juniper, care vedea cum, în fiecare zi, deveneam obsedată de propria mea reflexie în oglindă înainte de a ieși din casă. Și Art a observat, apoi am încetat să mă mai agit și am observat că și el era la fel. Eram împreună de trei luni.

În cele din urmă, ajung pe culme și, văzându-i silueta conturată de lumina lunii, m-am înmuiat ca de obicei. El ajunge tot timpul devreme, întotdeauna mă așteaptă, stând pe o pătură, perfect concentrat când privește orașul adormit. *Perfect* este un cuvânt pe care îl folosesc mult pentru a-l descrie pe Art sau orice moment petrecut cu el.

— Salut, domnule punctual, îi spun eu.

El privește în sus, spre mine, iar tristețea lui se transformă într-un zâmbet. Și poate ușurare?

— Salut, șoarece. Dacă mai cauți brânză, să știi c-am mâncat-o eu pe toată.

— Viermişori şi brânză, spun eu, aşezându-mă lângă el, pe pătură. Ce bun.

Ne sărutăm.

— Asta e bun, murmură el, trăgându-mă mai aproape pentru un alt sărut pasional, mai lung.

Simt că este ceva diferit la el în această seară. Mă retrag încet și îi studiez fața și ochii.

— Ce zici dacă nu vorbim despre ce s-a-ntâmplat în seara asta?

— Bună idee, oftez eu. Mă ia durerea de cap numai când mă gândesc.

Îmi sărută fruntea şi rămânem aşa. Suntem amândoi tăcuți, pierduți în gânduri, amintindu-ne, evident, întreaga scenă și țipetele Angelinei Tinder când era ridicată. Nu putem sta tăcuți prea mult. Art se retrage.

— Tatăl meu...

Se întrerupe, uitându-se spre acoperișurile și coşurile de fum din zare și îi pot citi pe față frustrarea față de ceea ce s-a întâmplat astă-seară. De când a murit mama lui, am crezut că este responsabilitatea mea să-l fac să se simtă mai bine, să nu mai fie trist. Și, în ciuda sentimentelor mele conflictuale față de seara aceasta, trebuie să mă adun pentru el.

— Uite, Juniper nu ar fi trebuit să vorbească așa cu el, dar știi că așa e ea. Trebuie să învețe să-și țină gura. E la fel ca bunicul meu.

— Juniper a spus doar ce-a crezut, zice el, spre mirarea mea absolută.

— N-ar fi trebuit să-i spună astfel de lucruri.

El zâmbeşte cu tristețe.

— Tu vezi lucrurile în alb şi în negru, Celestine. Suntem vecini, am fost la masă la voi acasă, sărbătorind Ziua Pământului, nu în sala lui de judecată. Și trebuie să fi știut ce urma să se întâmple cu Angelina în seara asta. Adică, ar fi putut măcar să-i zică ei, dacă nu și nouă, nu? Suntem prieteni. Cel puțin, putea să se pregătească și să nu fie târâtă așa în fața familiei, a copiilor ei...

Sunt surprinsă să aud asta de la el. Art nu a vorbit niciodată despre tatăl lui. Sunt amici, o echipă, mai uniți de când mama lui a murit. Sunt supraviețuitori sau, cel puțin, așa se comportă. Cei doi care au supraviețuit morții ei. Îmi dau seama că este la fel de confuz ca mine.

— El urma regulile, îi spun eu.

Știu că nu este suficient. Dar ăsta-i adevărul.

— Ce s-a întâmplat cu Angelina este oribil, dar nu cred că-l poți învinovăți pe tatăl tău pentru asta.

— Nu? întreabă el amărât.

— Este *meseria* lui. Un Defect este ridicat aproape în fiecare zi, undeva în țara asta. Tatăl tău este presat să păstreze perfecțiunea. Ce s-ar întâmpla dacă ar face excepții în cazul unora? întreb eu, dând glas unui gând care mă chinuie. Adică, ce s-ar întâmpla atunci? Judecătorul Crevan judecat ca fiind Defect pentru că a omis un Defect?

Art mă privește.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Păi, ar trebui. Pentru că este tatăl tău. Și este puternic. Și unii oameni îl adoră, practic, îl venerează. Ceea ce

face să-ți fie și mai greu să ai un tată ca el, dar asta e, iar el te iubeşte foarte mult. *Şi* el este jumătate din tine, iar asta înseamnă că este un geniu.

Zâmbeşte, îmi ia faţa în mâini, face o faţă dezgustată.

— Nu vreau să mă gândesc la partea lui din mine, mulțumesc mult.

— Scârbos, râd eu.

— Alb și negru.

— Întotdeauna.

Zâmbesc, dar nu prea îmi vine, nu mai sunt așa de sigură pe mine. Mi-e mai ușor să-l conving pe Art de asta decât pe mine.

Art îşi drege vocea.

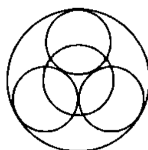
— Nu voiam să fac asta decât de ziua ta, dar după seara asta... cred că o meriți mai mult ca niciodată.

Îngenunchează, sprijinindu-se pe piciorul stâng și se mută mai lângă mine, trăgându-mă mai aproape de el încât rămân prinsă între picioarele lui. Brusc, toate incertitudinile mele dispar și mă aflu unde îmi doresc să fiu.

— Ți-am luat asta pentru aniversarea ta de optsprezece ani, dar vreau să ţi-o dau acum ca să știi că, orice s-ar întâmpla în lume, doar tu contezi pentru mine. Ești frumoasă, îmi zice, în timp ce-și plimbă degetele pe obrazul meu, pe nas și buze. Ești deșteaptă, ești loială.

Își retrage mâna și-mi dă o cutiuță de catifea.

Mâinile îmi tremură atât de mult încât mă rușinez. O deschid și scot brăţara delicată de argint, atât de fragilă că mi-e teamă c-o voi rupe. La capăt se află un simbol.

— Şi tu eşti perfectă, îmi șoptește și simt cum mă trec fiorii.

Examinez simbolul și nu pot crede ce văd.

— Cineva de la Castelul Highland l-a făcut special pentru mine. Știi ce înseamnă?

Dau din cap că da.

— Cercurile sunt considerate simboluri ale perfecțiunii. Toate razele sunt în raport de unu la unu, fără diferențe între ele. Este dovedit că sunt în armonie. Armonie geometrică.

— Perfecțiune, spune el iar, încet. Este greu să-i înțelegi pe matematicieni, știi, râde el. M-am documentat foarte mult. Cred că încă mă doare creierul de la toate astea.

Râd, dar sunt teribil de emoționată.

— Mulțumesc, îi șoptesc.

Încerc să-mi prind brățara la încheietură, dar el mă oprește.

— Nu. Aici.

O ia din mâinile mele tremurânde și-mi atinge piciorul cu delicatețe. Se trage înapoi și îmi îndreaptă piciorul, ridicându-mi pantalonii, atingându-mi pielea cu degetele lui calde. Îmi prinde brătara în jurul gleznei şi apoi vine iar spre mine, mai aproape de data asta, și îl cuprind cu picioarele.

Îmi ridică bărbia şi stăm nas în nas, cu lumina lunii între noi. Își lasă capul într-o parte și mă sărută ușor şi delicat. Buzele lui sunt cărnoase, îi iau capul în mâini, trecându-mi

degetele prin părul lui, şi, în acest moment, mă abandonez complet în îmbrăţişarea lui.

7

Când îmi amintesc acel moment, inima-mi tresare exact ca atunci, iar totul devine mai intens, magic, poetic și mistic, e prea bine ca să fie adevărat. Aș putea retrăi acel moment pentru totdeauna, cu buzele noastre lipite, corpurile noastre lipite, amândoi plini de dorință, cu un viitor impresionant ca priveliștea din fața noastră, promițător sub lumina lunii. Eram doar noi doi, deasupra unei lumi adormite, invincibili, intangibili.

A fost momentul perfect din viața mea.

A fost primul și ultimul moment perfect din viața mea.

8

Mă trezesc, iar primul lucru pe care îl fac este să-mi scot piciorul de sub plapumă și să-mi verific glezna. Brățara este încă acolo. N-a fost un vis sau vreo născocire siropoasă care să dispară odată ce mă trezesc. Mă bag înapoi sub plapumă ca să retrăiesc momentul și îmi dau seama că, dacă întârzii în dimineața asta, amân, de fapt, întâlnirea cu Art. El mă va aștepta, așa cum face întotdeauna, în stația de autobuz și vom merge împreună spre școală.

Deși cadoul lui Art de aseară m-a făcut să fiu atât de fericită, am dormit prost, căci m-am gândit la atâtea lucruri după scena cu Angelina Tinder. Nu pot să stau în picioare în timp ce mă îmbrac. S-a întâmplat ceva cu mine. Siguranța mea a fost pusă la îndoială și, poate, și încrederea mea, deși nu în ceea ce-l privește pe Art, în care am încredere mai mult ca oricând. În mod straniu, cred că este vorba despre încrederea în mine însămi.

Nu trebuie să mă gândesc la toate astea cât mă îmbrac; nu o fac niciodată, spre deosebire de Juniper, care înjură și oftează în timp ce-și trage pe ea alte haine, frustrată, niciodată mulțumită de cum arată. Se trezește cu o jumătate de oră mai

devreme decât mine doar ca să se decidă cu ce să se îmbrace și, cu toate astea, reușește să întârzie în fiecare dimineață.

Majoritatea celor care nu știu ce caractere avem nu pot să facă diferența între noi. Ambele am moștenit pielea închisă la culoare a tatălui nostru. Avem și ochii lui căprui, nasul lui și culoarea părului lui. Avem obrajii mamei și picioarele ei lungi. A încercat să ne ducă la modeling când eram mai mici, am făcut câteva ședințe împreună cu Juniper, dar niciuna dintre noi nu s-a putut ține de asta. Eu consideram că nu era o treabă pe măsura inteligenței mele, iar Juniper era chiar și mai ciudată și mai neîndemânatică decât era de obicei atunci când toți ochii erau ațintiți spre ea. În ceea ce privește comportamentul, stilul vestimentar și orice altceva, nu putem fi mai diferite de-atât.

Mă îmbrac cu o rochie crem de in și cu un cardigan roz de cașmir, alegând niște sandale aurii de gladiator care se leagă pe picior. Mamei îi place să cumpere haine în culori pastelate pentru întreaga familie. I se pare că suntem mai uniți când ne îmbrăcăm așa. Știu că unele familii angajează stiliști care nu doar că le aleg hainele, ci se îngrijesc de întregul lor aspect ca familie. Nimeni nu dorește să facă notă discordantă prin aspectul lui, deși Juniper face cum o taie capul de multe ori, purtând ceva care nu se încadrează în paleta de culori a familiei. O lăsăm să facă ce vrea, ea are de pierdut, deși mama își face griji că părem dezbinați. Cred că singura persoană care nu este întreagă la minte este Juniper.

Ca de obicei, ajung jos înaintea soră-mii. Ewan este la masă, ia micul dejun. Poartă pantaloni crem de in și un

tricou roz, iar eu mă bucur că ne asortăm. Un mod bun de a începe ziua.

Mama stă cu ochii în televizor, imobilizată.

— Uite ce am primit azi-noapte, mă laud eu.

Nu se uită nimeni la mine.

— Heeei!

Îmi ridic glezna, graţioasă ca o balerină.

Ewan se uită la mine, apoi la glezna mea, pe care i-o flutur prin faţă.

— O brățară, spune el, plictisit.

— Nu, o brățară este pentru încheietura mâinii, Ewan. Ăsta-i un lanț pentru gleznă.

— Cum spui tu, Dicționar.

Își dă ochii peste cap și se uită în continuare la TV.

— Mi-a dat-o Art, mă laud eu tare și trec plutind pe lângă mama ca să iau laptele din frigider.

— Minunat, dragă, spune ea automat, ca și cum n-ar fi auzit nimic din ce-am zis.

Mă opresc și o privesc. Este complet absorbită de televizor. Arunc și eu o privire și văd că se uită la News 24, iar Pia Wang transmite în direct de la Castelul Highland. Pia Wang este corespondent pentru Ghildă. Ea acoperă fiecare caz, în cel mai mic detaliu, prezintă profilul Defectului în timpul procesului și după. Nu este niciodată un profil favorabil. Face o treabă bună când prezintă într-o lumină proastă pe oricine vrea, dar, în apărarea ei, vorbește despre cazuri de Defecți, oameni care au luat decizii greșite, așa că nu încearcă să îi facă vedete.

Privesc pe fereastră. Mașina tatei a dispărut. Trebuie să fi fost avertizat în privința acestui caz și a plecat devreme. Se întâmplă des.

— Acest caz a stârnit o atenție mai mare decât oricare altul, spune Pia, cu fața ei perfectă, cu obraji de culoarea piersicii.

Poartă ceva de culoarea piersicii și e atât de dulcică încât îți vine s-o mănânci. O păpușă perfectă. Părul negru și lucios îi încadrează fața mică, inocentă. Perfectă de-a dreptul.

— A atras atenția chiar și în restul lumii, ceea ce se poate vedea aici, în fața sediului Ghildei din Castelul Highland, cu un număr-record de oameni care au venit să-și susțină fotbalistul preferat, Jimmy Child, cel mai bun atacant al echipei Humming City, care ne-a condus către victorie ani la rând. Iar acum el iese victorios din nou, părăsind curtea în urmă cu doar câteva momente, după ce judecătorul Crevan și ceilalți judecători nu l-au declarat Defect. Repet, știrea-bombă pentru cei care acum au deschis televizoarele: Jimmy Child *nu este* Defect!

Mi se taie răsuflarea.

— Ce? S-a mai întâmplat vreodată așa ceva? întreb.

Mama încetează să se mai holbeze la televizor.

— Nu știu. Nu cred. Eu... poate o dată, spune ea vag.

— Nu-i un rezultat surprinzător când te gândești că, de fapt, Crevan deține acțiuni la clubul de fotbal, spune Juniper deodată din spatele nostru.

Mă întorc către ea.

Mama pare mâhnită.

— Juniper..., spune ea.

— Damon Crevan. Deține 55% din Humming City, dar bănuiesc că toată lumea îmi va spune că este doar o coincidență. Dacă mă întrebi pe mine, pe soția lui au judecat-o, de fapt, spune Juniper. Și acel mizerabil a scăpat.

Nimeni nu o dezaprobă. Soția celebră a lui Jimmy Child s-a aflat pe prima pagină a tuturor ziarelor în ultimele câteva săptămâni, iar toată viața ei a fost expusă, făcută publică. Fiecare mişcare a ei a fost exploatată de site-urile de bârfe şi chiar de ştiri.

— Plecați la şcoală, ne spune mama pe un ton amenințător. Și, dacă mai vorbești așa, vor veni să te ridice, domnișoară.

O ciupește de nas pe Juniper în joacă.

Cât pe ce să-i dau dreptate.

9

Când ies din casă, o văd pe Colleen stând lângă mașina familiei ei. Ușa de la intrare este deschisă și ea pare că așteaptă pe cineva. Nu cred că va merge azi la școală, se va duce, probabil, la curtea de judecată, la procesul mamei ei. Inima îmi bate cu putere în timp ce încerc să mă decid ce să fac. Dacă o salut, aş putea avea probleme. Oricine mă poate vedea vorbind cu ea și mă poate denunța. Dacă mă vede Bosco de la vreo fereastră a vilei sale colosale sau când pleacă la muncă? Dacă o salut, aş demonstra că nu sunt loială Breaslei, că le susțin, pe ea și pe mama ei. Ar însemna că ajut un Defect? Nu vreau să ajung la închisoare. Dar, dacă o ignor, ar fi crud din partea mea. Mama lui Colleen este Defectă, nu ea. Mă privește și nu știu ce să fac. Mă uit repede în altă parte.

În spatele meu, o aud pe Juniper:

— Mult noroc azi! îi zice lui Colleen.

Mă enervează cât de ușor o face și apoi își pune căștile în urechi și ignoră pe toată lumea.

Art este deja în stația de autobuz, așteptându-mă și arătând minunat, ca de obicei. Îi sar în spate imediat ce ajung lângă el.

— Pasăre.

— Șoarece.

Mă sărută, dar mă retrag repede, căci vreau să vorbim despre știrile de la TV.

— Ai auzit de Jimmy Child?

Mă aștept ca Art să fie bucuros. Jimmy Child este eroul lui, iar până acum un an avea postere cu el lipite pe toți pereții. Majoritatea băieților aveau așa ceva. În timpul procesului, Art a avut oportunitatea de a-l întâlni, chiar dacă o scurtă întâlnire într-o celulă înaintea procesului nu era ceea ce visase toată copilăria lui și nu voia să discute prea mult despre asta.

— Da. Tata a plecat dis-de-dimineață. A insistat să dea verdictul la prima oră, la timp pentru știrile de dimineață.

Mă gândesc că ar fi trebuit să o salut pe Colleen; ar fi trebuit să știu că Bosco nu este acasă ca să mă vadă, era la tribunal devreme. Ce rău aș fi făcut dacă aș fi salutat-o? Sunt furioasă pe mine.

— Miroase-a creier ars. Ești bine? mă întreabă Art.

Își duce degetul în dreptul frunții mele încruntate și îl învârte, sugerând că am luat-o razna.

Izbucnesc în râs.

— Da, mă gândeam doar. Nu știam că Ziua Numirii este secretă. Credeam că este întotdeauna publică. Ce șmecheri!

— Nu la fel de şmecheri ca noi doi, spune Art, plimbându-și degetele pe cardiganul meu.

Râd și îl opresc. Deodată îmi vine o idee. Mă uit la Juniper, care își ascultă muzica atât de tare încât pot auzi fiecare cuvânt din piese.

Îmi iau un ton serios.

— Crezi că soţia lui Jimmy Child va fi anchetată?

— Serena Child? întreabă el surprins.

— Da. Dacă stai și te gândești – pentru că eu m-am gândit la asta de când Juniper a spus-o, în timp ce mergeam împleticindu-mă spre stația de autobuz, căci n-am reușit să mă dezmeticesc – tot ce s-a întâmplat n-a fost despre el sau despre ce-a făcut, ci despre cât de enervantă, de falsă este ea, despre cât de *femeie* e. Cum ar fi putut să n-o înșele?

Art râde.

— Nu cred că Pia a spus exact asta, îmi zice, zâmbind prostește. Suntem în direct, spune, imitând-o pe Pia. Nu-i așa că Serena Child este atât de *femeie*? Cum ar fi putut să n-o înşele?

Râd, realizând cât de stupid sună, apoi devin serioasă. Vreau să înțeleagă ce-i spun.

— Nu, dar fii atent la modul în care au vorbit despre ea. Chirurgia plastică. Hainele ei. Trecutul ei... celulita ei. A sărutat o fată, și ce? Bronzul ei prea portocaliu, tulburarea ei alimentară când avea cinşpe ani. A mers la aceeaşi şcoală cu cineva care a început să jefuiască bănci. N-a gătit niciodată pentru soțul ei. A fost nevoit să meargă la acel restaurant. Am aflat totul despre ea. Ca și cum ea ar fi cea Defectă, nu el.

Art râde iar, amuzându-se de cât de ridicol sună tot ceea ce spun sau poate de faptul că nu îmi stă în fire să spun toate astea.

— Și de ce s-o ancheteze?

— Pentru ca el să scape de acuzația de Defect. Oamenii spun că ea n-a fost o soție bună, cum ar fi putut să n-o înşele? Și jucătorul-vedetă rămâne vedetă.

Zâmbetul îi dispare imediat de pe față și mă privește ca și cum nu m-ar cunoaște.

— Celestine, ai grijă.

Ridic din umeri ca și cum nu mi-ar păsa, dar inima îmi bate mai tare chiar când spun asta cu voce tare:

— Doar *ziceam și eu așa.*

Ce mi-a zis Juniper mi-a dat de gândit. Deja eram nesigură, iar ce-a spus ea în dimineața asta mă frământă și mai tare și mă face să mă gândesc la adevărul pe care l-a rostit. Nu pot să nu mă gândesc la asta în timp ce aşteptăm autobuzul. Mă gândesc la Colleen care e în drum spre curtea de judecată pentru a-și vedea mama, pe cale de a fi condamnată Defectă. Asta pentru că a călătorit în altă țară ca să îndeplinească dorința mamei ei. Asta o face Defectă? Nu pot să-mi scot din minte acest gând, deocamdată. E vorba despre Art, cel cu care împărtășesc totul. Cu siguranță, îi pot împărtăși și asta. El mă poate ajuta să-mi pun în ordine aceste gânduri care-mi dau bătăi de cap.

Art mă ia de mână și mă simt deja în siguranță.

— Crezi că Angelina a făcut ceva rău? întreb eu încet.

El se uită la mine.

— Te întreb pentru că m-am tot gândit la asta. Toată noaptea. Și nu cred că e *atât* de rău ce-a făcut. Nu dacă asta era dorința mamei ei. Adică, pot să mă gândesc la lucruri mai rele.

— Desigur că sunt lucruri și mai rele.

— Deci, chiar dacă unii fac chestii și mai rele, toată lumea este însemnată la fel?

— Va primi un singur semn. Pe mână. Unii oameni primesc două.

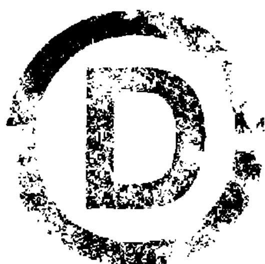
Nu se gândește prea mult la cazul ăsta. Știu asta, îl cunosc. Răspunde prea repede. Se apără, deşi eu nu îl atac. La asta se ajunge când oamenii vorbesc despre cei Defecți. Fiecare are opinii atât de puternice încât aproape că devine o chestiune personală. Dar pentru Art este şi mai important, deoarece tatăl lui este judecătorul-şef, bunicul lui a fost membru fondator al Ghildei. Întotdeauna l-am admirat pentru asta și încă îl admir. Apropo, îl mai admir, nu-i așa?

10

Odată instalați în autobuz, pe locurile noastre, îmi atrage atenția o doamnă Defectă din fața noastră care stă pe unul din locurile rezervate celor Defecți. În fiecare autobuz, există două astfel de locuri, pentru că legile spun că trei sau mai mulți Defecți nu au voie să stea împreună niciodată, pentru a preveni alte revolte cum au fost cele izbucnite la introducerea pedepselor pentru Defecți. Totuși, mă întreb – pentru prima oară – de ce n-au pus încă două locuri pentru Defecți în partea din spate a autobuzului sau în altă parte, mai departe, astfel încât să nu stea la un loc. Să alterneze locurile pentru Defecți cu locurile pentru oamenii normali. Deseori, Defecții stau în picioare, iar autobuzul este plin de locuri libere, lucru care nu m-a deranjat niciodată moral vorbind, dar mă deranjează când trebuie să cobor și să trec printre ei. Pot să jur că unii nu se dau la o parte intenționat, făcându-mă să mă împing în corpurile lor defecte ca să trec. Locurile pentru Defecți sunt tapițate cu un material roșu-aprins și se află în partea din față a autobuzului, orientate către ceilalți pasageri, pentru ca toată lumea să poată vedea că sunt Defecți. Când eram mică, mi se

părea deranjant să fiu nevoită să-i privesc în față, dar, când m-am obișnuit, am încetat să-i mai văd.

Mă uit la femeia Defectă care stă singură pe scaun, iar pe braț are o banderolă cu un simbol roșu-purpuriu.

Îi văd și semnul de pe tâmplă și mă întreb ce decizie proastă a luat de a ajuns în această situație. Cicatricea de pe tâmplă nu este recentă, cu siguranță. Nu are crusta roșie a cărnii proaspăt arse, așa cum au alți Defecți. E Defectă de ceva vreme și mă întreb dacă nu cumva a devenit mai rea acum, dacă Defecții devin și mai defecți odată cu vârsta sau dacă însemnarea lor cu fierul, acceptarea acestui lucru, oprește acest proces.

Trimite mesaje, iar, când își lasă telefonul pe genunchi, văd fotografia de pe ecran. Sunt copii ei acolo. Pentru prima dată, mă întreb cum este pentru Defecți să trăiască în aceeași lume cu cei pe care îi iubesc, dar după alte reguli. Nu m-am gândit la asta niciodată. Mă gândesc la Angelina și la copiii ei. Angelina va avea restricții la serviciu, interdicții de a ieși din casă într-un anumit interval orar și restricții de călătorie. Cum mai poate fi mamă pentru copiii ei, dacă trebuie să

respecte reguli diferite față de ei? Dacă are o urgență în miez de noapte? Poate încălca interdicția de a ieși din casă după o anumită oră ca să-și ducă copiii la spital? Dacă familia Tinder pleacă în călătorie în afara țării, Angelina nu poate merge cu ei? Ce se întâmplă în cazul în care Colleen decide să se mute și să lucreze în altă țară? Mama ei nu o va putea vizita. Niciodată. De ce nu m-am gândit niciodată la aceste lucruri?

Pentru că nu mi-a păsat, de-aia. Pentru că, dacă oamenii fac ceva greșit, își merită pedeapsa. Nu sunt criminali, dar sunt tratați la fel, doar că nu se află după gratii. Dacă Angelina, care n-ar fi făcut rău niciunei muște, poate fi considerată Defectă atât de ușor, atunci poate că și femeia din fața mea este la fel. N-am vorbit niciodată cu un Defect. Nu pentru că n-avem voie, ci pentru că n-aș ști ce să spun. Îi ocolesc când se află în preajma mea, evit contactul vizual cu ei. Mă prefac că nu există. Ei au acces doar în acel raion al supermarketului rezervat Defecților, cel pe care îl evit trecând printre alte raioane, ca să-și cumpere cerealele, ovăz sau orice mănâncă ei ca parte a alimentației lor de bază, a vieții lor simple. Viața fără pic de lux este pedeapsa pe care o primesc. N-am crezut niciodată că e așa de rău; măcar nu se află după gratii. Dar nu m-am gândit niciodată cum este să trăiești așa, iar soțul tău, altfel, copiii tăi, altfel, întreaga societate, altfel. Și nu prea au voie să socializeze. Doar cu unul, pe rând. Ca doi Defecți să socializeze, trebuie să existe o persoană normală între ei ca să se respecte interdicția. Mă trec fiorii când mă gândesc la o nuntă a Defecților, o aniversare a Defecților. Mă întreb ce vorbesc între ei. Împărtășesc impresii despre cât

de defecți sunt, își arată semnele și râd cu mândrie sau sunt *rușinați*, așa cum ar *trebui să fie?*

Simt buzele lui Art aproape de urechea mea.

— Dacă nu încetezi cu scenariile, o să-ți explodeze capul, îmi șoptește.

Răsuflarea lui caldă îmi dă fiori. Vreau să mă opresc, chiar vreau, dar nu pot. De data asta, nu-i mai dau atenție. El încearcă să mă readucă în prezent, dar nu pot să fac asta încă. Mă macină acest gând, pentru moment.

Autobuzul se oprește și urcă o femeie în cârje. Șoferul o ajută și o îndrumă către locurile pentru Defecți, care au cel mai mult spațiu pentru picioare. Scaunele sunt intenționat mai depărtate de restul pentru ca oamenii să nu fie nevoiți să îi atingă sau să se împingă în ei, pentru a crea o diferență și mai mare între noi și ei. Ea se așază lângă femeia Defectă, care îi zâmbește.

Bătrâna îi aruncă o privire plină de dezgust, mi-e rușine că reacționează așa față de mama Defectă, care privește în altă parte, cu durere în ochi. Simte că mă uit la ea, iar ochii ni se întâlnesc pentru o clipă, înainte ca eu să privesc în altă parte, cu inima bătând puternic din cauza contactului vizual. Sper că nu se vede că sunt de partea ei.

— *Ce se întâmplă cu tine azi?* mă întreabă Art, un pic confuz și amuzat.

— Oh, nimic, spun eu, încercând să zâmbesc. Sunt perfectă, asta-i tot.

El zâmbește și îmi atinge palma cu degetul lui mare, iar eu mă topesc.

Juniper stă în același rând cu noi, de cealaltă parte, atât de lipită de fereastră încât n-ar putea fi mai departe de mine și de Art sau de oricine din acest autobuz.

Nu știu când am ajuns în situația asta cu Juniper. Din fotografiile noastre și poveștile celorlalți, îmi dau seama că eram foarte apropiate când eram mici. Juniper este mai mare ca mine doar cu puțin, dar întotdeauna i-a plăcut să mă protejeze, să-și ia rolul de soră mai mare în serios. Însă, de când am început liceul, relația noastră s-a schimbat. Deși eram în același an, fuseserăm repartizate în clase diferite și ne făcuserăm, pentru prima dată, proprii prieteni. Așa am început să ne îndepărtăm una de alta. Eu excelam la școală – îmi place să știu cât mai multe, nu mă satur niciodată. Citesc cărți, mă uit la documentare, materia mea preferată este matematica și sper să o studiez la universitatea din oraș când termin școala, adică în acest an. Scopul meu este să obțin Medalia Fields, premiul internațional pentru descoperiri excepționale în matematică, cea mai mare distincție pe care o poate primi un matematician, un fel de Premiu Nobel pentru Matematică. Trebuie să ai sub patruzeci de ani pentru a o obține. Eu am șaptesprezece. Am destul timp. Potrivit rezultatelor de la testări, pot intra la universitate cu ușurință. Juniper nu este invidioasă, dar ceea ce ne-a îndepărtat de la început au fost rezultatele școlare diferite.

Rezultatele mele au fost sărbătorite; ale ei, nu. Nu au fost rele niciodată, doar că nu au fost suficient de bine. Toată lumea voia ca ea să fie mai bună, să aibă rezultate mai bune.

Și înțeleg sub ce presiune a fost supusă, dar eu aş fi putut s-o ajut, în loc să fiu cea pe care o învinovățește.

Ea crede că am impresia că le știu pe toate și mi-a spus-o de multe ori. Încerc să nu fiu aşa, chiar încerc. Ştiu că am obiceiul de a-i corecta pe ceilalți când vorbesc și de a veni cu definiții din dicționar, dar așa sunt eu. Toate astea nu mă fac să mă simt superioară față de cel cu care vorbesc. Încerc să-i pun întrebări despre sensul lucrurilor, pretind că nu știu ceea ce știu, dar ea consideră că am un aer de superioritate. Are dreptate, dar nu știu ce-aș putea face. În încercarea mea de a fi perfectă, trebuie să am și o relație perfectă cu soră-mea, așa ca în filme și cărți, unde se spune că prietenia și iubirea dintre surori constituie singura relație autentică de care voi avea parte vreodată.

Juniper este dislexică. Ea vede asta ca pe un alt eşec, o altă trăsătură care a tras-o în jos, dar îmi dau seama că asta o face să vadă lucrurile altfel. Mie îmi place să rezolv probleme. Văd și analizez semnele, dovezile din fața mea și ajung la o concluzie. Juniper este mai deșteaptă de-atât. Ea citește oamenii. Nu știu cum reușește, dar îi urmărește atentă şi ajunge la concluzii la care eu n-aş ajunge niciodată şi, de obicei, are dreptate. Eu abordez lucrurile direct; în schimb, perspectiva ei este de ansamblu: analizează lucrurile şi le întoarce pe dos pentru a ajunge la un răspuns. Nu i-am spus niciodată că asta cred despre ea. Îmi spun că n-am apucat să-i zic asta, pentru că nu vreau să par că am un aer de superioritate, dar ştiu că, de fapt, sunt invidioasă.

Mi-amintesc ce-a spus mama despre Jimmy Child, că poate nu este singura persoană declarată ne-Defectă.

— Știai că ar mai putea fi alte persoane care au trecut prin curtea de judecată a Defecților și au fost găsiți ne-Defecți? îi șoptesc lui Art.

Simt cum strânsoarea mâinii sale slăbește în timp ce se întoarce către mine. E nervos pentru că nu renunț la subiectul acesta.

— Nu, nu știam.

— Cred că mai sunt oameni declarați nevinovați despre care nu știm. Ți-a spus tatăl tău ceva vreodată?

— La naiba, Celestine, încetează, da?

— Doar întreb.

— N-ar trebui.

— Nu?

— Nu aici, în orice caz, spune el, privind în jur tensionat.

Tac. Nu pot decât să mă uit la femeia Defectă, iar capul mi se învârte, plin de gânduri ciudate. Gânduri periculoase.

11

La următoarea stație, femeia Defectă coboară și urcă o femeie mai voluminoasă. O recunoaște pe femeia în cârje, se așază lângă ea și încep să vorbească.

La următoarea stație, urcă un bătrân, iar eu sunt cât pe ce să-l strig. Seamănă foarte mult cu bunicul meu, sunt aproape convinsă că el este, ceea ce n-are sens pentru că el locuiește la o fermă, la țară, dar apoi văd că poartă o banderolă cu simbolul *D* și mă îngrozesc, furioasă că mi-am închipuit c-ar fi putut avea vreo legătură cu mine.

Prejudecățile mă izbesc în plin. M-a scârbit reacția femeii în cârje față de cea defectă care i-a zâmbit, dar am aceleași prejudecăți fără să-mi dau seama.

Bărbatul pare să aibă șaptezeci, optzeci de ani. Nu sunt sigură. Este *bătrân*, poartă un costum elegant și pantofi lustruiți, ca și cum s-ar duce la serviciu. Din unghiul în care stau, nu văd niciun semn, deci se poate să fie însemnat pe piept, limbă sau picior. Pare respectabil și îl studiez din nou, surprinsă de înfățișarea sa. Întotdeauna am crezut că Defecții sunt insignifianți față de noi și sunt șocată c-am acceptat să cred asta. Nu poate sta jos pentru că cele două

locuri pentru Defecți sunt ocupate de două femei care nu sunt Defecte, dar care sunt atât de ocupate cu vorbăria lor încât nu-l observă. Stă în picioare, aproape de ele, sprijinindu-se de bară.

Sper să îl observe rapid. Nu pare că o să ajungă prea departe stând în picioare.

Trec câteva minute, iar el încă stă în picioare. Mă uit în jur. Sunt cel puțin douăsprezece locuri libere pe care s-ar putea așeza, dar n-are voie. Sunt o tipă rațională, iar ce se întâmplă acum n-are nicio logică pentru mine.

Mă uit la Juniper, care și-a scos căștile din urechi și stă dreaptă, inexpresivă, atentă, asistând la aceeași situație ca și mine. Juniper a fost mereu mai sensibilă la astfel de lucruri decât mine; o văd cum stă pe marginea scaunului, gata să izbucnească. Măcar de data asta, în loc să mă tem că ar putea face vreo prostie, mă bucur că suntem de aceeași părere.

Bătrânul începe să tușească. Și nu se mai oprește.

Respiră greu, horcăie și, pentru o clipă, se oprește, apoi începe să tușească din nou. Își scoate o batistă și tușește în ea, încercând să împiedice răspândirea microbilor și să înăbușe zgomotul. Fața lui albă devine roz și apoi începe să se învinețească. O văd pe Juniper cum se mută mai spre marginea scaunului ei. Se uită la cele două femei care discută, apoi iar la bătrân. În cele din urmă, se oprește din tușit.

Însă, după câteva momente, începe să tușească din nou, iar toți își întorc capetele în altă direcție, uitându-se pe ferestre. Femeia grasă se oprește din vorbit și se uită la el, iar eu sunt ușurată, știind că îl va lăsa să stea pe scaunul care i

se cuvine. În schimb, se strâmbă ca și cum el ar deranja-o și își continuă conversația.

Acum mă îndrept în scaun.

Tusea *o deranjează*. Deranjează pe toată lumea din autobuz. Horcăitul lui nu poate fi ignorat, dar totuși este. Regulile spun că oricine ajută un Defect va fi condamnat la închisoare, dar nu și în acest caz, nu? O să ne uităm la el cum se chinuie chiar în fața noastră?

Tusea se oprește.

Inima îmi bate cu putere.

Dau drumul mâinii lui Art. Mi se pare transpirată.

— Ce faci?

— N-auzi?

— Ce?

— Tusea.

Privește în jur.

— Nu tușește nimeni.

Bătrânul începe să tușească din nou, dar Art nici nu clipește, ci doar se uită la mine complice și îmi spune:

— Știi că abia aștept să fim undeva doar noi, singuri. Ce-ar fi să chiulim de la prima oră?

Abia îl aud din cauza tusei și a bătăilor puternice ale inimii mele. Chiar nu-l aude nimeni pe bătrân? Chiar nu-l vede nimeni? Privesc în jur, uluită. Toți se uită pe geam sau la bătrân, dezgustați, ca și cum ne-ar infecta cu defectele lui.

Ochii lui Juniper sunt plini de lacrimi. Faptul că propria mea soră este de acord cu mine este suficient. Încerc să mă ridic, dar Art mă prinde deodată de braț.

— Nu, spune el ferm.

— Au!

Încerc să mă mişc, dar strânsoarea lui se simte ca fierul încins.

— Mă răneşti!

— Şi crezi că, atunci când te vor însemna cu fierul încins, nu va durea mai tare ca acum?

Mă strânge mai tare.

— Art, opreşte-te! Au!

Îmi simt pielea arzând.

Se opreşte.

— Cum poate fi aşa ceva corect faţă de un om? rostesc printre dinţi.

— A făcut ceva greşit, Celestine.

— Ce anume? Ceva ce este complet legal în altă ţară, dar pentru care aici oamenii sunt acuzaţi?

Mă priveşte ca şi cum l-aş fi rănit.

— Nu face o prostie, Celestine, spune el, înţelegând că nu mai are ce să zică. Şi nu-l ajuta, adaugă rapid.

— Nu intenţionez să îl ajut.

Nu ştiu cum reuşesc să trec pe lângă bătrânul care tuşeşte, horcăie şi se chinuie să respire, dar o fac şi văd cicatricea cu litera *D* pe tâmpla sa, ca şi cum ar fi fost acolo de foarte mult timp, ca şi cum ar fi o parte din el, ca pistruii sau firele de păr de lângă ea. Merg direct către cele două femei care stau pe locurile pentru Defecţi. Vorbesc despre o reţetă de gem, ca şi cum nu s-ar întâmpla nimic.

— Mă scuzaţi, spun eu pe un ton mieros, oferindu-le cel mai politicos zâmbet de care sunt capabilă.

Ele răspund imediat cu câte un zâmbet larg. Două femei prietenoase, politicoase, din suburbii, gata să mă ajute cu orice. Aproape orice.

— Da, dragă.

— Mă întreb dacă mă puteți ajuta.

— Sigur, dragă.

— Poate una dintre dumneavoastră să se mute pe unul dintre locurile libere de aici? Sau v-aș putea oferi cele două locuri alăturate pe care stau cu prietenul meu, ca să vă puteți continua conversația?

Mă uit la Art și văd cât de terifiat este. Ciudat, nu-mi mai este frică. Îmi place să găsesc soluții. Problema asta mă deranjează, așa că mi se pare normal s-o rezolv. Nu fac nimic greșit, nu încalc vreo lege sau regulă. Am fost tot timpul apreciată pentru promptitudinea mea, pentru perfecțiunea mea. Provin dintr-o familie bună. Știu să mă comport și să mă fac plăcută. Lanțul de la piciorul meu, cu armonia lui geometrică, o dovedește.

— Pot întreba de ce? spune femeia cu piciorul rupt.

— Păi, acest om – și i-l arăt pe bătrân – este clar Defect, iar dumneavoastră stați pe scaunele pentru Defecți. El nu poate sta în altă parte. Și se chinuie.

Observ câteva fețe care se întorc să se holbeze la mine când spun asta. Mă aștept să înțeleagă. Mă aștept ca această conversație să se termine aici. Mă aștept chiar și ca cei care au auzit să intervină și să mă aprobe. Dar n-o fac. Par confuzi, chiar terifiați. Un om urmărește amuzat toată scena. N-are sens ce se întâmplă. Ăsta e domeniul lui Juniper, nu al meu.

Ea a rămas încremenită. Dacă mi-a trecut prin cap că mă va susține, acum știu că n-o va face.

— Dar noi discutăm, spune cealaltă femeie.

— Și el se îneacă, spun eu, cu același zâmbet pe față.

Știu că par un pic nebună, pentru că nu mai este vorba despre politețe aici.

— Încerci să-l ajuți? întreabă femeia în cârje.

— Nuuu, îngaim eu, nu încerc. Încerc să ușurez situația...

Îi zâmbesc larg, dar ea se uită în altă parte.

— Nu vreau s-am de-a face cu asta, spune tare, atrăgând și mai mult atenția.

— Cu ce? râd eu nervoasă. Piciorul dumneavoastră n-are nimic. Poate dacă v-ați muta pe alt scaun și prietena dumneavoastră ar rămâne aici...

— Stau chiar aici unde sunt! urlă ea.

Acum chiar c-am atras atenția tuturor celor din autobuz.

Bătrânul, care se află lângă mine, abia mai poate sta în picioare. Se apleacă din cauza tusei. Se întoarce către mine, cu fața vânătă, și încearcă să-mi spună ceva, dar nu poate respira.

Nu știu ce vrea să-mi spună. Nu știu ce să fac. Nu știu cum să-l ajut. Chiar dacă aș ști cum să-l ajut, n-aș putea. *Gândește, gândește, Celestine. Eu nu-l pot ajuta, dar un doctor poate.*

— E vreun medic aici? strig eu prin autobuz și îl văd pe Art acoperindu-și fața cu mâinile.

În tot autobuz se aude un murmur.

Îi privesc pe toți, le văd fețele surprinse, pline de resentimente. Sunt amețită și confuză. Acest om se va prăbuși, poate că va muri. Ochii încep să mi se umple de lacrimi.

— O să stăm să ne uităm? țip eu.

— Oprește-te, dragă, îmi spune o femeie în șoaptă.

Este și ea supărată din cauza situației, evident. Nu e doar impresia mea, ea chiar mă avertizează. Merg prea departe.

Este complet ilogic. Nu mai avem pic de compasiune pentru un om, Defect sau nu, ca să-l ajutăm?

Toți stau cu capetele plecate. Cu toții privesc în altă parte.

— Bine, bine, îi spun bătrânului, care are un atac de panică grav.

Continuă să tușească și văd litera *D* pe limba lui, ceea ce mă face să mă dau înapoi puțin. Nu-mi pot imagina durerea pe care a suferit-o.

— E în regulă.

Se bate pe piept și cade în genunchi.

Îl apuc de brațe și încerc să îl așez pe cel mai apropiat loc liber.

— Oprește autobuzul! țip eu.

Autobuzul se oprește și îl asigur pe bătrân că totul va fi bine.

Mă uit către Juniper și văd că plânge.

— E bine. Totul va fi bine, îi spun ei și lui Art, în timp ce inima încă îmi bate cu putere. Totul a fost atât de ridicol.

Am o voce ascuțită pe care n-o mai recunosc. Și apoi aud sirena, tare, aproape, asurzitoare și amenințătoare.

12

Toată lumea stă nemişcată pe scaune, așteptând, și-mi aud bătăile puternice ale inimii în tăcerea din jur. Doi Fluierari se urcă în autobuz suflând în fluierele lor argintii atât de tare încât oamenii îşi astupă urechile. Vin spre mine şi spre bătrân.

— Vezi? Ți-am spus că va fi bine, îi spun bărbatului printre zgomote. Ei sunt aici. Te vor ajuta.

Dă din cap cu greu, cu ochii închiși. Mă aștept ca ei să meargă către bătrân, care a leșinat pe scaun, epuizat, respirând sacadat, cu un strat fin de sudoare pe față. Dar nu se îndreaptă spre el. Vin spre mine.

Și mă însfacă.

Juniper țipă să mă lase în pace, ținută de Art, care n-arată nici el prea bine. În timp ce ei mă țin de brațe și mă trag de coate, Juniper strigă: „Sora mea! Sora mea!", dar mă forțează să cobor din autobuz, ducându-mă în duba lor, în timp ce fluierăturile lor îmi răsună în urechi.

13

Înainte să mă nasc, o mare recesiune a lovit țara; băncile au dat faliment, guvernul s-a prăbușit, economia a fost distrusă, ratele șomajului și emigrării au crescut. Oamenii au fost surprinși de ceea ce s-a întâmplat și i-au învinovățit pe conducători. Ar fi trebuit să-și dea seama, ar fi trebuit să se aştepte la așa ceva. Din cauza deciziilor lor proaste, țara a ajuns într-un astfel de declin. Au fost perfizi, au distrus familii şi case; prin urmare, trebuiau să plătească pentru toate astea. Ei erau oamenii defecți din punct de vedere moral care ne-au adus în declin.

În consecinţă, oricine lua o decizie proastă, oricât de mică, era imediat pedepsit. Acești oameni erau ridiculizați în public, dați drept exemple de ratați și obligați să demisioneze. Numele le erau făcute publice și erau batjocoriți. Nu erau criminali, dar luaseră decizii proaste. Societatea voia lideri care nu trebuiau să învețe din greșelile din trecut, lideri care să nu facă greșeli, în primul rând. Fără a doua șansă, fără compătimire, fără explicații. Oricine făcuse greșeli în trecut nu putea să dețină funcții de conducere în viitor. Iar, în vreme ce sute de mii de oameni mărşăluiau către guvern, s-a decis

ca orice persoană care luase vreo decizie greșită să fie exclusă total din societate. Practica de a învăța din trecut, de a privi retrospectiv la ce se întâmplase, avea să dispară. Întotdeauna – întotdeauna – toată lumea avea să privească înainte, astfel încât să nu fie prea târziu, fără să facă greșeli.

Putea fi instaurată perfecțiunea? S-au încercat multe modalități de a o obține, iar guvernul a decis ca, în cele din urmă, Ghilda lui Crevan să se ocupe de asta prin înfierarea Defecților. Orice aveai să faci ulterior, nu aveai cum să scapi de statutul de Defect odată ce erai astfel catalogat. Îl ai până la moarte. Suferi consecințele unei greșeli pentru tot restul vieții. Faptul că ești pedepsit le reamintește celorlalți să se gândească bine înainte de a acționa.

Sunt dusă într-o celulă din subsolul Castelului Highland și îndrumată spre un birou pe care se află un dosar cu toate informațiile necesare despre Ghildă. Există un capitol dedicat regulilor după care trebuie să trăiască un Defect. Există chiar și o secțiune cuprinzătoare despre însemnarea cu fierul încins: este descris întregul proces și ți se spune cum să-ți tratezi semnul după aceea. Închid dosarul și îl trântesc. Mă uit în jur.

Celulele sunt primitoare, proaspăt renovate. Sunt patru în total, câte două pe fiecare parte a sălii, separate de un culoar central, cu geamuri antiglonț și antifonate. Potrivit informațiilor din dosar, aceste geamuri reprezintă transparența sistemului, dar eu cred că ne pregătește pentru lipsa de demnitate și de intimitate cu care ne vom confrunta în noile noastre vieți. Fiecare celulă conține o masă cu patru scaune,

un pat de o persoană, o baie și alte câteva scaune așezate la întâmplare, în caz că am chef să dau o petrecere de celulă nouă. Totul, în nuanțe pământii, pentru a ne face să credem că este cel mai natural loc din lume.

Eu sunt singura persoană din cele patru celule. Cele două din fața mea sunt libere, iar cea de lângă mine a fost ocupată recent – îmi dau seama după hainele și lucrurile personale împrăștiate. Presupun că persoana care a stat în ea se află acum în sala de judecată, așteptându-și destinul. Baia, din fericire, are pereți solizi, dar este atât de mică încât nu poți petrece mai mult de un minut acolo fără să te sufoci. Dau buzna acolo ca să plâng, deși aș putea s-o fac și aici pentru că mă trădează lacrimile uscate de pe față și ochii roșii și, oricum, nu e nimeni care să mă vadă.

N-am avut ocazia să vorbesc cu nimeni încă, să analizez, să disec, să discut ceea ce s-a întâmplat. Am fost înregistrată la recepție de o doamnă drăguță în costum de Fluierar care s-a prezentat drept Tina, apoi am fost adusă în sala asta de sub Turnul Ceasului, unde își are Ghilda birourile. Știu asta de la procesele televizate, când o vedeam pe Pia cum îl urmărește în direct pe acuzat tot drumul de la Turnul Ceasului, prin curtea pavată cu piatră cubică, până la curtea de judecată a Ghildei, mergând cu capul plecat, înjurat de publicul venit să huiduie și să-și arate susținerea față de Ghildă.

Sunt șocată. E inevitabil să fiu așa. Nu înțeleg cum am ajuns *eu* aici, eu, care n-am făcut niciodată ceva greșit, eu, care sunt pe placul tuturor, eu, al cărei carnet este plin de note de zece, al cărei prieten este fiul judecătorului-șef al Ghildei.

Mă gândesc la ce-am făcut în autobuz, iar și iar. Scena mi se derulează în cap de atât de multe ori, încât deja devine neclară, ca un cântec ascultat de prea multe ori. Mă gândesc la ce-am făcut, la ce-ar fi trebuit să fac, la ce-ar fi trebuit să fac mai bine. Sunt confuză. Nu înțeleg ce s-a întâmplat de fapt. Scena mi se derulează în cap din nou; e ca și cum m-aș holba la fața unei persoane până când ajunge să mi se pară diferită. Mă așez pe pat, cu spatele pe singurul perete solid al celulei mele, și îmi bag capul între genunchi, ghemuindu-mă. Nu ştiu cât de mult pot sta așa, poate minute, poate ore – dar inima mea începe să bată din ce în ce mai tare, în vreme ce mă confrunt cu mine însămi.

Nu pot fi Defectă. Nu pot fi Defectă.

Eu sunt perfectă.

Părinții mei spun asta, profesorii mei spun asta, prietenul meu spune asta și chiar și soră-mea, care mă urăște. Soră-mea. Îmi amintesc de țipetele lui Juniper când am fost ridicată, iar ochii mi se umplu de lacrimi. Sora mea mai mare, care se lupta cu Art, cel de neclintit, ca să ajungă la mine. Sper că e OK. Sper că n-au ridicat-o și pe ea. Va fi forțată să spună că n-a fost de acord cu acțiunile mele; îmi fac griji pentru ea. Nu vreau s-o bag în chestia asta. Cine ştie ce va spune Juniper? Și cum rămâne cu Art? Cum se simte el acum? Are probleme? Mă va ajuta tatăl lui sau nu va mai vorbi cu mine niciodată? Va mai vorbi *Art* cu mine vreodată? Când mă gândesc că aş putea să nu mai fiu cu el, mi se face rău.

Totul se învârte în jurul meu.

O uşă se trânteşte şi privesc în sus.

Tina și un gardian escortează un băiat care pare de vârsta mea, poate un pic mai mare. Trec prin fața celulei mele și îl bagă în cea de lângă mine. Pot să-mi dau seama după cât de familiar îi este locul că nu se află aici pentru prima dată, spre deosebire de mine; în drum spre celula mea, m-am uitat în jur cu disperare ca să inspectez noile împrejurimi. Tricoul său este plin de praf alb, la fel și părul. Și Tina și gardianul au urme de praf pe haine, ceea ce mă derutează. Băiatul este înalt și solid. Are o expresie îndrăzneață și încăpățânată, o privire vinovată. Este tânăr, ca mine, dar fața îi pare îmbătrânită.

Mă ridic când îmi dau seama că este tânăr. Vreau ca el să mă vadă. Vreau să schimbăm o privire, una în treacăt, ceva prin care să-l liniștesc, ceva prin care să mă liniștesc și eu. Gardienii nu sunt așa de politicoși și atenți cu el cum au fost cu mine, iar asta mă face să sper în mod egoist că totul a fost doar o mare neînțelegere și că voi putea pleca de aici ca o persoană normală. Mă uit la el, la fața lui pe care se citesc ura și îndrăzneală și vreau ca el să se uite la mine. Mă întreb ce-a făcut. Nici vorbă despre vreo infracțiune, cu siguranță, altfel n-ar fi aici, dar trebuie să fi fost ceva pe aproape. Indiferent de ce acuzații i se aduc, n-am niciun dubiu că e vinovat.

Se uită la mine când intră în celula lui și mă vede prin peretele transparent dintre noi. Inima îmi tresare. Am contact vizual cu cineva, după ore întregi. Dar, pe cât de rapid mă vede, pe atât de rapid își întoarce privirea și intră în celulă, pășind cu picioarele lui lungi și slăbănoage. Se așază cu spatele la peretele transparent. Nu-i mai văd decât mușchii spatelui prin tricoul murdar.

Insultată, speriată și simțindu-mă brusc mult mai singură, simt c-o să izbucnesc iar în lacrimi. Plânsul mă liniștește, mă face să mă simt mai umană și îmi amintește că sunt o ființă umană, chiar și aici, în această cutie dintr-o serie de cutii.

Gardienii încuie ușa și pleacă. Ies pe ușa principală și sunt iar singură, de data asta c-un băiat care nici măcar nu se uită la mine.

Ușa principală se deschide și o văd pe mama, îngrijorată și afectată, și pe tata inexpresiv, strângând din dinți întruna ca să se abțină. De îndată ce mă vede, mama se liniștește, ca și cum s-ar plimba prin parc și s-ar bucura de împrejurimi, iar eu îmi dau seama că e de rău. Când tata mă vede, fața i se schimbă. Nu s-a priceput niciodată să-și ascundă sentimentele. Tina descuie ușa celulei mele și fug spre ei să-i îmbrățișez.

— Of, Celestine, spune ea, cu vocea plină de durere, în timp ce mă strânge tare. Ce naiba te-o fi apucat?

— Summer, spune tata aspru, iar ea reacționează ca și cum ar fi fost pusă la zid.

Și eu mă simt pusă la zid. Este primul contact real pe care-l am de când s-a întâmplat asta și speram să-mi ia apărarea, să mă susțină, nu mă așteptam ca mama să mă atace, să fie de acord cu ei și să mă arate cu degetul. Știam că intrasem într-o belea, dar acum mi-e din ce în ce mai clar.

— Îmi pare rău, spune ea cu blândețe. N-am vrut să spun asta, dar nu-ți stă în fire deloc. Juniper ne-a spus ce s-a întâmplat.

— N-avea niciun sens, le spun eu. Întreaga chestie sfidează logica.

Tata zâmbeşte amar.

— Omul tuşea. Respira greu. Era pe cale să leşine, poate să moară, iar femeia aceea grasă şi cea cu piciorul rupt îl tot ignorau! Stăteau pe locul lui!

Vorbesc repede, cu faţa către ei, încercând să-i fac să înţeleagă tot ce s-a întâmplat. Aproape că mă rog de ei să ia în considerare şi perspectiva mea, spunându-le cât de dezgustătoare şi de nedreaptă a fost întreaga scenă. Mă ridic şi încep să merg prin cameră în timp ce reiau povestea, explicându-le, probabil în mod exagerat, că femeia grasă a devenit şi mai grasă, că tusea s-a înrăutăţit mai mult ca în realitate. Încerc să-i fac să vadă ce-am văzut şi eu, să spună că înţeleg, că, dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut acelaşi lucru. Încerc să-i fac să-mi spună că nu sunt Defectă.

Tata *mă priveşte cu lacrimi în ochi. Se luptă cu toate* astea câte s-au întâmplat. Brusc, mama sare în sus şi mă apucă de umeri. Surprinsă de strânsoarea ei, privesc în jur şi văd că tipul din celula alăturată nu mai stă cu spatele la mine, ci s-a aşezat pe pat, de unde ne poate vedea. Mă întreb dacă a înţeles ce-am spus, dacă mi-a citit pe buze, dar mama mă strânge şi mai tare şi mă face să fiu atentă la ea.

— Ascultă! îmi zice în şoaptă pe un ton grav şi cu insistenţă. N-avem mult timp. Judecătorul Crevan vine să te vadă în câteva minute şi va trebui să-ţi foloseşti toate farmecele. Uită tot ce te-am învăţat. Acum, uită de rău şi bine. Pentru *viaţa* ta, Celestine.

N-am văzut-o vreodată pe mama aşa, vorbind astfel şi rănindu-mă.

— Mamă, e doar Bosco, el o să înțele...

— Trebuie să-i spui c-ai greșit, mi-o taie ea. Trebuie să-i spui că știi c-ai făcut o greșeală. Înțelegi?

Mă uit șocată la tata. El își acoperă fața cu mâinile.

— Tată?

— Cutter, spune-i, îl presează mama.

Mâinile îi alunecă încet de pe față și îmi pare atât de trist, atât de afectat. Ce-am făcut? Mă cuibăresc în brațele mamei. Ea mă îndreaptă spre un scaun de la masă.

— Dar, dacă îi spun lui Bosco c-am greșit, asta înseamnă că recunosc că sunt Defectă.

Tata vorbește într-un final.

— Dacă află că *tu crezi c-ai avut dreptate* să faci ce-ai făcut, te va însemna ca Defectă.

— Nu minți despre ce-ai făcut, dar spune-i c-ai greșit. Ai încredere în mine, îmi șoptește mama, temându-se să n-o audă careva.

— Dar... bătrânul.

— Uită de bătrân.

O spune atât de aspru, atât de rece, atât de crud, fără pic de milă pe care știu c-o simte, încât n-o recunosc, iar asta înseamnă că nu mai recunosc lumea. Ei m-au crescut și acum stau în fața mea total deconectați, spunând lucruri pe care nu mi-am imaginat că le vor spune vreodată.

— Nu vei lăsa un Defect să-ți distrugă viața, continuă ea și se întrerupe brusc.

Stăm în liniște în vreme ce mama încearcă să-și revină, să-și pună din nou masca. Tata o mângâie pe spate încet,

ritmic, iar eu aștept, șocată. Nu pot să mă mai concentrez la nimic, gândurile îmi sunt vraiște, nu-mi stă mintea decât la ce mi-au spus ei.

Ei vor ca eu să mint. Ei vor ca eu să spun că tot ce-am făcut a fost greșit. Dar chiar și să minți înseamnă să fii Defect. Pentru a-mi recăpăta libertatea, trebuie mai întâi să devin Defectă. Nimic nu mai are sens. Este ilogic.

Ușa se deschide, iar mama și tata se ridică înmărmuriți. Vine judecătorul Crevan.

14

Observ că și tipul din celula alăturată s-a ridicat. Sesizez în treacăt o străfulgerare roșie înainte de a-l observa pe el. Judecătorul Crevan pare că are aripi cu roba sa roșie ca sângele. Îi văd ochii albaștri strălucitori și părul blond și mă gândesc la Art, mă simt ca acasă. Îmi zâmbește prin peretele de sticlă, pielea din colțurile ochilor i se încrețește ca întotdeauna, iar eu mă relaxez. Mă simt în siguranță.

— Celestine, spune el, de îndată ce Tina îl lasă să intre în celulă.

Își arată dinții albi și perfecți și își desface brațele, părând că își ridică aripile, gata să decoleze. Fug direct în brațele sale, iar el le închide, cu roba roșie înfășurată peste mine. Mă simt protejată. În coconul său. Totul va fi bine. Bosco va avea grijă de mine. Nu va lăsa ca toate astea să meargă mai departe.

În timp ce mă îmbrățișează, mă lipesc cu obrazul de sigla de pe pieptul său. Dau față în față cu sigla și sloganul Ghildei: „Promotorii Perfecțiunii"

Mă sărută pe creștet și îmi dă drumul din îmbrățișare.

— Acum să ne așezăm. Avem multe de discutat, Celestine.

Mă fixează cu una dintre faimoasele sale priviri de neînduplecat şi, ca întotdeauna, mi se pare caraghios, exagerat. Nu este același om pe care l-am tot văzut în casa lui.

Îmi ascund zâmbetul nervos care îmi încrețește buzele. Nu-i o idee bună să râd acum.

— Situaţia va fi foarte dificilă pentru tine în zilele următoare, dar vom trece cu bine peste asta, da?

Îi aruncă o privire tatei, care, brusc, mi se pare complet epuizat şi mă gândesc pentru prima dată ce le-o fi spus colegilor de la serviciu. Cum poate să lucreze la o televiziune de știri când fiica sa a ajuns ştirea zilei?

Încuviințez din cap.

— Va trebui să mă asculți și să faci ce-ți spun.

Dau din cap din nou agitată.

— Așa va face, spune mama fermă, stând dreaptă în scaun.

Bosco așteaptă ca eu să răspund.

— Aşa voi face.

— Bine, atunci.

Scoate o tabletă și își verifică documentele.

— Chestia aia fără sens de dimineață din autobuz, începe, apoi oftează şi clatină din cap. Art mi-a spus totul.

Nu mă surprinde. Art n-avea de ales, iar mie îmi pare rău încă o dată că acțiunile mele îi afectează pe oamenii pe care îi iubesc. Presupun că Art a spus adevărul. Art nu și-ar minți niciodată tatăl, dar ar face-o ca să mă protejeze? Brusc, nu mai știu ce să-i povestesc, mai ales după ce ai mei mi-au zis să-l mint.

— Din nefericire, deja există oameni care se folosesc de legătura ta cu Art pentru a profita şi a submina misiunea

Ghildei. O minoritate, desigur. Există riscul de a fi folosită ca pion în jocul lor, Celestine.

Se uită către părinții mei și apoi iar la mine.

— Este un moment nepotrivit din cauza verdictului dat în cazul lui Jimmy Child din această dimineață. Oamenii cred c-am fost prea indulgent. Dar, Celestine, tu ai fost tot timpul unul dintre cei mai mari susținători ai mei. Nu vei păți nimic.

Zâmbesc ușurată.

— Am aici notițele mele, dar aș vrea să-mi spui tu ce s-a întâmplat de dimineață.

Mă întreb ce anume i-a zis Art, dar apoi hotărăsc să-i spun adevărul, sperând să nu-i fac probleme. Până la urmă, au fost încă treizeci de persoane în autobuz care pot să depună mărturie c-au văzut același lucru. Tot ce-am de spus este că știu c-am greșit. Asta *ar trebui* să fie ușor.

— Erau două doamne care stăteau pe locurile pentru Defecți. Una avea piciorul rupt și stătea acolo pentru că avea mai mult loc să și-l întindă, cealaltă era prietena ei. Un bătrân Defect s-a urcat în autobuz. Nu avea unde să se așeze. A început să tușească. Abia se mai ținea pe picioare. Se simțea din ce în ce mai rău. Am întrebat-o pe doamna cu piciorul rupt...

— Margaret, mă întrerupe Bosco.

Se uită fix în ochii mei, apoi la buzele mele, mă privește încruntat și suspicios, îmi analizează fiecare cuvânt, fiecare expresie, fiecare mișcare. Încerc să mă concentrez.

— Așa, Margaret. Am întrebat-o dacă ar vrea să se mute pentru ca el să se poată așeza.

— De ce?

— Pentru că...

— Pentru că el îi deranja pe ceilalţi pasageri din autobuz, de-aia, mă întrerupe. Pentru că tusea sa de Defect, tusea sa infectă, dezgustătoare era contagioasă pentru oamenii buni din societatea noastră și tu îți făceai griji pentru ei și pentru tine.

Fac o pauză, cu gura căscată, nesigură de ce voi spune. Mă uit la mama și tata. Mama aprobă din cap cu răceală, iar tata privește în jos, spre masă, cu ochii lui înroșiți în care nu se citește nimic. Nu ştiu ce să spun. Nu mă aşteptam la asta.

— Continuă, spune Bosco.

— Și ea nu a vrut să se mute, iar eu am strigat după un medic...

— Pentru a nu permite ca boala sa dezgustătoare să se transmită și celorlalți pasageri, spune el. Te gândeai la oamenii din autobuz. Să-i protejezi de Defecți.

Fac o pauză.

— Continuă.

— Apoi am strigat la şofer să oprească autobuzul.

— De ce?

— Să ajut...

— Să fie dat jos din autobuz, izbucneşte el. Să scapi de el. Pentru ca astfel ceilalți pasageri să respire un aer mai curat, să nu mai fie poluat. Tu ești, de fapt, o eroină. Asta cred oamenii de afară. Asta este povestea pe care o spune Pia de două ore. Oamenii se adună să te vadă, eroina care i-a înfruntat pe Defecți.

Rămân cu gura căscată și mă uit la tata, înțelegând de ce pare atât de zdruncinat. Și-a petrecut toată dimineața lucrând la acest scenariu?

— Dar există o problemă, spune Bosco. L-ai ajutat să se așeze pe un scaun. Un scaun pentru cei normali. Și, în acest punct, eu și colegii mei nu mai suntem de acord. Am petrecut ultima oră discutând cu ei. Nu i-am spus partea asta Piei, dar, desigur, mai erau cel puțin doisprezece oameni în autobuz care își vor prezenta public poveștile. Probabil că au și înregistrări video.

Se uită iar la tata care aprobă din cap. A primit deja o înregistrare, ceva de pe telefonul cuiva din autobuz, trimisă direct la redacția de știri. Probabil că și-a petrecut toată dimineața luptându-se să nu ajungă materialul pe post. Știe ce se va întâmpla dacă va fi difuzat.

— Stai liniștită, dragă, tatăl tău va face tot ce-i stă în putere să se asigure că acea înregistrare video nu ajunge pe post.

Sună a amenințare.

— Ți-am spus că voi face tot ce pot, spune tata, privindu-l fix în ochi.

Bosco îl fixează și el cu privirea. Se uită unul la celălalt cu răceală.

Mama își drege vocea ca să le distragă atenția.

— Deci, spune Bosco, după ce-am ascultat această mărturie, aș spune că acuzația este o nedreptate gravă pentru cineva care, de fapt, *ajuta* Ghilda și nu poate fi condamnat la viața de Defect. Totuși, colegii mei judecători nu sunt de acord cu mine. Nici cu mine, dar nici între ei. În prezent,

judecătorul Jackson, care este un om rezonabil de obicei, vede actul tău drept o greșeală morală și ar vrea un verdict de Defect. Judecătoarea Sanchez vede actul tău ca fiind un ajutor dat unui Defect, ceea ce înseamnă o pedeapsă cu închisoarea.

Mama oftează, eu încremenesc. Tata n-are nicio reacție. Probabil că știa deja toate astea.

— După cum știi, pedeapsa minimă pentru ajutor dat unui Defect este de optsprezece luni. Luând în vedere faptul că actul a fost comis în public, în transportul în comun, în văzul a treizeci de persoane, va fi vorba despre cea mai mare pedeapsă. Am întors problema pe toate părțile.

El oftează, iar eu sesizez, în vocea lui, dezgustul și nemulțumirea exprimate în mod nedisimulat față de ceea ce se întâmplă.

— Și am ajuns la un acord de trei ani. Dar vei fi eliberată în doi ani și două luni.

15

— Ce?! exclam. *Doi ani în închisoare?*

Dar ei se comportă ca și cum n-aş fi aici, continuă să discute ca și cum n-aş fi aici.

— Este un moment nefericit pentru ca tocmai Celestine să... greşească, le spune el alor mei. Vulturii de afară abia așteaptă să facă din ea un exemplu. Pia le poate ține piept doar o perioadă. Cutter, tu și echipa ta, desigur, faceți tot posibilul și relatați povestea așa cum trebuie, dar avem o opoziție extremă de cealaltă parte. Nu e vorba doar că Celestine este învinuită, ci se aruncă vina și asupra Ghildei și nu putem permite asta. Nu putem permite asta.

Se ridică, își umflă pieptul.

— Cutter, echipa ta trebuie să facă mai mult. Candy deja comenta că au existat niște... revolte recente la postul TV. Cred, de dragul fiicei tale, că subiectul trebuie să respecte stilul de relatare și filosofia postului. Fără devieri...

Asta e o amenințare cumva? L-am auzit cumva pe Bosco amenințându-mi tatăl? Candy este sora lui Bosco, ea este responsabilă de canalul de știri. Întorc capul ca să mă uit la tata și mi se pare că văd o altă versiune a lui, care se

ascunde sub pielea sa, încercând să se elibereze, dar este reținută cu forța.

— Pesimiștii care privesc în trecut către vreo epocă de aur mitică a jurnalismului greșesc. Epoca de aur este aceasta, chiar mai mult, în viitorul *imediat*. Candy i-a acordat lui Bob Tinder zile libere din cauza problemelor personale și a avut dreptate. În atmosfera de acum, am nevoie de el la capacitate maximă, ca să-i pună la punct pe bârfitori și oportuniști. Detractorii vor spune că, în cazul în care Celestine scapă basma curată, curtea de judecată a Defecților nu este corectă în totalitate. Este prietena fiului judecătorului; va primi tratament special. Și chiar asta vreau să fac, Celestine, spune el cu tristețe, o tristețe sinceră. Îl faci pe Art fericit, ești singura care poate face asta de când mama lui a murit și știu că ești foarte importantă pentru el. Dar, din nefericire, colegii mei, oamenii mei te văd ca pe un pion. Te văd drept exemplul perfect pentru a le demonstra detractorilor noștri că sistemul este drept. Că până și aparent perfecta prietenă a fiului judecătorului poate fi declarată Defectă. Lupt pe două fronturi, dragă Celestine.

Înghit în sec.

— Și sunt de acord că nimeni nu se află deasupra Ghildei. Nimeni nu poate scăpa de sistemul justițiar al Ghildei.

Mă gândesc la rolul Ghildei. N-are dreptul să coordoneze sistemul justițiar; rolul său se rezumă la anchetarea Defecților. Vreau să spun asta cu voce tare, dar știu că n-ar trebui. Nu e momentul potrivit să văd lucrurile în alb și negru, deși ar trebui, nu?

— Înțelegi în ce belele te-ai băgat, copilă? mă întreabă Bosco.

— Copilă, spun eu deodată. Nu mă pot trimite la închisoare, nu fac optsprezece ani decât peste șase luni.

— Celestine, spune el, o persoană de peste șaisprezece ani poate fi declarată Defectă, iar pentru pedeapsa cu închisoarea putem amâna data încarcerării până împlinești optsprezece ani.

Bosco îmi spusese că pot da o petrecere pentru aniversarea mea de optsprezece ani pe iahtul lui. În schimb, acum mi-aș putea petrece prima noapte ca adult în închisoare. Nu merit asta. Nu? Cine merită așa ceva? Angelina, cu siguranță, nu merita.

Mă uit la băiatul din camera alăturată, care stă pe pat, cu capul plecat. Mă întreb de cât timp se află aici, mă întreb ce-a făcut. Bosco îmi urmărește privirea. Ca și cum ar sesiza schimbul nostru de priviri, băiatul se ridică și se holbează la Bosco cu o privire rece, plină de ură. Bosco se uită și el fix la băiat, dar pare atât de dezgustat și sfidător încât aproape că vreau să-mi cer scuze în numele lui.

— N-ar trebui să fii aici, cu asemenea gunoaie, spune scurt Bosco și mă bucur că băiatul nu ne poate auzi.

— El ce-a făcut?

— El? E total Defect, spune el, dezgustat. Deși el nu știe încă. Nici măcar nu trebuie să știu ce-a făcut ca să recunosc acest tip. O văd în el. Nu ca în cazul tău, Celestine. Tu ești pură. N-ar trebui să ai viitorul pe care destinul i l-a rezervat lui.

— Ce trebuie să fac? întreb cu vocea nesigură.

— Să repeți povestea pe care tocmai am discutat-o, iar, când te vor întreba despre ajutorul dat bătrânului, vei spune că nu l-ai ajutat, că s-a așezat acolo singur.

Rămân cu gura căscată.

— Dar bătrânul va fi pedepsit pentru asta.

— Da, așa va fi. E bătrân și foarte bolnav. Probabil că va muri înainte de Ziua Numirii, oricum.

Bătrânul nu s-a așezat singur. A făcut tot ce i-a stat în putere pentru a rămâne în picioare. Eu l-am ajutat să se așeze.

— Nu pot...

— Ce nu poți?

Bosco mă privește cu atenție.

— Nu pot să *mint.*

— Desigur că nu poți, spune el, confuz, privindu-mă ca și cum nu m-ar recunoaște. Dacă minți, ai demonstra că ești Defectă. Eu nu-ți cer să minți, spune el, ca și cum ar fi fost insultat. Este singurul mod prin care poți scăpa de însemnarea pe viață. Este *singura* cale. Ce-am discutat acum este ceea ce s-a întâmplat, iar tu vei confirma asta în fața curții de judecată, vei spune tare și clar, să audă toți, că societatea trebuie să caute și să distrugă gunoaiele Defecte dintre noi. Este misiunea Ghildei, iar tu, sprijinind Ghilda și valorile sale, acționai conform regulilor ei. N-ai ajutat un Defect. Ai ajutat Ghilda și, deci, ai ajutat societatea. Asta le vei spune. Ne-am înțeles?

Eu sunt exemplul care trebuie dat. Unii vor să mă folosească pentru a demonstra că Ghilda nu e obiectivă. Ghilda

vrea să mă folosească pentru a dovedi că este. Fata perfectă pentru a-și dovedi puterea. Ghilda vrea ca eu să alimentez teama oamenilor față de această instituție.

— Ne-am înțeles, spun eu tremurând.

16

Voi fi audiată după-amiază asta. Băiatul din camera alăturată, pe care l-am poreclit Soldatul, a continuat să mă ignore. Sunt sigură că faptul că l-am îmbrățișat pe Bosco nu l-a făcut să-și schimbe impresia inițială despre mine. Versiunea lui Crevan pe care o prezenta Pia Wang era că încercam să scap de bătrânul Defect din autobuz, nu să-l ajut. Dacă Soldatul a văzut această relatare – și sunt sigură că da, întrucât Curtea Defecților TV este singurul post difuzat pe micile televizoare din celule – atunci este clar de ce nu se uită la mine. Pot doar să-mi dau seama din asta că nu este împotriva Defecților, că el crede că am acționat greșit. Dacă ar ști adevărul, atunci ar ști și că are un aliat în celula alăturată. Sunt conștientă de faptul că acest neadevăr îmi va salva viața, dar nu pot să nu mă simt rușinată că așa mă percep ceilalți. Simt dezgustul Soldatului prin perete – și nu-l învinovățesc – dar mă întreb: dacă el ar avea șansa de a scăpa de toate astea, ar profita de ea?

Tata se întoarce la serviciu, iar mama rămâne cu mine. A adus cu ea o valiză cu hainele mele pentru proces, pare c-a intrat într-un magazin de îmbrăcăminte și a luat tot ce-a găsit pe rafturi. Soldatul se uită plin de sarcasm atunci când

mama pune hainele pe patul meu și le agață de fiecare colțișor al celulei de care poate. Clatină din cap și începe să se plimbe încoace și încolo prin celulă. Sunt conștientă de toată agitația din celula mea, în condițiile în care el a fost singur toată dimineața, dar încerc să fac abstracție de prezența lui și să mă concentrez cum să scap cu viață din situația asta.

— E mult roz, spun eu, uitându-mă la haine.

— Avem roz pal, roz de bebeluş, roz orhidee, roz şampanie, dantelă roz, roz floare de cireș, roz lavandă, vată de zahăr, roz aprins...

Mama face lista nuanțelor în timp ce examinează hainele, eliminându-le pe cele care nu-i plac și aruncându-le înapoi în valiză. Rozul aprins, rozul vată de zahăr și dantela sunt eliminate. Bluzele cu mesaje și cu decolteu mare în V sunt eliminate. Ne decidem asupra rozului de bebeluș: pantaloni strâmți, o bluză de un roz atât de pal că este aproape alb, cu volănașe în față care ascund nasturii, și o pereche de balerini. Să mergi prin curtea pavată cu piatră cubică pe tocuri te-ar putea aduce în situația unor dezastre, cum ar fi să-ți prinzi tocul printre pietre și să te împiedici. N-ar da bine în fața camerelor de filmat și a publicului isteric care va fi acolo să mă vadă. Balerinii roz au un imprimeu de tip leopard.

— Sunt drăguți, dar nu transmit „nu vă puneţi cu mine", spune mama. Ține minte, în lumea asta, imaginea este totul.

Tina vine cu un bărbat-manechin și apoi pleacă.

— Dragă, acesta este domnul Berry, spune mama. El te va reprezenta. Judecătorul Crevan ni l-a recomandat, spune că este cel mai bun. El l-a reprezentat pe Jimmy Child.

Deodată, manechinul se mişcă. Îmi oferă un zâmbet larg, un zâmbet lipsit de credibilitate, care știu că este la fel de fals ca şi pielea netedă de pe fața lui. De la gât în jos arată de şaizeci de ani. De la bărbie în sus, de treizeci. Poartă un costum la patru ace, ca și cum ar fi ieşit din paginile unei reviste, cu pantofi strălucitori, o batistă perfect aşezată în buzunar şi butoni aurii asortați cu cravata aurie. Fața îi străluceşte acolo unde i-au fost lucrați pomeții şi îi văd clar pudra de pe piele. E perfect, dar n-am încredere în el. Mă uit la Soldat, care îl priveşte pe noul meu avocat cu suspiciune. Trebuie să mărturisesc că dau crezare încă o dată instinctelor lui. Ochii ni se întâlnesc, iar el scutură din cap ca și cum aş fi un nimic, apoi se duce în cel mai îndepărtat colț al celulei, cât mai departe de mine.

— Celestine, îmi atrage atenția mama.

Dă din cap spre domnul Berry şi îmi dau seama că nu i-am răspuns la zâmbet.

— Îmi pare rău.

Înaintez fără tragere de inimă, ca şi cum aş fi împinsă.

— Înţeleg, rostește el printre dinţii lui mari și albi, fără pic de înțelegere sau empatie. Să începem.

Ia loc și își trântește servieta pe masa din fața lui. Deschide cataramele aurii.

— Azi doar se stabileşte procedura. Nu va trebui să spui sau să faci nimic altceva în afară de a nega acuzația de Defectă, apoi vor stabili o oră pentru procesul tău de mâine şi te vor trimite acasă.

Oftez uşurată.

— Celestine, spune el, observându-mi nervozitatea, doar fă ce-ți spun eu, puștoaico, și vom fi amândoi bine. Am mai făcut asta de un milion de ori.

Observ că vorbește despre *amândoi.*

— Desigur, situația ta este unică. De obicei, nu am toată presa și toți reporterii MTV în fața ușii. Nici măcar în cazul lui Jimmy Child, dar, pentru presă, fetele tinere sunt mult mai interesante. Asta ne-a ajutat în cazul lui Jimmy. Erau mai interesați de soția lui și de sora ei decât de el.

— MTV?

— Ești o fată de șaptesprezece ani, drăguță, dintr-o zonă bună a orașului, fără probleme serioase, prietena fiului judecătorului Crevan. E un caz de vis! Plus că ei caută un nou reality show și se pare că tu ești noua lor țintă. Reprezinți o generație care va fi obsedată de fiecare detaliu al acestui caz, o generație flexibilă, maleabilă, care se pare că are mai mulți bani de cheltuit decât oricare altă categorie socială. Pantofii pe care îi porți tu azi, ei îi vor avea mâine. Cerceii pe care îi porți se vor vinde până la sfârșitul săptămânii. Pentru parfumul tău de azi va exista mâine o listă de așteptare. Va fi efectul Celestine North. Industriile modei și vânzărilor te vor iubi.

Vorbește atât de repede încât abia pot să fiu atentă la el, vorbește zâmbind, ceea ce mă împiedică să citesc pe buzele lui umflate, care abia se mișcă.

— Fiecare instituție de presă te va folosi în interesul propriu, ține minte asta. Ești exemplul dat de Ghildă, modelul celor anti-Ghildă, faci reclamă pentru hainele pe care le vei purta și pentru luciul de buze pe care îl vei folosi și de care

se vor minuna. Dieta ta zilnică conține carbohidrați? Câte exerciții pentru abdomen faci în fiecare zi? Cine îți face părul? Câți prieteni ai avut până acum? Ți-ai pus cumva silicoane? Ar trebui să-ţi pui? Chirurgii plasticieni stau pe poziţii, gata să vorbească despre fiecare detaliu fizic al tău, Celestine North, iar pe mine mă interesează toate aceste aspecte pentru că ele influențează răspunsul la cea mai importantă întrebare: eşti Defectă?

Nu știu dacă așteaptă un răspuns sau nu. Mă studiază, în întregime, cu ochii săi mici ca de șarpe, așa că nu răspund. Nu voi avea încredere în el și mă întreb iar de unde atâta încăpățânare din partea lui.

— Cu toții sunt pregătiți și așteaptă să te folosească în beneficiul lor, ține minte asta.

Cu toții?

— Și care e interesul tău? întreb.

— Celestine, oftează mama. Îmi cer scuze, domnule Berry, dar Celestine are tendința de a interpreta literal totul.

— Nu-i nimic în neregulă cu asta, spune domnul Berry, studiindu-mă cu zâmbetul său larg, comportându-se ca și cum totul ar fi exact pe dos. După cum spuneam, azi este doar procedura. Vei nega acuzaţia, vei merge acasă și vei aștepta procesul de mâine. Totul se va termina mâine-seară. Va trebui să te gândești la câteva persoane care să depună mărturie despre caracterul tău. Părinți, frați, prieteni care ar face totul pentru tine, genul ăsta de oameni.

— Iubitul meu, Art. Este cel mai bun prieten al meu. El va vorbi pentru mine.

— Drăguț, spune el, căutând prin documentele sale, dar n-o va face.

— De ce nu? întreb eu surprinsă.

— E mai bine dacă pun eu întrebările, spune el. Dar, dacă tot ai întrebat, judecătorul Crevan a decis ca el să n-aibă nimic de-a face cu asta.

Înțeleg că nu-i convine decizia asta și înțeleg și de ce. Bosco nu-i putea cere fiului său să mintă în privința ajutorului pe care i l-am dat bătrânului. Pentru mine, are sens, dar sunt profund dezamăgită că Art nu va fi de partea mea. Am nevoie de el și mă întreb cât de mult s-a chinuit, de fapt, să-mi ia apărarea sau dacă s-a chinuit vreun pic.

— Oricum, nu contează. Nimeni nu e interesat s-audă că iubitul tău crede că ești perfectă. Fiecare crede asta despre iubita lui sau minte, dacă n-o crede. Și nu va fi chemat în calitate de martor care a asistat la scena din autobuz pentru că sunt alți treizeci de oameni gata să profite de șansa asta. Mai precis, Margaret și Fiona, cele două doamne implicate.

Mă abțin cu greu să nu izbucnesc și apoi mă gândesc mai bine.

— Sora mea, Juniper.

— Nu, spune mama. Juniper nu va veni la bară, îi spune ea domnului Berry.

Se uită unul la altul o clipă, ca și cum ar comunica într-un limbaj secret pe care eu nu-l înțeleg.

— De ce nu? întreb eu.

— Vorbim despre asta mai târziu, spune ea, dar prin privirea pe care mi-o aruncă mă avertizează să renunț la idee.

Deci Juniper nu va depune mărturie pentru mine. Sunt paranoică și încep să cred că-i este rușine cu mine, că mi-a întors spatele. Nu va minți pentru mine sau părinții mei n-o vor lăsa să mintă. Nu vor ca eu s-o trag în jos după mine. De ce să pierzi două fiice când poți pierde doar una? Brusc, sunt extrem de dezamăgită. Mai devreme, nu voiam s-o bag și pe ea în belele, iar acum, când mă afund în situația asta, mă enervez pe cei care se distanțează de mine.

— Presupun că ai alți prieteni, nu îi ai doar pe sora ta și pe prietenul tău. Avem nevoie doar de unul.

Art a devenit centrul vieții mele de când a murit mama lui și, pentru că petreceam atât de mult timp împreună, ne-am îndepărtat de grupul nostru de prieteni care, deși au înțeles, s-au simțit dați la o parte. Dar o știu pe Marlena, cea mai bună prietenă a mea din copilărie, care mă va susține, chiar dacă s-a simțit exclusă în ultima perioadă.

— Vei ieși de aici în această seară, spune domnul Berry.

— Nu mă vor ține aici?

— Nu, nu. Fac asta doar în cazuri speciale, pentru cei care ar putea fugi, cum este tânărul de lângă tine.

Ne uităm cu toții la Soldat și mama tremură vizibil. Pare atât de pierdut, atât de furios, că n-are nicio șansă să scape.

— Cine îl reprezintă pe el?

— Pe el? râde zgomotos și batjocoritor domnul Berry. A ales să se reprezinte singur și face o treabă tare proastă. Aproape că ai crede că *vrea* să fie Defect.

— Cine ar vrea așa ceva? întreabă mama, îndepărtându-se de el.

Mă gândesc la Defecții pe lângă care trec zi de zi, oameni pe care nu-i pot privi în ochi, oamenii pe care îi ocolesc ca să nu-i ating. Trăiesc în societate cu cicatricile lor de identificare, banderolele și posibilitățile lor limitate, iar tot ce își pot dori ei le este inaccesibil. Îi vezi stând în stațiile de autobuz din oraș care au interdicții de circulație pentru a ajunge acasă până la ora zece seara pe timp de iarnă și până la unsprezece seara în timpul verii. În aceeași lume, dar trăind după alte reguli. Vreau să fiu ca ei?

— Cum îl cheamă? întreb.

— Nu știu, spune domnul Berry, plictisit, voind să treacă peste acest subiect.

Mă uit la el cum stă singur acolo în comparație cu mine – cu o selecție de haine, cu mama, cu avocatul, cu judecătorul-șef însuși. Eu am oameni care sunt aici pentru mine. Sigur mă urăște, dar asta trebuie să fac ca să scap de aici basma curată. Am o revelație. Aș putea fi într-o situație mai rea. Aș putea fi în situația *lui*. Tot ce ne desparte este o minciună. Trebuie să devin Defectă pentru a dovedi că sunt perfectă. Trebuie să fac tot ce-mi spune domnul Berry.

17

Tina îmi aduce o tavă cu mâncare înainte să trec prin curte către tribunal, dar sunt prea tensionată ca să pot mânca. În celula alăturată, Soldatul înfulecă de parcă ar fi viața lui în joc.

— Cum îl cheamă? o întreb.

— Pe el?

Îi aruncă aceeași privire ca toți ceilalți, deși pe mine nu m-a tratat încă așa.

— Carrick.

— Carrick, spun eu cu voce tare.

În cele din urmă, are un nume.

Tina se uită la mine suspicioasă, cu ochii mici.

— Ai face bine să stai departe de băiatul ăla.

Ne uităm amândouă la el, apoi simt privirea apăsătoare a Tinei ațintită asupra mea.

Îmi dreg vocea, încercând să pară că nu mă interesează așa de mult subiectul.

— Ce-a făcut?

Ea se uită iar la el.

— N-a fost nevoie să facă nimic. Tipii ca el sunt soi rău.

Se uită în tava mea.

— Nu mănânci?

Dau din cap că nu. Prefer să mănânc când voi ajunge acasă, mai târziu.

— O să fie bine, Celestine, spune ea cu blândețe. Am o fiică exact de aceeași vârstă cu tine. Îmi amintești de ea. N-ar trebui să fii aici. Vei fi acasă diseară, în patul tău, unde ar trebui, de fapt, să fii.

Îi zâmbesc recunoscătoare.

— M-au chemat sus pentru o întâlnire, îmi explică ea, făcând o grimasă. Prima dată când se întâmplă. Mă întreb cu ce-am greşit.

Face altă grimasă și, văzându-mi reacţia, începe să râdă.

— Mă întorc, nu-ți face griji. Te descurci de minune, puştoaico. Trebuie să plecăm în jumătate de oră, așa că mănâncă.

Nu mă pot atinge de mâncare. Un nou gardian, Funar, apare și deschide ușa celulei lui Carrick ca să-i spună ceva. Orice ar fi, Carrick este entuziasmat. Sare în picioare şi merge direct către ușă. Funar vine către celula mea.

— Vrei să iei o gură de aer?

Sar în sus. Sigur că vreau. Îmi descuie ușa și merg în spatele lui Carrick, iar văzându-l pentru prima dată mai de aproape și nu prin peretele transparent, îmi dau seama cât de solid și mare este. Mușchii spatelui sunt mari, bicepșii și tricepșii sunt permanent încordați. Mă gândesc la Art și mă simt vinovată chiar și pentru că mă uit la tip. Funar trage de uşa care dă afară, dar este încuiată.

— La naiba, trebuie să mă duc după cheie, spune el. Stați aici şi nu vă mișcați. Mă întorc într-un minut.

Ne arată o bancă de lângă perete, pe un coridor, și ne supunem amândoi ordinului, așezându-ne unul lângă altul.

Corpurile noastre nu se ating, dar simt căldura corpului lui Carrick. E ca un radiator. Nu sunt sigură dacă să-i spun ceva. Nici n-aş ști ce să spun. Nu este cea mai abordabilă persoană pe care am întâlnit-o. Să-l întreb despre cazul său? E imposibil să avem o conversaţie în această situaţie. Stau acolo, încremenită, încercând să găsesc ceva de spus, încercând să mă uit la el când el se uită în altă direcţie. Când tocmai am impresia c-o să spună ceva, apar şase oameni de după un colț pe coridor. Femeile plâng și se împing în bărbați, care au, și ei, ochii roșii. Trec pe lângă noi ca și cum ar fi un cortegiu funerar și intră pe o ușă de lângă noi. Când se deschide, mă uit înăuntru și văd o sală micuţă cu două rânduri de scaune. Mai este şi un panou de sticlă din tavan până în podea, prin care se vede altă cameră. În centrul celeilalte camere, se află ceva ce arată ca un scaun de dentist imens și un perete acoperit de sertare metalice. Îl văd pe un gardian pe care l-am întâlnit mai devreme, Bark, deschizând unul dintre sertare, de fapt, trage de o ușă metalică, dincolo de care văd cum arde focul. Mă holbez confuză, încercând să înțeleg ce este.

Apoi, un bărbat, flancat de doi gardieni, este adus pe coridor. Nu se uită la noi. Pare speriat, înfricoșat, de fapt. Pare a avea vreo treizeci de ani și poartă ceea ce eu cred că este un halat de spital, numai că este roșu ca sângele, culoarea Defecților. Gardienii îl conduc spre o altă ușă față de cea pe care au intrat femeile în lacrimi, probabil în camera cu scaunul de dentist. Camera Însemnării.

Și eu și Carrick ne uităm înăuntru. Ușa ni se trântește în față. Sar în sus, surprinsă. Carrick se așază la loc, își încrucișează brațele în dreptul pieptului și privește fix înainte cu o figură plină de răutate. Din privirea sa îmi dau seama că n-are chef de conversație, așa că nu spun nimic, dar nu mă pot abține să nu mă întreb ce se întâmplă în acea cameră. După un moment, tăcerea noastră este întreruptă de strigătul cumplit al bărbatului dinăuntru. Pielea îi este însemnată cu fierul încins. Este Defect.

Sunt șocată la început, apoi încep să tremur. Mă uit la Carrick, care înghite în sec tensionat și văd cum îi zvâcnește giganticul măr al lui Adam în gâtul gros.

Funar vine în coridor cu o expresie de mândrie pe față.

— Le-am găsit, spune el, agitând cheile în mână. Erau în buzunarul meu.

Zâmbește și descuie ușa, care dă într-o scară îngustă ce duce afară.

Carrick se ridică și o zbughește pe ușă. Ajungând afară, se uită înapoi la mine ca să-l urmez.

Totul începe să se miște în jurul meu. Pereții se apropie, podeaua se ridică, totul ca să mă prindă la mijloc. Pete negre îmi întunecă privirea. Simt c-o să mi se facă rău. Carrick se uită la mine, îngrijorat. Leșin.

N-am mai apucat să vorbim.

18

O jumătate de oră mai târziu, cu picioarele tremurânde, stau în fața imenselor uși duble de lemn, cu decorațiunile lor sculptate cu migală, care dau în faimoasa curte pavată cu piatră cubică. O știu de la știri, oamenii vin și pleacă de la tribunal la Turnul Ceasului, oferind presei și publicului prilejul de a-l vedea pe acuzat și de a-i spune ce cred despre el. Mama și tata sunt de o parte a mea, mama mă ține de braț, iar domnul Berry e de cealaltă parte. Suntem flancați de Tina și Bark.

Domnul Berry își aranjează cravata.

— E dreaptă? o întreabă pe Tina.

Tina dă din cap aprobator și îi aruncă lui Bark o privire ușor de descifrat.

Iau o gură de aer în timp ce ușile se deschid și sunt întâmpinată de privirile tuturor și o hărmălaie teribilă pentru care nu sunt pregătită. Primul lucru pe care îl văd este o varză care zboară direct spre mine și mă lovește în piept. Huiduielile îmi răsună în urechi și în cap. Domnul Berry o ia din loc și mă trage după el. Pentru moment, simt că mama ezită, dar apoi, ca și cum ar fi pe podium, își intră în rol, iar

eu o urmez, ținând bărbia sus, încercând să mă feresc astfel încât să nu fiu murdărită de făină și de ouă aruncate de cei din public sau chiar scuipată.

Domnul Berry îmi dă ordine pe care le maschează cu zâmbetul său larg: *Zâmbește, nu zâmbi, bărbia sus, să nu pari vinovată sau îngrijorată, nu reacționa, ignoră-l pe ăla, atenție la rahatul de câine.* Spune toate astea printr-un zâmbet perfect. Cu tot cu gropițe.

Mă îngrămădesc mai mult în mama, apropiindu-mă de corpul ei, și îi arunc o privire rapidă. Îl ține pe tata de mână, cu capul sus, cu fața perfect calmă și părul prins într-un coc sofisticat. Încerc să o copiez, totul să fie la locul lui, postura, inocența, calmul, perfecțiunea.

Camerele îmi sunt băgate în față; blițurile mă orbesc. Aud niște întrebări, pe altele nu. „Ești Defectă, Celestine?“, „Cu ce te-ai îmbrăcat?“, „Crezi că Ghilda îți va oferi un proces corect și obiectiv?“, „Speri la același rezultat ca în cazul Jimmy Child?“, „Cine este cântărețul tău preferat?, „E adevărat că ai o operație la nas?“, „Care e părerea ta despre relația actuală dintre guvern și Ghildă?“

Mă gândesc la oamenii care au trecut de-a lungul anilor pe acest drum, care s-au dus perfecți și s-au întors Defecți, prin curtea injuriilor și a condamnărilor, pe pietrele cubice ale prejudecăților. Mă gândesc la Carrick, care s-a întors în dimineața asta cu făină pe tricou. Acum înțeleg de ce. Suntem duși în fața lumii și prezentați drept concretizări ale celor mai groaznice coșmaruri ale lor. Țapi ispășitori pentru tot ceea ce este greșit în viețile lor.

Camerele mi se bagă în față și mi se pare cel mai lung drum din viața mea. Microfoane, injurii, huiduieli, fluierături. Simt că ochii încep să-mi zvâcnească și mă întreb dacă se observă. Mă uit rapid la fețele din mulțime. Sunt oameni normali, dar plini de ură. Unii sunt doar interesați de ce se întâmplă; alții se implică total. O femeie dă din cap, aprobând acțiunile mele. E plină de respect și îi sunt recunoscătoare pentru acest efort.

Apoi ajungem înăuntru.

— Văd că oamenii trebuie să fie convinși de povestea noastră, spune domnul Berry, un pic afectat în timp ce-și netezește costumul cu mâna.

Trei judecători în robe roșii ca sângele stau pe un postament, în capătul sălii. Sala este, în mare, plină de șiruri de scaune. Nu este o curte de judecată normală, pentru că se află în sala de bal a vechiului castel. Nu mai este niciun loc liber. În spate, oamenii se îmbulzesc și stau în picioare. Presupun că sunt din presă, dar, privind mai atentă, văd că poartă cu toții banderole și că sunt cu toții Defecți. Stau câte doi, între ei se află câte un jurnalist sau spectator, potrivit regulilor pentru Defecți.

Mă așez la masa din capătul șirurilor de scaune, lângă domnul Berry.

Mama și tata iau loc pe scaunele din spatele meu. Juniper nu-i aici. Mă uit împrejur, disperată, după Art, sperând că, dacă îl voi vedea, mă voi încuraja. Nici el nu-i aici, ceea ce-mi sfâșie inima. Îl văd pe bunicul meu și-mi vine să plâng. Își scoate pălăria.

Bosco îmi cere să mă ridic.

— Celestine North, începe el. Te afli în fața mea pentru acuzația de a fi cetățean Defect al acestei țări, pentru acțiuni necugetate, și vei putea fi exclusă din societatea normală. Respingi sau accepți această situație?

— Resping, spun eu, cu vocea mea subțire în camera imensă.

Mă bucur că s-a terminat, că a fost singurul lucru pe care a trebuit să îl spun astăzi, pentru că mi-e teamă că picioarele, care tremură prea mult, îmi vor ceda.

— Foarte bine. Îți vom asculta pledoaria și îi vom audia pe martorii la eveniment, dar și pe cei care vor depune mărturie pentru caracterul tău pe parcursul procesului. Poți pleca acum, poți merge acasă și te vei întoarce mâine dimineață la...

— Un moment, judecător Crevan, îl întrerupe judecătoarea Sanchez. Eu și judecătorul Jackson prezentăm o moțiune pentru ca domnișoara North să rămână în celulele noastre până la finalul procesului.

Bosco pare surprins să audă asta.

— Credem că, din cauza statutului domnișoarei North și a atenției suscitate, dacă o lăsăm să plece înapoi la casa ei, să-și reia viața, i-am putea oferi șansa sau am putea oferi altora șansa de a o folosi pe ea și situația ei în avantajul lor.

— E prima dată când aud asta, spune Bosco, furios. Și mă opun acestei idei. Îi reținem doar pe acuzații care prezintă un risc de a fugi, iar domnișoara North nu este o amenințare. Va fi imposibil să dispară cu toată atenția asupra ei.

— Într-adevăr, judecător Crevan, dar, din cauza acestei atenții, noi dorim să prevenim orice circ, orice spectacol în care ar fi transformat acest caz serios.

— Dar dacă stă acasă și nu vorbește cu nimeni?

— Așa a fost și cu Jimmy Child și știm cu toții că regulile au fost încălcate.

Bosco se înfurie, ca și cum i-ar fi reproşat lui personal ceva.

— Domnișoara North nu este domnul Child.

— Nu, dar am învățat ceva atunci. Credem că este mai bine, pentru interesele Ghildei și ale acuzatei, să păstrăm detaliile acestui caz între zidurile Castelului Highland.

— Trebuie să discutăm asta în biroul meu. Așa ceva nu se poate...

— Eu propun acum, spune rece judecătoarea Sanchez.

— Şi eu sunt de acord, intervine judecătorul Jackson.

— Și eu mă opun, spune Bosco, uimit. Este doar un copil.

— Va împlini optsprezece ani peste șase luni și este ţinută separat de ceilalți deţinuţi. Doar un alt acuzat se mai află în aceeași cameră, un deținut de optsprezece ani. Este tot ceea ce putem face în aceste circumstanțe.

Bosco a rămas fără cuvinte.

— Și așa va fi. Celestine North se va întoarce în celula sa, unde va rămâne pentru întreaga durată a procesului, zice judecătorul Sanchez lovind cu ciocănelul în masă și afișând o expresie de mândrie.

Sala izbucnește.

Domnul Berry se uită la Bosco în tăcere, iar restul sălii se agită întruna.

— Cum se poate aşa ceva? îl întreabă mama pe domnul Berry, care stă nemișcat, ca și cum n-ar fi auzit-o.

Ea îl apucă de mâneca sacoului de stofă cu dungi roz subțiri.

— Cum ai putut să permiți să se întâmple așa ceva?

— Pun ceva la cale, spune el, mai mult pentru sine, dar eu îl aud.

Mă priveşte și observ că e ceva în neregulă cu imaginea lui impecabilă. Văd compasiunea din ochii lui, iar asta, venind din partea lui, mă îngrozește.

— Îmi pare rău, domnişoară North. Se pare că şi adversarii judecătorului Crevan au decis să te folosească drept pion în jocul lor.

19

Când mă întorc în celula mea, acoperită în nu-știu-ce a fost aruncat în mine pe drumul înapoi spre turn, Carrick se ridică brusc. Este surprins că mă vede. La fel şi eu că sunt în continuare aici. Sunt confuză și uimită. Tina mă conduce spre celulă.

Deja mi-am luat rămas-bun de la părinţii mei. Carrick mă urmărește cu privirea de cum intru pe ușă până ajung la pat, străbătând celula dintr-un capăt într-altul. Pentru prima dată de când sunt aici, vrea să-i dau atenție. Chiar dacă asta este ceea ce mi-am dorit de când l-am văzut, nu mă pot uita la el.

Vrea o explicație. Toată lumea a crezut că voi merge acasă; toată lumea a crezut c-o să scap ușor. Carrick credea că știe regulile, dar acestea s-au schimbat. Trebuie să știe ce se întâmplă mai mult ca oricine. Dacă eu sunt condamnată, aşa va fi și el.

Nu poate să mă sâcâie să-i dau explicații. N-am așa ceva. Mă simt complet paralizată. Stau pe pat, privind în gol, simțindu-i privirea ațintită asupra mea. El stă lângă peretele transparent, sprijinindu-se în el, aproape ordonându-mi

să mă uit la el. Îl vreau pe Art. Am nevoie de Art. Doar el poate îndrepta totul acum. Mă întind în pat, mă întorc cu spatele la Carrick și nu mă mișc toată noaptea, pentru că nu vreau ca el sau oricine altcineva să mă vadă plângând.

20

După o noapte plină de coșmaruri, în care am tot auzit țipetele acelui bărbat din Camera Însemnării, în care am visat limbi care sângerau și Defecți aflați în stare avansată de putrefacție care se întindeau după mine și mă apucau de după baricade în timp ce treceam prin curte, mă trezesc epuizată și speriată, neștiind unde mă aflu. Este ziua în care voi depune mărturie. Ziua în care voi spune minciuna lui Bosco. Ziua Numirii.

Mă trezesc la cinci dimineața, stau în pat până la cinci și jumătate și apoi mă ridic, învârtindu-mă prin celulă ca un animal în cușcă, un animal care așteaptă ca tortura să înceapă. Carrick se trezește la șase și rămâne în pat, cu spatele la perete, cu genunchi ridicați și cu coatele pe genunchi, s-a obișnuit deja cu întreaga rutină. Asta mă frustrează mai mult. N-am niciun loc în care să scap de el, cu excepția micii toalete, dar nu pot sta acolo mai mult decât este necesar. Sunt sigură că au făcut-o așa de neîncăpătoare cu un motiv.

La ora opt, Tina și Funar vin în celulele noastre și suntem îndrumați către dușuri. Mă aștept să fiu ignorată de Carrick la fel ca în ziua precedentă, dar se uită la mine și dă din cap scurt, iar ochii săi sunt ceva mai blânzi. Poate c-am

crescut în ochii lui, pentru că n-am fost trimisă acasă ieri, iar eu înțeleg asta. Am simțit că suntem împreună în asta de când l-am văzut intrând în celula lui. Lui i-au trebuit optsprezece ore ca să-și dea seama. Chiar şi în momentele din timpul nopții în care m-am trezit înfricoșată și dezorientată, m-am uitat la Carrick și m-am simțit imediat mai bine. El a reușit să mă calmeze așa cum nimic altceva din cameră n-a făcut-o. Nu știu dacă îmi doresc să am lângă mine pe cineva cu un asemenea efect asupra mea. Știu că această legătură mi se pare atât de puternică într-un timp atât de scurt, dar mă simt ca într-o oală sub presiune, iar el este singura persoană care m-ar putea înțelege. Faptul că avem aproape aceeași vârstă întărește legătura noastră.

Zâmbesc în semn de bună dimineața și el își întinde mâna, făcându-mi semn să merg înaintea lui. Funar fluieră încet și ștrengărește, iar Tina îi spune să-și țină gura. Zâmbesc și arunc o privire rapidă în urma mea ca să văd reacția lui Carrick. El nu zâmbeşte, doar că îi strălucesc ochii. Probabil, sunt verzi. Ochii ni se întâlnesc ca să ne distrăm pe seama lui Funar, rușinat c-a fost redus la tăcere, iar apoi mă întorc rapid și privesc în față, urmând-o pe Tina. Știu că în spatele meu este Carrick și sper că nu vom fi duși să asistăm la o altă „lecție" Cred că nu, ținând cont că Tina este aici, și mă întreb dacă ar trebui să-i spun ce s-a întâmplat ieri când ea era sus sau să înghit în sec așa cum face Carrick. Poate că existe reguli ale curajului. Dacă e așa, voi urma exemplul lui Carrick.

El este condus spre stânga, eu merg la dreapta. După duș, iau niște în haine curate pe mine și sunt condusă înapoi în

celula mea. Carrick se află deja în celula sa, stând la masă cu un om scurt și îndesat, care poartă un costum rufos. Părul lui Carrick strălucește cumva, este încă ud, iar el pare proaspăt bărbierit și poartă un tricou nou, verde-murdar. Sunt sigură că mama ar fi ales altceva, ceva mai cald, pentru a-i evidenția ochii, orice culoare ar fi ei, dar mie îmi place cum arată. De parcă ar fi un soldat, dar îmi dau seama că el nu caută clemență, ci vrea să lupte. Îl studiez atunci când nu se uită la mine ca să-mi dau seama ce culoare au ochii lui. Nu știu de ce sunt așa de obsedată de asta. Poate pentru că ai lui Art sunt atât de albaștri. Îi vezi înainte de a-l vedea pe el, de asta e ceea ce iubesc cel mai mult la el. În schimb, ochii lui Carrick par negri, dar n-au cum să fie. Poate că pupilele îi sunt dilatate în mod constant din cauza furiei.

Bărbatul bondoc din celula lui Carrick este roșu la față, pare că-i agitat și că respiră greu. Frunzărește niște hârtii. Discută mult, dar nu pot auzi nimic. Omul îi explică ceva. Este roșu la față și înțepat, iar Carrick este deja înfuriat.

Ușa de la celula mea se deschide. Este Tina.

— Cine-i el? întreb eu.

— Consilierul lui.

Observ că nu pronunță niciodată numele lui, Carrick.

— Dar credeam că el se reprezintă singur.

— Așa e, dar are nevoie de consiliere. Hârtii de completat etc. Paddy este îndrumătorul lui. Și ție ți-ar fi fost trimis unul, dar tu îl ai pe domnul Berry.

Mă uit la Paddy, care arată ca și ar face stop cardiac și, din nou, sunt mulțumită că-l am pe domnul Berry, în ciuda

faptului că, în orice altă situație, n-aş avea încredere în el. Suficient pentru a-i încredința viața mea.

— A venit cineva să te vadă. În cantină.

Inima îmi tresaltă. Art. Am nevoie de el. Vreau să fiu iar pe acea culme, stând pe jos, punându-mi picioarele în jurul lui în timp ce-i simt bătăile inimii. Ştiu că, de îndată ce-l voi vedea, mă voi linişti, voi simți că sunt un om normal din nou, nu un animal într-o cușcă.

În timp ce trecem pe lângă celula lui Carrick, ceva, o rază de culoare îmi atrage atenția. N-aud nimic pentru că peretele transparent este antifonat, dar văd ceva cu colțul ochiului. Mă opresc și văd cum o tavă plină cu mâncare se izbește de geam și alunecă în jos; ceștile, farfuriile și mâncarea se împrăștie pe jos. În spate, se află un Carrick furios, cel care a aruncat tava în direcția capului meu. Fața îi este schimonosită de ură și furie.

Sunt șocată. Este clar că a țintit spre mine, dar nu pot înțelege ce-am făcut.

Tina mă surprinde și râde.

— Deci, cred c-a aflat.

— Ce să afle?

— Bark! Funar! strigă ea. Soiul rău.

Funar apare de după ușa biroului gardienilor și mârâie.

Ea se întoarce spre mine și ne continuăm drumul.

— A aflat că, până se rezolvă cazul tău, al lui este amânat, îmi răspunde. Asta este a patra oară când i se întâmplă. Prima dată, doctorul Blake, apoi Jimmy Child și Angelina Tinder.

— De când este aici?

— De câteva săptămâni.

— Săptămâni? întreb eu șocată. Și cât va mai sta aici?

— Până termină cu tine. Prezintă riscul de a fugi din țară și are și probleme de temperament, evident. Nu putem risca lăsându-l să plece de-aici. Am avut probleme cu el de când a venit. Asta merită, sinceră să fiu. Dacă nu s-ar fi comportat ca un animal, cazul lui s-ar fi rezolvat mai repede. Vino pe-aici. Poți să iei și micul dejun.

Mă ia de braț și mă trage după ea.

Mă uit înapoi la Carrick. Se holbează la mine cu ochii săi reci, cu bărbia ridicată, pieptul umflat din cauza accesului de furie. Tina l-a făcut animal, dar eu nu-l învinovățesc deloc. După câteva săptămâni în locul ăsta, și eu m-aș comporta așa. Încerc să-i arunc o privire prin care să-i cer iertare, dar nu știu cum să fac asta. Am nevoie de cuvinte, iar noi n-am schimbat nici măcar o vorbă. Merg grăbită, aproape alerg, trasă fiind de Tina. El stă drept, cu mâinile în șolduri, și mă privește cum ies pe ușă, probabil dorindu-și să nu mă mai întorc. Poate că ochii lui chiar sunt negri.

21

Inima îmi bate tare când ajung în cantină, dar aici este o cu totul alt mediu decât cel din care am plecat. Simt că am contact cu civilizația din nou și nu pot crede că ieri-dimineață eram, și eu, liberă. Oamenii au întâlniri la micul dejun înainte de a începe lucrul, mulți poartă costume închise la culoare și stau cu capetele apropiate, cu tablete pe fiecare masă. Oameni liberi care vin și pleacă oricând vor. Și Art. Undeva în această cameră se află Art. Simt un gol în stomac.

— Acolo e, îmi indică Tina și se retrage. Mă întorc în jumătate de oră ca să te pregătești pentru marele moment.

Înghit în sec gândindu-mă la asta.

Merg în direcția indicată de Tina, căutându-l pe Art, părul lui blond, aproape alb, ochii lui albaștri cu reflexe de turcoaz, dar nu-l găsesc nicăieri. Sunt conștientă de toți ochii ațintiți asupra mea în timp ce-mi croiesc drum printre mese. Când ajung la capătul sălii, privesc în jur, confuză, apoi mă întorc.

Simt cum o mână mă prinde strâns de încheietură.

— Au! exclam, trăgându-mi mâna.

O mână bătrână, ridată, cu vene proeminente, mă ține de braț.

— Bunicule!

— Stai jos, spune el aspru, dar fața îi este blândă.

Îl îmbrățișez repede şi apoi mă așez subtil pe scaunul din fața lui, bucuroasă că-l văd, dar încercând să-mi ascund dezamăgirea că Art n-a venit să mă vadă. Mă întreb dacă motivul este că n-are voie sau că nu vrea.

Nu-l mai văd pe bunicul așa de des de anul trecut, de când el și mama s-au certat de Ziua Pământului. Este binevenit în casa noastră, dar numai când este invitat, și nu prea mai este invitat așa de des ca înainte. Acum totul e decis de mama. Bunica a murit acum opt ani, iar el locuiește singur și se ocupă de ferma sa de lactate.

Se uită în jur cu suspiciune și, de data asta, nu mai pare paranoic. Majoritatea oamenilor din sală chiar se uită la noi.

— Va trebui să vorbim în șoaptă, spune el, apropiindu-și capul de al meu. Ai văzut asta?

Caută în buzunarul jachetei și scoate un ziar. Este împăturit pe lungime şi îl l împinge pe masă spre mine ca să-l studiez mai bine.

— Ei nu vor ca tu să vezi asta, cu certitudine.

Deschid ziarul și sunt șocată de ceea ce văd. Fotografia mea acoperă practic toată prima pagină, cu spațiu rămas doar pentru un titlu dramatic, iar restul poveștii se află în interior. Rămân cu gura căscată. Titlul este „Fața schimbării".

Îmi mai împinge un ziar, cu o variantă a aceleiași fotografii și titlul „North. Noua direcţie pentru cauza defecților".

— Ce? Ce ziare sunt astea? întreb eu fără să recunosc vreunul.

— N-o să le vezi pe-aici, șoptește el. Nu sunt ale lui Crevan. Nu le are chiar pe toate, să știi.

— N-are *niciunul*, bunicule. Sunt ale surorii lui, Candy, îl corectez eu, citind articolele.

— Doar cu numele. Vei afla că, de fapt, Crevan este mai implicat în conducerea acelor ziare mai mult ca oricine altcineva. Ești și în ziarele lui Crevan. Totuși, abordarea lor este diferită. Despre fata care protejează societatea de Defecți. Ești o eroină pentru ambele părți. Sau un dușman, depinde de perspectiva pe care o ai.

Asta explică nivelul ridicat de furie din curte. Am enervat fiecare facțiune care există. Nimeni nu vine să vadă un Defect trecând prin curte pentru a-l susține.

Teoriile conspiraționiste ale bunicului meu sunt motivul pentru care s-a certat mama cu el. Nu era o problemă dacă credea în ele pe cont propriu, la ferma sa, în mijlocul pustiului, dar, când le aducea la ușa noastră, spunea ea, aducea pericolul în casa noastră. Mai ales, atunci când stătea la aceeași masă cu Bosco. M-am gândit că e amuzant, cu toate comentariile sale, dar acum înțeleg de ce-i era teamă mamei.

Mă copleșește ideea de a mă vedea pe prima pagină. Lucrurile pe care le spun despre mine, cum îmi analizează amănunțit toate acțiunile. Asta în timp ce eu, care chiar *am făcut* toate astea, nu mă mai gândesc deloc la ele. Dacă sunt cine spun ei că sunt, pe cine să cred? Cred că niciuna din părți nu mă cunoaște deloc.

— Bunicule, ai vorbit cu Juniper? Știi ceva despre ea? Este bine? Nu va depune mărturie despre caracterul meu. Mă urăște?

— N-am văzut-o, dar sunt sigur că nu te urăşte. Mama ta nu mă lasă să intru în casă. Am încercat, dar ea crede că mi-am pierdut minţile. Dar am toate astea. Dovezi.

Începe să scoată bucăţi de hârtie din fiecare buzunar al jachetei, unele tăiate, altele mâzgălite.

— Am adunat informaţii. Multe. Cred că te vor ajuta. Mama ta nu mă ascultă, dar tu trebuie s-o faci. Sunt două nume importante pe care trebuie să le reţii, Celestine: doctorul Blake şi Raphael Angelo. Uită de domnul Berry. Ei te vor ajuta. Trebuie să îi găsim...

— Bunicule, te rog, opreşte-te, îl întrerup eu cu blândeţe, luându-i mâinile într-ale mele. Va fi bine, spun eu, mai calmă decât sunt în realitate.

M-a şocat să văd ieri Camera Însemnării, ştiu c-a fost un avertisment de la cineva. Nu-l voi ignora.

— Bosco mă ajută, spun eu, cu vocea gravă, în şoaptă. Am vorbit deja. Trebuie să fac ceea ce îmi spune el şi domnul Berry şi va fi bine.

Dar bătrânul nu va fi bine, îmi spune conştiinţa mea. Bătrânul pe care urmează să îl acuz de încălcarea regulilor pentru Defecţi. Omul care mi-a amintit de bunicul meu. Cum să-i fac aşa ceva? Alung acest gând, ştiind că trebuie să mă concentrez pe propria mea supravieţuire.

Bunicul pufneşte.

— Celestine, orice ţi-a promis acel om, nu m-aş baza pe el. A fost păcălit ieri de proprii lui judecători. Sanchez şi Jackson s-au săturat de el şi de standardele sale duble, îl vor trăda în continuare. Nu sunt mulţumiţi de deciziile sale recente. Ei

cred că se folosește de legăturile în presă pentru a lua ce decizii vrea, încercând să-i convingă pe oameni de credințele lui, ca să nu mai vorbim de ce i-a făcut bietei soții a editorului de la ziar. Izbucnește un război, Celestine. Nu-i lăsa să te folosească.

— Bosco nu m-ar *folosi*, bunicule.

Mă studiază cu atenție.

— Tu crezi în ceea ce-ai făcut, dragă?

Privesc în pământ. Apoi mă uit la el și dau din cap că da.

— Atunci de ce te temi?

— Să fiu *Defectă*! Mi-e frică de *durere*, de cicatrici, de reguli, de interdicția de a ieși din casă după o anumită oră, de viața asta, de Fluierari, mi-e teamă că-mi voi pierde prietenii, că oamenii vor râde de mine, că se vor holba la mine. Mi-e teamă să fiu considerată una dintre *ei*. Ieri, m-au pus să îl ascult pe un om din cameră, bunicule. A țipat atât de tare încât nu voi uita niciodată, spun eu, cu ochii plini de lacrimi.

— Of, dragă, zice el, luându-mi mâna într-ale lui. Se joacă cu tine, știi asta. Totul e un joc al minții. E despre putere. Control. Asta este societatea în care trăim.

Mă pierde iar în conspirațiile lui.

— Vino să trăiești cu mine, spune el, plin de entuziasm. E o viață simplă, dar poți trăi cum vrei, nimeni nu se va uita peste umărul tău să-ți spună ce să faci și pe cine să iubești. Mie nu-mi pasă de interdicțiile de a ieși din casă după o anumită oră sau de prostia cu regimul alimentar. Poți să mergi la culcare când vrei și să te trezești când vrei, să mănânci ce-ți place și să ieși cu orice flăcău vrei. Nu-i ca aici, în oraș. Poți fi cât de liberă vrei.

— Au Fluierari și la țară, bunicule, îi spun eu cu blândețe, recunoscătoare pentru ofertă, dar nici nu mă pot gândi la asta. Nu pot s-o fac. Nu pot fi Defectă. Și mi-ar fi dor de Art. Spune-mi, l-ai văzut? A apărut ceva despre el în ziare? M-am gândit că poate mă va vizita sau îmi va trimite un mesaj sau ceva... zic, începând să-mi rod unghiile.

Bunicul tace și mă privește cu atenție. Îi pot citi îngrijorarea din privire.

— Eu doar... , adaug, încetând să-mi mai rod unghiile. Nu-i doar un lucru copilăresc, vezi tu, eu cu el, e treabă serioasă. Avem planuri. Am vorbit despre tot ce vom face împreună când terminăm școala. Știi, eu chiar îl iubesc. Nici măcar nu i-am spus asta lui Art încă, dar o voi face. De îndată ce ies de aici, va fi primul lucru pe care îl voi spune pentru că îl simt, acum mai mult ca niciodată, fiind departe de el.

Bunicul pare trist. Bagă mâna în buzunar și mă aștept să văd un alt ziar, dar el scoate un plic și îl împinge pe masă spre mine.

— E de la el. N-am vrut să ți-l dau. Familia aia nu-i pentru tine, Celestine, îmi zice și clatină din cap. Ești mai bună ca ei. Dar nu pot să fac pe Dumnezeu în viața ta. Vei lua propriile decizii acum. Și ai unele mari de luat.

Aprob din cap, abia aud ce-mi spune. Sunt atât de încântată de scrisoare încât vreau ca el să plece, să o pot deschide imediat și să văd cuvintele lui Art.

— Dar gândește-te la asta, dragă: crezi că prietenul tău, Bosco, te va lăsa să te apropii de Art când vei ieși de

aici? Chiar dacă nu eşti Defectă? Eu m-aş gândi mai bine dacă aş fi în locul tău. Pregătește-te. Nimic nu va mai fi la fel ca înainte.

Gândul ăsta încolţise în cel mai întunecat ungher al minții, dar, cum singurul pentru care rezist este Art, ideea că l-aș putea pierde mă face s-o iau razna.

— Să spui adevărul azi, Celestine. Și dacă ei spun că ești Defectă, vei purta asta ca pe o medalie de onoare. Uite ce spun ziarele astea! Tu poți face o schimbare. Deja ai simţit și tu asta. Ți-ai urmat instinctul, ai făcut ce-ai crezut tu că e corect și i-ai încurajat pe oameni.

— Încurajat? întreb cu ochii plini de lacrimi. O femeie m-a *scuipat* ieri, bunicule. O femeie bătrână, drăguță, cumsecade.

— Atunci nu cred că era cumsecade deloc. Oamenii care vor o schimbare te roagă să fii reprezentanta lor. Nu lăsa Ghilda să te înfășoare în aripile lor de un roșu-sângeriu și să te facă să crezi că ești ca ei. Nu ești, nu vei fi niciodată. Profită de asta, este momentul tău, Celestine, și *spune-o*. Fii vocea celor care sunt reduşi la tăcere.

Ochii îi sclipesc de încântare, sunt plini de lacrimi, plini de speranţa că nepoata sa poate fi acea persoană pe care își dorește s-o vadă.

— Eu nu sunt ca tine și ca Juniper, bunicule, spun eu, tristă, înfrântă. Nu sunt așa. Eu urmez regulile, sunt adepta rațiunii, rezolv probleme. Nu vorbesc despre schimbarea unor lucruri pe care nu le cunosc. Nu vreau să ies în evidență. Vreau să mă integrez. Nu vreau să fiu un model pentru nimeni.

— Of, dar deja ești, Celestine. Vremurile se schimbă. Dacă vei purta semnul celor Defecți sau vei ieși de aici liberă, tot nu vei mai fi aceeași fată ca înainte. Ei vor fi cu ochii pe tine, cu toții. Pe cine preferi să urmărească? Pe *tine* sau pe fata care pretinzi că ești?

22

Salut, Fată Perfectă,

Sper că eşti bine acolo. Nu pot să cred că nu te-au lăsat să vii acasă, dar tata spune c-a făcut tot posibilul. Vreau să fiu acolo, alături de tine, dar n-am voie. Prea multă presă etc. Sper că înțelegi, te văd la televizor tot timpul. Arăți foarte bine. Sper că încă porți lanțul de gleznă. Întotdeauna vei fi perfectă pentru mine. Fă ce-ți spun tata și domnul Berry și nici nu vei apuca să-ți dai seama când vom fi din nou împreună pe culme.

Sunt de partea ta.

Cu iubire, întotdeauna,

Art

P.S. Ce i-a spus elefantul bărbatului dezbrăcat?

Cum respiri prin ceva atât de mic?

Chicotesc și împăturesc scrisoarea, o fac un pătrat mic și o bag în buzunar. ***Cu iubire, întotdeauna! Cu iubire, întotdeauna!*** Bine, n-a fost un ***Te iubesc***, dar a fost pe aproape, nu? E același lucru?

Nu mă uit la Carrick din celula alăturată, care stă pe pat cu spatele la toți, care, fără niciun dubiu, mă urăște mai mult decât înainte. Cuvintele lui Art mi-au dat speranța că, atunci când voi ieși de-aici, mă așteaptă un viitor cu el. Mă agăț de acest gând. Simt că plutesc, ca și cum sunt din nou în lumea reală și toată povestea asta cu Defecții este o neînțelegere care se va rezolva repede. Nici n-am observat când mama și domnul Berry au intrat în celulă; mă uit în sus, îmi dau seama că a venit timpul.

— Verde, spune mama, scoțând la iveală cea mai frumoasă rochie pe care am văzut-o vreodată. Culoarea naturii, a tinereții, a primăverii și a speranței.

Rochia nu este în întregime verde. Are cel mai frumos peisaj pe ea, un desen cu frunze verzi, flori, păsări exotice, un peisaj natural pictat pe pânză.

— Este și culoarea invidiei, spune domnul Berry, aranjându-și cravata de mătase verde. Și asta vei fi, o să fii invidiată de toți Defecții din țară, continuă el, rânjind. Pentru că astăzi, dragă Celestine, este ziua în care pleci de aici exact la fel cum ai intrat.

Mi se pare o analogie proastă. Nu voi mai fi la fel niciodată. Dar poate că nu greșește. Voi fi judecată de ceilalți și atunci când voi ieși de-aici, la fel cum am fost când am intrat. Bunicul are dreptate. Subiectul ăsta nu va fi încheiat niciodată.

Înainte de a părăsi celula, mă uit la Carrick, așteptând ceva, o reacție de orice fel. S-a ridicat din pat și se tot uită la rochia mea. Mă simt goală sub privirea sa, dar nu mă pot mișca.

Se uită la mine și dă din cap. Un rămas-bun, îmi urează poate noroc, nu știu ce vrea să însemne, dar nu-i furios. Dau din cap și eu. Îi păstrez imaginea în minte, știind că este ultima dată când îl văd înainte ca viețile noastre să o ia în direcții foarte diferite.

Tata, mama, eu și domnul Berry, flancați de partea cealaltă de Bark și Tina, ne uităm insistent la ușile duble închise din fața noastră. Ceva se întâmplă, pentru că Bark și Tina poartă scuturi împotriva protestatarilor, ceea ce îl cam neliniștește pe domnul Berry. Își verifică, de cel puțin cinci ori, cravata verde. Știu cu toții ceva ce eu nu știu. De îndată ce ușile se deschid, văd că forțele de ordine și publicul s-au dublat, la fel și presa. Mulțimile se află în spatele baricadelor, iar agenții de ordine poartă căști și mănuși de piele în care țin scuturi roșii ca sângele. Zgomotul mulțimii este insuportabil. Nu-mi pot da seama ce spun, dar, dacă ai putea băga furia într-un borcan, acesta este sunetul pe care l-ai auzi de fiecare dată când ai răsuci capacul.

O cutie de conservă cu ceva în ea zboară în fața noastră. Agenții de ordine se bulucesc în jurul ei, iar noi mărim pasul. Mama nu arată niciun semn de teamă, ține capul și bărbia sus. Și, oricât de mult încerc să-mi țin capul în jos, mă forțează să fac ca ea. Dacă nu mă simt la fel, măcar să par așa de puternică precum este ea. Astăzi, oamenii țipă la mine că sunt Defectă, alții strigă la mine pentru că îi urăsc pe cei Defecți. Singurul lucru pe care îl au în comun este faptul că mă detestă și se află aici pentru a mă vedea însemnată ca Defectă și Exclusă din societate. Nimeni nu vine aici ca să-l

susțină pe cel acuzat; doar ca să se elibereze de frustrări, ca să fiu sacul lor de box. Nu știu cum merge campania de presă a lui Bosco și a Piei, dacă îi vor convinge pe oameni că sunt eroina Ghildei, dar, după reacțiile de azi, e clar că cineva are de pierdut în toată povestea asta: eu.

Deşi sunt terifiată, privesc în jur. Poate că, dacă identific fețe printre toate acele zgomote, mă voi simți mai bine. O văd pe Pia Wang relatând de pe platforma ei înălțată, în hainele ei perfecte, cu părul ei perfect, semănând și mai mult cu o păpușă în realitate decât la televizor. O femeie cunoscută, cu părul scurt, se uită la mine și dă iar din cap cu respect, la fel ca ieri. Un bărbat care arată tare ciudat, cocoțat pe baricade, îmi trimite un sărut. Are ceva familiar, dar sunt sigură că nu l-am mai văzut niciodată. Are barbă și părul lung, ca un hippie, dar pare prea tânăr pentru a avea atâta păr pe față. Poartă o pălărie copilăroasă, în formă de elefant. Are niște urechi imense de elefant și o trompă care îi iese din cap. Este neobișnuit să vezi un bărbat îmbrăcat la vârsta lui așa, în perioada asta a anului, când nu-i frig afară. În timp ce mă apropii de el, îl studiez mai cu atenție, iar el îmi face cu ochiul. Ochii lui albaștri îl dau de gol. Art. Știam eu că va găsi o cale de a veni. Aproape că mă opresc, dar mama și domnul Berry mă împing înainte. Mă gândesc la gluma cu elefantul din scrisoare și știu că pălăria se referă la asta și că încearcă să mă înveselească. Nu c-ar fi ceva care să mă facă să râd, dată fiind situația în care mă aflu, dar mă mai destind. Încerc să nu zâmbesc, totuşi.

— Celestine! Pia Wang, de la News 24, spune ea.

Camera se află asupra mea, lumina roșie este aprinsă.

— Suntem în direct. Vrei să-i saluţi pe cei de-acasă?

— Zâmbește, îmi spune domnul Berry printre dinţi.

Mă uit către camera de pe platformă, fac cu mâna rapid și zâmbesc puțin. Nu vreau să le dau impresia că mă bucur de ce se întâmplă.

Ca și ieri, zboară tot felul de obiecte spre noi, deși scuturile ne apără de ele. Totuși, unele reușesc să-mi păteze rochia, dar mama este pregătită de data asta. În timp ce intrăm, scoate șervețele și produse de curățat și sunt din nou impecabilă. Odată ajunși înăuntru, este limpede că suntem cu toții în stare de șoc. Domnul Berry cere un pahar cu apă și ia o pauză pentru a-și reveni. Mama o zbughește la baie.

Tata mă ia deoparte.

— Orice se va întâmpla azi, să știi că sunt mândru de tine. Orice s-ar întâmpla, te iubesc, spune el apăsat.

— Mulțumesc, tată.

Se uită în jur, pare stresat, nu știe dacă să mai spună ceva sau nu.

— Tată, spune-mi, îl încurajez eu în șoaptă.

— N-am spus multe pe parcursul a toate astea. Mama ta a crezut că e mai bine să tac, dar eu cred că trebuie să vorbesc. Doar că... nu vreau să crezi că din cauza a ceea ce fac *eu* tu nu... *tu* nu poți să dai frâu liber propriei tale voci. Înțelegi?

Se uită la mine, privirea lui este pătrunzătoare. Pare epuizat, ca și cum n-ar fi dormit de zile întregi. Ochii îi sunt injectați.

— Bob și-a exprimat public părerea la serviciu, a vrut să aibă un cuvânt de spus și... a fost pedepsit pentru asta,

continuă el. Angelina a fost pedepsită din cauza lui. A fost un avertisment pentru noi toţi. Eu îţi voi lua apărarea, Celestine, orice se va întâmpla. Voi spune orice poveste vrea Crevan, pentru că este serviciul meu şi încerc să vă protejez, pe tine, pe Summer, pe Juniper şi pe Ewan, dar tu să nu faci ca mine. *Tu* să faci ce-ai *tu* de făcut.

Acum? Îmi spune toate astea *acum*? Angelina Tinder a fost însemnată pentru că Bob a vrut să spună ce crede? Şi totuși, de îndată ce tata mi-a spus toate astea, mi-am dat seama că undeva, în adâncul sufletului, știam deja toate astea, dar îmi era prea teamă s-o spun.

Înghit în sec și încuviințez din cap, aproape speriată de privirea sa pătrunzătoare, de cât de tare mă strânge de braț. Ştiu că tata încearcă să mă ajute, dar nu înțeleg ce crede *el* că ar trebui să fac. Planul a fost întotdeauna să mint.

Ca să *nu* fiu considerată Defectă, trebuie să-l trădez pe bătrânul din autobuz.

Ca să fiu sinceră cu mine însămi, voi fi declarată Defectă.

23

Stau pe hol și-mi analizez toată viața.

Am șaptesprezece ani și, deşi m-am certat cu părinţii mei pentru faptul că sunt mai responsabilă decât cred ei, nu sunt pregătită să iau decizia asta. Intru în sala de judecată, departe de a fi lucidă, iar planul meu bine stabilit este acum în ceață. Nici nu mai știu ce este bine şi ce nu. Eu, care am fost întotdeauna foarte sigură. Nu mai văd lucrurile în alb și negru. Totul este gri.

Mă uit prin sală după Art. Chiar dacă știu că a rămas afară, deghizat, tot sper că a pătruns înăuntru pe la intrarea pentru public. Când mă uit către fundul sălii, nu pot să cred ce văd. Carrick se află acolo, cu şapca trasă pe ochi, brațele încrucişate la nivelul pieptului și umerii ridicați ca şi cum ar fi paznicul ușii. Ochii ni se întâlnesc, dar niciunul dintre noi nu reacționează. Stă chiar cu Defecţii în spate, de parcă deja se consideră unul dintre ei. Sunt teribil de impresionată de prezența lui și ochii mi se umplu de lacrimi. Mă întreb dacă el a ales să asiste la procesul meu sau l-au obligat ei, așa cum ne-au obligat să-l auzim și pe acel bărbat care zbiera în timp ce era însemnat cu fierul încins. Şi dacă l-au obligat, atunci

i se pregătește o lecție pe care va trebui să și-o însușească. Fie mă sprijină, fie ei încearcă să-l sperie.

Bunicul rânjește la mine și îmi face un semn cu mâna că totul e OK. Juniper stă lângă el și pare mică și îngrozită. Îmi oferă un zâmbet timid. Mă bucur că-i aici. Măcar m-am liniștit că nu-i este rușine cu mine.

Procesul începe cu audierea primului meu martor, Marlena. Suntem prietene de când aveam opt ani. Este speriată, dar loială, și vorbește despre cum am încercat întotdeauna să mă comport corect, deși cei din jur n-au făcut-o. Este prima dată, în două zile, când mă recunosc în descrierea altcuiva și mă bucur de caracterizarea generală care-mi este făcută, anume că sunt considerată plictisitoare pentru o adolescentă.

— Domnișoară Ponta, credeți că Celestine North are un caracter Defect? o întreabă Bosco.

Ea se uită la mine și are ochii plini de lacrimi, dar răspunde ferm:

— Nu, nu, deloc.

— Mulțumesc, domnișoară Ponta.

Tata vorbește și în numele mamei. Vorbește despre cum m-a luat cu el la postul TV când eram mai mică și cum au trebuit să mă scoată din camera de montaj pentru că voiam ca totul să fie perfect și tot indicam imperfecțiuni și discontinuități.

— Celestine este un copil foarte rațional. Este o matematiciană; are notele cele mai mari din clasa ei; vrea să studieze la Facultatea de Matematică de la Universitatea Humming.

Rezultatele din decembrie au arătat că urmează să obțină un punctaj mai mare decât cel solicitat. Este o tânără inteligentă, mă simt onorat să fie fiica mea. Îi place ca lucrurile să fie la locul lor. Se preocupă de probleme şi, folosindu-se de rațiunea ei, le rezolvă. Respectă regulile.

Îi zâmbesc tatei. Asta sunt eu.

Judecătoarea Sanchez se uită la tata, iar rujul ei roșu este atât de strident că se vede de pe lună, și zâmbește, cu o privire vicleană.

— Într-adevăr, domnule North, dar aş vrea să-l citez pe Kaplansky vorbind despre matematică: „Cele mai interesante momente nu sunt acelea în care ceva este demonstrat, ci cele în care apare un nou concept". Matematica foloseşte concepte fundamentale, dar aceste variate aplicații au dus la un număr de teorii abstracte. Fiica dumneavoastră are genul acesta de gândire, domnule North? O minte care creează noi teorii, noi concepte, care își asumă riscuri și care acționează împotriva curentului?

Tata se gândește și mă privește.

— Nu, răspunde și face o pauză. N-aș spune niciodată că este genul de persoană care să acționeze împotriva curentului. Niciodată.

Înțeleg ce spune. Să acționez împotriva curentului înseamnă, în această situație în care mă aflu, să fiu, de fapt, împotriva mea. N-am fost niciodată genul de persoană care să facă ceva în care nu crede. Tata îmi spune să-mi urmez inima.

Judecătoarea Sanchez zâmbește și aude acelaşi lucru pe care l-am auzit şi eu.

— Nici acum, domnule North? întreabă ea pe un ton dulceag. Copiii noștri pot să ne surprindă. Ei se schimbă, iar noi nici nu observăm.

Tata se uită la mine și mi se pare că mă privește cu adevărat pentru prima dată. Mă întreb ce naiba urmează să spună.

Bosco intervine enervat.

— Ce întreabă judecătoarea Sanchez, de fapt, domnule North, este asta: credeți că fiica dumneavoastră, Celestine North, are un caracter Defect?

Tata se întoarce spre el.

— Nu, domnule. Sub nicio formă, fiica mea nu este Defectă, răspunde el, străduindu-se să-și rețină furia din voce, dar eu știu c-ar vrea să sară pe el, să țipe, să urle și să lovească pe oricine este aproape de el.

— Mulțumesc, domnule North.

Apoi Margaret și Fiona au momentul lor de glorie. Când aud mărturiile lor, mi se pare că vorbesc despre altcineva. Nu despre mine. N-am fost niciodată atât de curajoasă. Apoi aud un grup de clovni care vorbesc complet ilogic. Mi se pare de neînțeles ce spun ei despre regulile celor Defecți și ale noastre. Îmi confirmă c-am avut dreptate să acționez astfel în autobuz, dacă să mă comport astfel înseamnă să nu fiu ca ei.

Intervenția domnului Berry nu este un joc teatral, deși așa mă gândisem că va fi, ca în filme, că se va da în spectacol, mișcându-se pe podea ca pe ringul de dans. Este perfect normal și direct, motiv pentru care este și mai credibil. Dar intervine rapid, este precis, se folosește de nuanțe, tonuri și pauze mai repede chiar și decât Juniper. Femeile îl consideră dubios,

dar nu se pot abține să nu-l placă. Este fermecător și interesat de ele; încă nu le face mincinoase. Le spune teoria creată de Bosco, că încercam să-i apăr pe oamenii din autobuz de Defect.

Ele se gândesc.

Prima doamnă, Margaret, acceptă că este posibil. Cea de-a doua, Fiona, în cârje, spune categoric că nu.

— Nu-mi pasă de povestea inventată de apărare, spune Fiona. Nu mă puteţi spăla pe creier. Ştiu ce-am văzut. Fata aceea, și-și îndreaptă cârja spre mine, l-a ajutat pe acel Defect să se așeze pe scaun.

Publicul explodează la această acuzație, iar jurnaliști ies afară ca să relateze.

Bosco anunță că înregistrările video din autobuz care au fost obținute de Ghildă sunt, din nefericire, de o calitate proastă și, deci, imposibil de utilizat ca probe. N-am niciun dubiu că Bosco a intervenit pentru a întoarce lucrurile în favoarea mea și a elimina probele care mă puteau distruge. Bosco spune că trebuie să ținem cont că aceasta este doar perspectiva oamenilor din autobuz, că n-am asistat și noi ceilalți la scena respectivă. Bănuiesc că, dacă publicul ar vedea acțiunile mele, ar fi și mai rău, cel puțin așa pot decide dacă să-i creadă pe martori sau nu. Sunt recunoscătoare pentru această minciună.

În timp ce toată lumea vorbește despre bătrân, îmi dau seama că nu-i știu nici numele. N-am întrebat niciodată și n-a fost niciodată pomenit, ca și cum n-ar fi important. Cazul se învârte în jurul lui, dar el este dat la o parte ca și cum n-ar conta. Nu vreau să-l întreb pe domnul Berry. Nu vreau să pară că mi-e milă de bătrân, c-aș simți ceva față de

un Defect. Este important pentru mine ca domnul Berry să mă creadă mai mult ca oricine.

În vreme ce curtea ia o pauză de prânz, mă întorc spre bunicul înainte de a fi luată de gardieni.

— Poți să găsești informații despre bătrân? îi șoptesc la ureche.

Dă din cap că da, fața i se luminează și știu că nu mă va dezamăgi.

Cu toții își reiau viețile după toată agitația creată în jurul meu, iar reporterii continuă să relateze afară. Sunt recunoscătoare că putem aștepta într-o cameră din apropierea sălii de judecată și că nu mai trebuie să trec prin curte din nou.

Stau cu părinții mei, cu Juniper și cu domnul Berry în sala de așteptare, cu platouri pline de mezeluri și biscuiți în fața noastră. Mi s-a făcut rău din cauză că mi-e atât de foame și, totuși, nu pot mânca. Mă bucur de compania celorlalți, dar nu vorbesc cu ei. Sunt bucuroasă să fiu departe de zgomot, departe de toată atenția nedorită, fără să-mi fac griji că sunt analizată până în cele mai mici detalii: expresiile faciale, reacțiile, cum mă așez, cum merg. Pot să fiu eu și atât.

Tina intră în sală și îmi dă un plic. Știu că este de la bunicul. Nu m-a dezamăgit. Neștiind de la cine este, mama și domnul Berry se uită la el ca la o grenadă, iar, când citesc conținutul, îmi dau seama că, într-adevăr, asta ar putea fi.

24

Ce-am aflat din notele bunicului: bătrânul din autobuz, Clayton Byrne, a fost directorul executiv al editurii Beacon Publishing. A absolvit Universitatea Humming – a studiat literatura engleză. Și-a întâlnit soția în timpul studiilor și s-a căsătorit cu ea când aveau 26 de ani. Au patru copii. A devenit directorul executiv al editurii Beacon Publishing la 42 de ani și, la acea vreme, a fost lăudat pentru abilitățile sale de lider, ingeniozitate și capacitatea de a dezvolta compania. Și-a asumat riscuri care au venit cu răsplata lor, mai puțin unul. Din cauza eșecului său, din cauza asumării riscului, a fost forțat să demisioneze din funcție și, ca avertisment pentru toți viitorii angajați ai companiei, a fost adus în fața Ghildei și găsit Defect. Pentru decizii greșite pe care le-a luat în afaceri, a fost însemnat pe tâmplă, iar pentru că și-a mințit colegii și a încercat să-și ascundă urmele, a fost însemnat și pe limbă. Soția sa a murit acum doi ani, iar el suferă de emfizem pulmonar. Plecase de acasă fără inhalator în acea zi.

În cele din urmă, e rândul meu să depun mărturie. Sala este plină ochi de oameni. Îl văd pe Carrick în spate, cu brațele încrucișate, lângă femeia cu părul scurt care m-a salutat în

curte. Juniper stă în primul rând, lângă bunicul, care mă priveşte, iar eu încuviinţez din cap ca să-i spun c-am primit plicul. Încă nu-l văd pe Art, dar mă gândesc că este afară, deghizat, ceea ce este mai bine decât să nu fie deloc aici.

— Ştim povestea din autobuz, începe judecătoarea Sanchez. Am auzit-o de multe ori, iar şi iar, în această sală de judecată, în ultimele două zile. Am mai putea petrece alte două zile ascultând mărturiile celorlalţi treizeci de oameni din autobuz care au văzut acelaşi lucru. Reprezentantul tău, domnul Berry, ne-a spus că ai renunţat la asta şi ai acceptat ce-au văzut ei, iar curtea apreciază că înţelegi şi respecţi timpul nostru, aşa că nu te vom întreba încă o dată ce s-a întâmplat. Înţelegem, de asemenea, şi că singura diferenţă dintre povestea ta şi a lor este că ei spun că l-ai ajutat pe bătrân, iar tu spui că încercai să scapi de el. Iar dacă majoritatea spune că l-ai ajutat pe bătrân să se aşeze, tu spui că s-a aşezat singur? E adevărat?

Trag aer în piept.

Deodată, izbucneşte un protest în sală. Patru oameni, două femei şi doi bărbaţi, stau în picioare, urlând, cu pumnii în aer, arătând spre mine. Strigă un singur cuvânt:

— Mincinoaso!

Îl strigă iar şi iar.

— Mincinoaso! Mincinoaso! Mincinoaso!

— Ordine în sală! zice Bosco, bătând cu ciocanul în masă. Ordine!

— Dacă nu vă potoliţi, veţi fi scoşi din sală, spune judecătoarea Sanchez, ridicând vocea.

Trei dintre ei se opresc și se așază, dar o femeie continuă.

— Tatăl nostru n-a făcut nimic greșit! Tata a respectat regulile! Minți, Celestine North! Ar trebui să-ți fie rușine! Ar trebui să-ți fie silă de tine însăți!

Gardienii ajung la ea și, de îndată ce pun mâinile pe ea, ceilalți trei sar s-o apere. Îmi vine să strig *îmi pare rău* către copiii lui Clayton Byrne, dar gura mi se usucă și inima mea a luat-o razna.

— Nu-i corect ce faci! strigă un fiu către mine.

— Vă reamintim să păstrați liniștea, spune judecătoarea Sanchez. Încă un cuvânt și veți fi scoși din sală.

Cei patru tac și iau loc. Una dintre fiice începe să plângă și este calmată de sora ei.

Inima începe să-mi palpite; respir greu. Toți ochii sunt ațintiți asupra mea, mă judecă, cred toate astea despre mine. Asta ca să dovedesc că nu sunt Defectă, dar eu numai perfectă nu mă simt acum. Mi se pare greșit.

— Ești bine, Celestine?

Domnul Berry mă privește cu atenție.

Mă uit în sală pentru a-i identifica pe toți cei pe care i-am dezamăgit: bunicul, Juniper, tata, chiar și Carrick, din spate, care probabil știe că mint; femeia cu părul scurt care dăduse din cap respectuos către mine în ambele zile. Art, care mă așteaptă afară, care mi-a spus să fac exact ce spune domnul Berry. Eu. Oamenii pe care îi voi dezamăgi dacă accept că sunt Defectă sunt mult mai puțini.

— Clienta mea are nevoie de puțină apă, spune domnul Berry.

Gândurile mi se învălmășesc în timp ce el îmi toarnă un pahar de apă și mi-l aduce. Iau o gură, încă plină de gânduri, și deodată observ că domnul Berry vrea să fiu atentă la el. Judecătorii vorbesc cu mine și eu nu-i ascult.

— Pardon? zic eu, revenindu-mi.

— Întrebam ce te-a posedat, Celestine? Este o întrebare simplă, nu?

Judecătoarea Sanchez se uită la mine peste ramele ochelarilor ei roșii, care se asortează cu rujul.

Este întrebarea pe care mi-a pus-o și mama, și nenumărați alții. Ce m-a posedat? N-am avut niciodată un răspuns pentru ei, dar acum am. Nu este răspunsul repetat cu domnul Berry, dar sunt singurele cuvinte pe care le pot scoate pe gură.

— Mi-a amintit de bunicul meu, spun eu, iar atmosfera din sală mi se pare sufocantă.

Niciun sunet. Îl văd pe Carrick cum devine mai atent. Acum îi văd ochii, care fuseseră ascunși sub șapcă. Se uită fix la mine. Privirea lui mă face să mă simt mai puternică.

— Bătrânul, numele lui este Clayton Byrne, spun eu, aproape de microfon, pentru prima dată, numele său. Când Clayton s-a urcat în autobuz, am crezut că este bunicul meu.

Îmi amintesc cum m-am simțit când a început să tușească.

— Tușea și am crezut că va muri. Nu mi-a păsat dacă este Defect; am văzut o persoană, o ființă umană, care îmi amintea de bunicul meu, pe care nimeni n-o ajuta. Deci, ca să vă răspund la întrebare, ce m-a posedat... răspunsul este compasiunea. Și rațiunea. Nu se așezase nicăieri, eu l-am ajutat

să se așeze. În acel moment, spun eu, adresându-mă tuturor, voind ca ei să înțeleagă, mi s-a părut ceva perfect îndreptățit.

Revoltă. Furie. Zgomote. Bang, bang, se aud ciocănelele judecătorilor în masă.

25

Mă uit prin sala de judecată și văd că s-a declanșat o întreagă nebunie. Jurnaliștii se împing către ușă ca să iasă afară și să relateze despre mărturia mea. Oamenii din public stau în picioare și gesticulează dezgustați către mine. Cei care mă sprijină se simt trădați. Prietena mea, Marlena, își acoperă fața cu mâinile. A depus mărturie pentru mine, iar eu i-am refuzat ajutorul. Defecții din ultimul rând par afectați; unii sunt furioși că mi-a luat atât de mult să recunosc, că am lăsat să treacă o zi în care numele lui Clayton Byrne să fie pătat. Mama plânge, consolată de tata, care îi ține capul pe piept și se leagănă înainte și înapoi, iar, în același timp, o cuprinde cu celălalt braț pe Juniper, care stă cu ochii în pământ.

În mijlocul acestei nebunii, bunicul stă în picioare și aplaudă cu un zâmbet de mândrie pe față. Mă concentrez asupra acestei imagini, asupra acestei fețe, în timp ce, în sinea mea, încerc să înțeleg ce-am făcut.

Judecătorii bat cu ciocănelele în masă, străduindu-se să se facă auziți de public, dar și între ei.

Defecții sunt emoționați, ca și cum ar fi o victorie pentru ei. Se îmbrățișează, atenți să nu se adune mai mult de

doi. Copiii bătrânului se îmbrățișează și ei, plângând și bucurându-se de faptul că tatăl lor a fost achitat. Nu mă aștept ca ei să-mi fie recunoscători pentru ceva ce-ar fi trebuit să spun încă de la început.

Îl văd pe Carrick în ultimul rând. Și-a dat jos șapca și ține bărbia sus. Stă drept în mijlocul haosului, dând din cap spre mine, semn că mă susține, cu ochii ațintiți asupra mea, fără să se miște. Mă concentrez asupra lui. Nu mă mai judecă, pentru prima dată, și nu mai râde de mine. Nu mi-am dat seama că-mi doream să obțin respectul lui atât de mult, dar acum știu; chiar dacă n-am vorbit niciodată, am știut ce crede despre mine şi am fost de acord cu el. Ştiu asta, pentru că, în ciuda groazei care mă cuprinde când mă gândesc la ce mă așteaptă, sunt mulțumită de ce-am făcut.

Continui să mă uit la Carrick chiar şi atunci când Tina și Bark vin să mă ia. Îl privesc cum stă nemişcat, puternic, tăcut, ca o stâncă, ceea ce înseamnă și numele lui.[1]

---

[1] Numele de Carrick vine de la termenul irlandez *carraig*, de la englezescul *carrac* care înseamnă „piatră", „stâncă", „rocă". (N.red.)

26

Tina şi Bark mă scot din sala de judecată și mă duc în camera de așteptare în care luasem puțin mai devreme prânzul. Capul mi se învârte în urma celor întâmplate. Deja se încețoșează totul, am nevoie de cineva care să-mi reamintească tot ce s-a întâmplat. Ce-am spus?

Observ că strânsoarea Tinei este mai puternică decât de obicei și că este încruntată.

— Tina?

Pot să-mi aud groaza din voce. Siguranța de sine și curajul de care am dat dovadă mai devreme au dispărut, dacă așa se numește tot ce tocmai am făcut. Am aflat că să fii curajos înseamnă să-ți fie frică la fiecare pas. Curajul nu preia controlul total, ci doar se chinuie să se manifeste prin fiecare cuvânt pe care îl spui și fiecare pas pe care îl faci. Este o bătălie sau un dans prin care încearcă să iasă la lumină. Ai nevoie de curaj ca să depășești o situație, dar trebuie să te temi teribil de tare ca să găsești curajul în tine de a face ceva.

Tina mă ignoră, întorcându-și fața intenționat, dar eu îi observ grimasa amenințătoare.

— Ai idee cât de prost am picat? Te-am crezut. Am spus tuturor celor care am vrut să mă asculte că ești o fată bună.

— Tina, îmi... îmi pare rău. Nu știu ce să...

— De-acum nu mai ai ce să faci, spune ea.

Mă conduce în cameră, iar eu mă uit în jur, cuprinsă deodată de teamă, neștiind ce se va întâmpla în continuare. Bark închide ușile în urma lor. Aud încuietoarea și sunt iar singură.

Apoi, îmi atrag atenția pași venind în direcția mea de pe hol. Pași rapizi și zgomotoși. O singură pereche. Stau în mijlocul camerei și încerc să mă adun.

— Deschide! îl aud pe Bosco zbierând și tresar.

Ușa se deschide imediat și văd roba roșie intrând ca o străfulgerare în celula mea. Este Bosco, dar nu l-am mai văzut niciodată în halul ăsta. Are o față îngrozitoare, roșie ca roba pe care o poartă.

— Ce naiba crezi că faci? urlă el, mai tare decât oricine mi s-a adresat vreodată, și sunt îngrozită.

Tina se uită la el, apoi la mine, nervoasă și închide în liniște ușa, lăsându-mă singură cu el.

— Bosco, eu...

— *Judecător Crevan!* urlă el. Așa o să mi te adresezi de-acum înainte, ai înțeles?

Încuviințez din cap agitată.

Își dă seama, probabil, de ce efect are asupra mea și se mai calmează. Coboară tonul.

— Celestine, mi-ai dat cuvântul tău. Am discutat despre ce trebuia să facem. Mi-am pus în joc credibilitatea și *cariera* pentru tine, iar tu m-ai trădat.

— N-am, adică, n-am gândit... , mă bâlbâi eu, dar el mă întrerupe.

— Nu, nu te-ai gândit dracului deloc, nu? spune el, învârtindu-se prin celulă, pierdut în gânduri, iar eu mă bucur că nu mai sunt ținta furiei sale. Cei de-afară au prins o zi minunată cu chestia asta. Propria mea instituție de presă și publicul. O tânără de șaptesprezece ani, educată, obiectul invidiei celorlalte fete, așa te-au prezentat, așa *te-am* prezentat – își dă ochii peste cap – depune mărturie în fața curții, acceptând cu *mândrie* că este Defectă. Ai idee ce se poate întâmpla acum? Cât de periculos este ce-ai făcut? Asta ar putea declanșa apariția unei generații întregi a imperfecțiunilor, a lăcomiei și a erorilor.

Se oprește și se apropie de fața mea. Mă întreb cum de l-am considerat vreodată chipeș, pentru că acum nu mi se pare deloc.

— Nu înțelegi, Celestine, că nu-i vorba despre tine? continuă el. Este vorba despre viitorul țării noastre, să ne asigurăm că vom avea lideri de încredere, perfecți și competenți din punct de vedere moral, care să ia decizii bune și să ne conducă spre prosperitate. N-ai înțeles asta?

Stă chiar în fața mea, cerându-mi răspunsuri și explicații, iar eu abia mai pot gândi.

— N-o să-i las să te facă reprezentanta *lor*, te voiam de partea noastră.

— Sunt de partea ta, Bos... Judecător Crevan, mă corectez eu rapid. Și nu cred că aveți de ce să vă faceți griji despre influența pe care o am eu asupra oamenilor. Nu sunt genul

care să-i motiveze. Nu-i pot conduce, chiar dacă aș încerca. Eu doar vreau să fiu normală. Vreau să mă integrez. Vreau să fiu cu prietenii mei și să merg acasă. Nu vreau să par ceea ce nu sunt, spun eu, cu lacrimi în ochi. Știți că îl iubesc foarte mult pe Art. Îmi place să fac parte din familia voastră. N-aș face niciodată ceva în mod intenționat care să vă rănească. Îmi pare rău că v-am făcut de rușine și îmi pare că v-am pus în această situație, dar chiar n-am putut să-l învinovățesc pe bătrân. N-am putut să permit să fie pedepsit pentru ceva ce eu am făcut.

— Cine? spune el, confuz.

— Clayton Byrne, Defectul.

— Dar nu ți-a spus nimeni? A murit, Celestine. A murit în spital noaptea trecută. Ți-am spus că nu va mai trăi să-și ispășească pedeapsa.

— Oh, răsuflu eu, tremurând. Totul a fost în van?

— Familia sa n-ar fi trebuit să se afle în sală, îmi spune tot învârtindu-se prin cameră. N-aș fi permis așa ceva. Sigur a fost Sanchez. Umblă cu jocuri, l-a păcălit și pe Jackson. E împotriva mea de ceva timp, dar de data asta a ridicat ștacheta. E un nivel cu totul nou.

Sudoarea i se adună deasupra sprâncenelor. Nu l-am mai văzut niciodată așa, nici măcar în cea mai caniculară zi, stând deasupra grătarului. Părul lui răvășit începe să i se lipească de picăturile de sudoare de pe frunte. Se oprește din mers și se uită la mine, disperat, aproape de fața mea.

— Îți vei retrage declarația, Celestine?

— Ce?

— Încă putem schimba rezultatul. Va fi greu, dar Pia o poate scoate la capăt. Un reality show. Ea te-ar putea urmări, să arate țării cât de perfectă ești. Și lumii. Știi că sunt și alte state care se gândesc să adopte sistemul nostru? Ne urmăresc de ceva vreme. Aș putea fi președinte al Ghildei Mondiale. O să vorbesc despre asta la Bruxelles peste o lună. Celestine, nu putea fi un moment mai prost de-atât.

Mă privește iar, înfuriat, disperat, insistent. Înfiorător. Nu-l mai pot vedea pe Art în acest om. Nu mai văd trăsăturile pe care le iubesc la el.

— Îți vei retrage declarația?

— Eu... eu... nu pot. Nu pot să merg înapoi acolo și să mă dezic de tot ce-am spus. Ar fi complet ilogic. Cine ar mai avea încredere în mine?

Odată, aveam încredere în Bosco. Credeam că știe totul, că e perfect, dar sunt surprinsă acum să-l văd pe acest om disperat, conspirativ să se agațe de puterea sa care-i scapă printre degete. Se agață de niște chestiuni atât de delicate încât se dezintegrează la atingerea lui și mă bagă pe mine la mijloc. Bunicul avea dreptate.

— Nu pot. Îmi pare rău, spun eu cu blândețe. Mă puteți lăsa să îi explic asta chiar eu lui Art?

Fața i se schimonosește și mă pregătesc pentru o nouă rundă de urlete, dar el vorbește atât de încet încât mă forțez s-aud ce spune. De parcă ar sâsâi.

— Dacă crezi că-mi voi lăsa fiul să se mai apropie de tine, ești nebună. Fie că această curte te va declara Defectă, fie că nu, în niciun caz nu te voi mai lăsa să te apropii de el

vreodată. Dar mai ales acum, când ești Defectă, Celestine North. Defectă până în măduva spinării.

Și, spunând astea, se întoarce și pleacă, cu roba lui roșie ridicându-se și foșnind în urma lui și trântește ușa la ieșire.

27

Câteva minute mai târziu, Tina deschise ușa, împreună cu un nou gardian. O femeie de data asta.

— Sunt pregătiți.

Probabil, amintindu-și de fiica ei, își îndulcește glasul și spune:

— Ea este June.

— Bark îți încinge fierul, Defecto, îmi zice June. O să-l facă numai bun și bine încins pentru pielea ta drăguță.

Mă uit la Tina cu groază și observ că și ea se uită la June cu furie. Mă opresc din mers, înspăimântată, dar ele mă trag înainte.

— Hai, mergi, șoptește Tina.

Îmi simt picioarele slăbite, mă prăbușesc, iar Tina mă ridică.

— Nu te vor însemna încă, Celestine. Trebuie să-ți identifice defectul mai întâi.

Le las să mă tragă prin labirintul de coridoare. Merg fără pic de vlagă în mine, ca o păpușă din cârpe. Ne oprim în fața unei uși noi. Poate că m-au mai dus pe aici, nu-mi amintesc, eram atât de șocată în acele momente.

Tina se uită la mine.

— Eşti gata?

— Nu.

Uşa se deschide, iar nebunia se porneşte odată cu intrarea mea în sală.

Prima persoană pe care o văd este Carrick, care stă în acelaşi loc din fundul sălii. Îşi îndreaptă spatele când mă vede, se întoarce în direcţia mea şi mă urmăreşte în timp ce merg către locul meu. Simt că mă respectă acum; nu va mai sta cu spatele la mine în seara asta.

În sală este un aer închis şi sufocant. Simt sudoarea şi încântarea din cameră; viaţa mea este motiv de distracţie pentru alţii. Văd cum o femeie îl serveşte dintr-o pungă de bomboane pe bărbatul de lângă ea. Le mestecă în timp ce trec pe lângă ei, măsurându-mă din ochi ca şi cum nu i-aş putea vedea.

Iau loc lângă domnul Berry.

— Ce se întâmplă? îl întreb, iar el ridică din umeri, la fel de confuz ca şi mine.

— Domnişoară Celestine North, vă rog să vă ridicaţi, începe Crevan.

Mă ridic. Picioarele îmi tremură. Mama se agaţă de tata. Bunicul îşi ţine bine şapca în mâini, cu pumnii albi strânşi.

Sunt singura persoană care stă în picioare din întreaga sală şi îmi dau seama că aşa va fi pentru tot restul vieţii mele, singură, însemnată ca Defectă pentru totdeauna din cauza unei singure acţiuni.

Aud cum se deschide o uşă, iar cei trei judecători îşi ridică privirile.

— Nu face asta! urlă o voce din uşă.

Este Art. Mă întorc. Nu mai e deghizat.

— Art, îi spun eu, înspăimântată, auzindu-mi vocea plină de nesiguranță.

— Ordine în sală! spune judecătorul Crevan, bătând cu ciocănelul în masă.

— *Nu-i face asta!* urlă el din nou.

— Rețineți-l, spune Crevan, privind în jos, tot mutându-și hârtiile nervos.

Doi agenți de securitate îl apucă de brațe, iar el se luptă și țipă în timp ce-l scot din sală. Mă întorc și privesc în pământ.

— Continuăm? îl întreabă judecătoarea Sanchez pe Crevan cu vocea ei mieroasă și calmă.

— Nu! izbucnește el. Celestine North, spune el, privindu-mă cu ochii injectați și furioși. Acum treaba devine serioasă. Așa-numita ta bravură din sala de judecată sugerează că vrei să fii o vedetă, iar noi nu tolerăm vedetele. Nu atunci când mesajul pe care îl reprezinți este periculos pentru societate. Te considerăm un soi rău, pregătit să atace societatea noastră neprihănită și plină de virtuți. Așa că transmite mesajul ăsta oamenilor, vedeto, începe Crevan. Se întâmplă rar ca un acuzat să primească mai mult de un semn, dar, dacă vei fi susținută și adorată de unii din societate, atunci trebuie ca ei să-ți vadă defectele, oriunde s-ar uita. Trebuie să luăm în seamă și gravitatea acțiunilor tale, faptul că s-au desfășurat în public, în văzul lumii. N-a fost un eveniment privat care să îi afecteze doar pe unii. A fost public și a devenit și mai public. Ai atras atenția lumii, domnișoară North, iar, din acest motiv, noi trebuie să trimitem un mesaj. Îți voi numi semnele.

Semnele?

Face o pauză, iar tăcerea din sală este atât de mare încât sunt sigură că toată lumea îmi poate auzi bătăile inimii.

— Pentru furt, vei fi însemnată pe mâna dreaptă. De fiecare dată când vei strânge mâna unui om cumsecade din societate, el va cunoaşte infracţiunea ta.

Cei din sală încep să vorbească, crezând că a terminat, dar el continuă, aşa că ei tac.

— Pentru decizia proastă, tâmpla dreaptă.

Două semne. Şi nu se opreşte aici.

— Pentru complotul cu Defecţii, pentru asocierea cu ei şi pentru distanţarea ta de societate, talpa dreaptă. De fiecare dată când vei atinge pământul, până şi el va şti că eşti Defectă de la rădăcină.

În timp ce el continuă cu al patrulea semn, publicul protestează iar. Trei însemnări, deocamdată, şi mai urmează altele. Aşa ceva este nemaiauzit. O singură persoană a primit trei însemnări în toată istoria Ghildei.

— Pentru încălcarea loialităţii faţă de Ghildă şi faţă de societate, pieptul. Aşa, oricine va dori să se încreadă în tine sau să te iubească în viitor va vedea semnul lipsei tale de loialitate pe inima ta. Şi, în fine, pentru faptul c-ai minţit această curte cu privire la acţiunile tale, limba. Astfel, oricine va vorbi cu tine sau te va săruta va şti că nu poate crede ce-i spui, pentru tot restul vieţii tale.

Sala explodează. Oamenii se bucură, sărbătoresc înfăptuirea justiţiei şi identificarea gunoiului din societate. Alţii urlă de furie la judecători pentru marea nedreptate. Mai mult

decât înainte, după aflarea sentinței, am câștigat susținători, nu mulți, dar la ce-mi mai folosește asta acum? E prea târziu. Ziua Numirii a sosit şi trebuie să mă confrunt cu cea mai mare temere a mea: înfierarea. Şi nu doar o dată, ci de *cinci* ori. Este ceva nemaiauzit.

Picioarele îmi tremură atât de tare încât mă prăbușesc. Domnul Berry încearcă să mă prindă de braț, dar fără prea mult interes. Tina se grăbește să ajungă lângă mine și mă prinde. June mă apucă de celălalt braţ și sunt dusă afară, printre spectatorii isterici din sala de judecată, către curtea în care sunt scuipată, unde se urlă la mine. Obiectele zboară către mine, iar forțele de securitate suplimentare țin mulțimea la distanță în timp ce oamenii încearcă să ajungă la mine. Mai mulți jurnalişti ca în trecut îmi bagă aparatele de fotografiat în faţă şi abia mai pot vedea din cauza blițurilor. Zăresc un ecran gigantic pe peretele Castelului Highland și îmi dau seama că publicul de afară a urmărit tot cazul meu. O mulțime imensă se adună în spatele baricadelor, mulți dintre oameni fiind așezați pe scaune pliante.

Ajung iar în celulă, acoperită de toate mizeriile pe care oamenii le-au aruncat în mine, scuipată, cu injuriile adresate care-mi răsună în urechi și cu ochii încă orbiți de blițurile aparatelor de fotografiat. Încerc să mă obișnuiesc cu lumina din celulă, dar nu pot. Calc strâmb, dar Tina mă ține. Sunt conștientă de privirile îngrijorate pe care și le aruncă Tina și June. Rămân și ele cu mine; sunt la fel de îngrozite cum sunt și eu.

Observ că sunt acoperite de aceleaşi chestii ca și mine.

— Scuze, le spun.

June pare surprinsă de scuzele mele.

— Suntem obișnuite, spune Tina, curățându-și niște gălbenuș de ou de pe haine. Doar că nu așa de mult. Uite, totul e nou pentru noi toți. Ce ziceți de niște ceai?

June încuviințează din cap și merge în bucătăria gardienilor.

— Îți voi aduce niște haine noi, spune Tina. Te sfătuiesc să citești dosarul de aici.

Dosarul pentru Defecți care urmează să mă pregătească pentru noua mea viață.

De îndată ce ea pleacă, Carrick se întoarce, însoțit de Funar, alergând, de parcă ar fi într-o cursă și n-ar mai avea timp la dispoziție. Mă privește cu îngrijorare, cu ochii mari, negri, pierduți. Intră în celula lui și vine imediat lângă peretele transparent care ne desparte. Îmi amintesc de prima zi aici, când mi-a întors spatele. De data aceasta, își sprijină mâna stângă pe sticlă.

Nu înțeleg ce face, dar, când văd că nu-și mai ia mâna de-acolo, îmi dau seama. Merg către peretele de sticlă și îmi pun mâna dreaptă pe sticla rece, în dreptul mâinii lui. Mâna mea pare de păpușă față de a lui și îmi dau seama că peretele transparent despre care credeam că ne desparte este singurul care ne leagă. Îmi reazem fruntea de el, iar mâna lui se plimbă pe fața mea, înainte de a lovi peretele.

Nu știu cât am stat așa, dar am început să plâng. N-am vorbit deloc.

28

„Hainele noi“ cu care se întoarce Tina înseamnă, de fapt, o cămașă lungă, roșie ca sângele, precum cele de spital, legată la spate și cu un decolteu în formă de V pentru a permite înfierarea pe piept. Asta voi purta în Camera Însemnării. Recunosc cămașa, este aceeași pe care a purtat-o bărbatul acela Defect pe care eu și Carrick am fost forțați să-l ascultăm cum țipa în timp ce pielea îi era însemnată.

Carrick strânge din dinți, încordându-și maxilarul, în timp ce privește cum iau haina, iar ochii săi negri seamănă cu două bazine de petrol. Nu mă mai ignoră. Nu-mi mai aruncă priviri sarcastice și pline de superioritate. Acum, primesc toată atenția și respectul său. Abia mai pot scăpa de privirea lui. Când mă întorc din zona de vestiar, văd că în celula lui este un haos total, iar el este ținut la pământ de Bark. N-a reacționat prea bine la aflarea sentinței mele. Poate că asta îl face să fie și mai îngrijorat față de propria sa sentință. N-apucăm să ne luăm rămas-bun. Nici nu-i pot vedea fața. Este țintuit la pământ de genunchiul lui Bark, cu obrazul pe podea, cu spatele la mine. Legătura noastră va rămâne pentru totdeauna fără cuvinte, dar oricum n-aveam nevoie de

ele. Sunt convinsă că și el va purta o cămașă similară și va urma aceiași pași ca mine.

Înainte de intra în Camera Însemnării, rămân într-o cămăruță de așteptare, cu Tina și June. Ele îmi citesc din broșuri informative despre ce se va întâmpla, ce voi vedea, ce voi simți, adică nimic, pentru că mă anesteziază, și despre cum să-mi îngrijesc rana după aceea. Îmi dau atât de multe pliante despre serviciile medicale de îngrijire, sesiuni de terapie psihologică, linii telefonice de urgență, toate marcate cu semnul Defecților. Semnez niște hârtii – acorduri rapide, scurte, prin care accept întreaga responsabilitate cu privire la ceea ce se va întâmpla – conform cărora Ghilda nu va fi trasă la răspundere dacă în cursul vreunui proces de însemnare decurge ceva greșit sau dacă apar efecte negative ulterior. Totul se discută din punct de vedere clinic, cu calm, ca și cum ar urma să-mi fac o operație estetică la nas.

În timp ce ies din cămăruță și mă îndrept spre coridorul lung și îngust care duce la Camera Însemnării, îl văd pe Carrick pe aceeași bancă pe care am stat împreună, păzit de Funar. Gardianul rânjește batjocoritor la mine, văd că se bucură de situația mea și de faptul că îl va supraveghea pe Carrick ascultându-mă cum zbier. Familia mea mă va auzi zbierând. *Voi* zbiera.

Nu. Nu voi permite să se întâmple asta. Nu le voi permite să-mi facă asta. Nu voi zbiera.

Mă simt sfidătoare și cred că este prima dată când simt asta cu adevărat. La început, în autobuz, am simțit compasiune. Apoi, în sala de judecată, mărturia mea a venit din

sentimentul de vinovăție, nu din curajul meu, dar acum sunt furioasă și sfidătoare.

Ochii ni se întâlnesc. Privirea lui este pătrunzătoare, simt ce efect are asupra mea.

— Te voi găsi, spune el deodată.

Vocea sa este joasă și fermă. Sunt surprinsă să-l aud vorbind.

Dau din cap în semn de mulțumire pentru că nu sunt în stare să spun ceva. El îmi dă acea puterea de care am nevoie să intru în cameră fără să disper, mai ales pentru că nu vreau să mă pierd cu firea în fața lui. Părinții mei și bunicul stau deja jos, ca și cum ar fi la cinema, așteptând să înceapă filmul, dar pe fețele lor se observă groaza pe care o simt. Nu vor să vadă ce urmează, dar sunt aici pentru mine, ca să nu trec prin asta singură. Când îi văd, mă gândesc c-aș fi preferat să fiu singură – un sentiment necunoscut mie, celei căreia îi place să fie înconjurată de familie. Deja încep să resimt efectele exilării mele, m-am detașat deja de familia mea, mă simt ca o străină care e pe cont propriu.

Și Domnul Berry este aici, ceea ce mă face să mă simt inconfortabil, deși sunt sigură că el trebuie să se afle aici din motive juridice, iar dincolo de ușa deschisă, după colț, știu că este Carrick. Asta îmi dă putere.

Tina mă pune pe un scaun. Este asemănător unui scaun de dentist, cu excepţia faptului că sunt legată de el, la glezne, încheieturi, cap şi şolduri, ca să nu pot lovi din picioare şi mâini în timpul însemnării. Ei vor să aplice un simbol clar pe carnea mea, pentru totdeauna; n-am cum să nu sesizez

ironia de a imprima un simbol perfect unui Defect. Tina mă leagă cu grijă. Îmi dau seama că până și June a renunțat la sarcasm. Nu mai este momentul potrivit pentru asta. Primesc ceea ce merit, pedeapsa care vorbește de la sine.

Bark se ocupă de echipament și face tot ceea ce este necesar în procesul care urmează.

Scaunul electric se lasă pe spate. Tresar din cauza luminilor puternice din tavan. Mi se pare că am pielea fierbinte din cauza luminii reflectoarelor, sunt în centrul scenei ca toată lumea să mă vadă. A sosit momentul.

— Mai bine nu te uiți, îmi șoptește Tina la ureche în timp ce îmi prinde cureaua pe frunte.

Nu mă pot uita, oricum. Nu mă pot mișca.

Îmi injectează anestezic în mâna dreaptă. Amorțește imediat. Bark apucă fierul încins și îl văd, are un *D* din fontă înconjurat de un cerc. Mâna îmi devine inertă, degetele îmi sunt și ele legate, palma mea este pregătită. Se face rapid și simplu. Fără echipamente moderne, doar un fier încins și numărătoarea până la trei a lui Bark.

— Unu, doi... Arde.

Tresar, dar nu pot simți durerea, ci am cel mult o senzație. Și mirosul de carne arsă, care îmi face greață. Nu zbier. Nu voi zbiera.

— E o găleată aici, dacă ai nevoie, îmi spune Tina, stând lângă mine ca o moașă.

Dau din cap că n-am nevoie. Îmi aud scâncetele înăbușite și văd rana deschisă de pe palma mea. Rana proaspătă de pe pielea mea fină. Au mai rămas patru. De însemnarea pe

limbă mi-e cel mai teamă. Știu că o vor lăsa la sfârșit, deja mi-au spus asta, probabil pentru că este cea mai dureroasă.

Mi se injectează anestezic în talpa dreaptă și instantaneu nu mai simt nimic.

Bark se apropie de piciorul meu. Se uită la glezna mea și se încruntă când vede lanțul de gleznă.

— De unde ai asta? mă întreabă.

— Bark, începe Tina, am lăsat-o să-l păstreze. Continuă.

— Nu... eu... doar... eu am făcut-o. Pentru un tânăr, pentru prietena lui. A spus că ea este perfectă.

Se uită la mine înțelegător.

Îmi amintesc că Art mi-a spus, când mi-a dat brățara pentru picior, că un om de la Castelul Highland l-a făcut pentru el. Bark este omul care mi-a dat semnul perfecțiunii și același om care mă înfierează drept Defectă. Ne uităm unul la altul insistent.

— Bark, spune June cu asprime.

Momentan, Bark este uman, se uită la mine cu ochii lui triști, dar apoi revine la starea anterioară.

— Pregătește-te, spune Tina cu blândețe, punându-și mâna pe umărul meu în semn de susținere.

— Unu, doi...

Arde.

O văd pe mama plângând, acoperindu-și fața cu un morman de șervețele. Echilibrul ei interior este distrus, este în stare de șoc, complet dărâmată. Tata s-a ridicat în picioare și se învârte prin cameră. Un gardian cu părul roșcat se află lângă el, ținându-l sub strictă observație, gata să intervină

dacă tata întrece limita. Eu nu-i aud, dar ei mă pot auzi pe mine. Totul face parte din spectacolul de a inspira teamă publicului. Îi lasă să-mi audă zbieretele. Faci o greșeală și așa ajungi.

Deocamdată, n-am scos niciun sunet și nici n-o voi face.

Văd mâna lui Bark cum îmi injectează anestezic în piept. Iar nu mai simt nimic. Fierul încins se apropie de mine. Îi simt căldura. Simt iar mâna Tinei pe umărul meu și îmi dau seama că nu mă sprijină, ci că asta este doar procedura de urmat. Mă pregătește, dar deja îmi vine să leșin. Mirosul este insuportabil. Este mirosul propriei mele cărni arse.

Simt o adiere în aer. June a deschis o fereastră, cred, ca să alunge mirosul de carne arsă din încăpere. Nu sunt obișnuiți nici ei cu asta. Pot să îmi dau seama după privirile lor pline de panică. *În general, un Defect obișnuit primește un singur semn, rareori două.* În toată istoria, un singur om a primit trei semne, dar niciodată cinci. Eu sunt singura persoană din lume care va primi cinci. Sunt amețită, dar știu că nu mă mișc. Îmi închid ochii și îi strâng.

— Unu, doi...

Arde.

Simt că nu mai pot respira. N-am simțit fierul pe piept, dar am resimțit durerea la nivel psihologic. Presiunea de pe pieptul meu este așa de mare încât vreau să mă eliberez de constrângeri. Mă împotrivesc lor, încercând să nu scot niciun sunet. Podeaua se mișcă. Se ridică. O să mă lovească peste față.

— Celestine? Celestine, ești bine?

O aud pe Tina, dar nu mă pot concentra asupra ei. Fața i se mișcă întruna. Spune ceva legat de găleată, dar nu mă pot concentra. Mă tot gândesc la limbă. Văd limba lui Clayton Byrne când îmi tușește în față. Nu vreau să îmi ardă limba.

Tina îmi spune să inspir adânc.

— E prea mult pentru ea, îi spune Tina, îngrijorată, lui Bark, care se uită și el la mine nesigur. Trebuie să anunțăm pe cineva. Poate să luăm o pauză. Să facem restul mâine.

— Oamenilor, știu că e greu, dar trebuie să facem asta, spune June cu o voce gravă. Cu cât ne întindem la vorbă, cu atât mai greu va fi pentru ea. Să n-o mai tărăgănăm. Familia ei ne privește, adăugă ea în șoaptă. Să terminăm, pentru binele tuturor.

O injecție în tâmplă. Mai rapidă decât celelalte.

O mână pe umăr. Știu că de acum înainte oricine îmi va pune mâna pe umăr mă va face să-mi amintesc acest moment.

— Unu, doi...

Arde.

Stomacul mi se întoarce pe dos și râgâi din cauza mirosului de carne arsă. Propria mea carne.

Bark mormăie ceva.

— Iisuse, spune June, răzgândindu-se deodată. Ar trebui să-i îngrijim rănile acum. Durează prea mult.

— Te descurci minunat, Celestine, îmi spune Tina la ureche. O adevărată mică eroină, asta ești, aproape am terminat, da? Mai rezistă.

Îmi vine să râd și să plâng deopotrivă.

Mă uit în sus și îi văd pe părinții mei și pe bunicul stând în picioare, aliniați în fața panoului din sticlă. Au fețele pline

de furie. Domnul Berry e nemulțumit. Se tot învârte prin cameră. Vorbește la telefon. Probabil că, observând îngrijorarea gardienilor, încearcă să facă ceva. Bunicul se ceartă cu gardianul. Simt tensiunea din acea cameră chiar și de aici. Inspir adânc. Nu voi zbiera.

— Aici.

Îl văd din nou pe Bark, venind cu o sticlă de apă și un pai. E o păcăleală, sigur e o păcăleală. Tina îndreaptă paiul spre gura mea și, în timp ce trag din el, mă gândesc la limba mea care va fi arsă. Ea e următoarea. Râgâi iar. Nu pot înghiți apa.

În camera alăturată, s-a dezlănțuit infernul. Simt că sunt agitați, furioși și necontrolați. Ochii mi se mișcă haotic. Încerc să mă concentrez, dar nu pot. Știu de ce sunt aici. Brusc, nu mai știu. Înțeleg, apoi nu. Cred că este drept, apoi nu. Îmi doresc să nu fi făcut ceea ce-am făcut, apoi mă bucur că am făcut-o. Vreau să zbier, dar n-o fac.

Deodată, cei din familia mea se dispersează ca un stol de păsări de parcă ar fi aruncat cineva ceva în ele. Îl văd pe judecătorul Crevan stând în fața mea, rânjind. Probabil că domnul Berry l-a adus aici, încercând să pună capăt tratamentului inuman pe care îl primesc. Prea târziu, dar el se află totuși aici, în Camera Însemnării. Stă în fața mea, astfel încât nu pot să-i mai văd pe ai mei.

— Ne-am săturat, nu-i așa, Celestine?

Suspin. Nu voi plânge. Nu în fața lui.

Ei spun că sunt amorțită, dar eu am senzații în tot corpul meu rănit. Furnicături. Dacă efectul anestezicului dispare,

vor deveni înțepături, apoi arsuri. Nu vreau să treacă efectul anestezicului. Deodată, asta devine principala mea teamă. Îmi doresc să fi fost mai atentă la informațiile pe care le-am primit în celulă – cât durează efectul anestezicului?

— Te-am avertizat. Ți-am spus că asta se va întâmpla, dar nu m-ai ascultat.

Roba lui Crevan are aceeași culoare ca rana de pe mâna mea și cele de pe picior, piept și tâmplă, probabil. Roba lui este plină de sângele meu. El mi-a făcut asta. El. Nu simt nimic altceva decât dezgust pentru el. Am crezut că nu-mi poate fi teamă de cineva atât de uman, dar acum îmi dau seama că umanitatea lui mă sperie cel mai mult, deoarece, în ciuda trăsăturilor sale, în ciuda momentelor pe care le-am trăit împreună, este capabil să-mi facă așa ceva. Acum îl găsesc îngrozitor. Văd cât de malefic este.

— Of, Celestine, mă doare când te uiți la mine așa. Nici eu n-am câștigat, să știi. Art spune că nu va mai vorbi cu mine niciodată. Sfâșietor, după cum îți imaginezi. Am pierdut-o mai întâi pe Annie și acum pe Art. Și asta din cauza ta.

Nu-i răspunde, îmi spun în sinea mea. Încă o însemnare și totul se va termina. Totul se va termina.

— Sunt aici să-ți acord mila mea, Celestine. Spune că-ți pare rău, acceptă c-ai greșit, că ești Defectă, și voi anula sentința pentru limbă. E cea mai dureroasă, să știi. Toată lumea spune că așa e.

Încerc să dau din cap că nu, dar nu pot. Nu voi scoate niciun sunet. În schimb, scot limba ca să-i arăt că sunt gata pentru însemnare.

Văd surprinderea pe fețele tuturor. Bunicul ridică pumnul în aer în semn de sfidare, nu de bucurie, ci de furie. Nu vrea ca eu să cedez. Am ajuns până aici, ar fi ilogic să mă opresc acum, nu voi câștiga nimic. Simt cum lacrimile mi se scurg pe față, dar nu plâng.

— Arde-i limba, spune el cu răceală, apoi face un pas înapoi.

29

Îmi văd pe ai mei retrăgându-se de lângă panoul de sticlă, nu vor să fie atât de aproape de Crevan.

Familia mea nu se potolește. Nici domnul Berry, care începe să bată cu pumnul în geam, încercând să-i atragă atenția lui Crevan. Tata îl apucă pe gardian, cerându-i să facă ceva ca să pună capăt situației, și apoi se iau la bătaie în camera spectatorilor. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata așa. Crevan se întoarce și privește infernul.

— Scoate familia de aici! urlă el.

Funar apare în ușă și apucă să îi tragă pe mama și pe bunicul afară din cameră. Domnul Berry îi urmează, țipând la Funar. Tata îi ține piept gardianului, îl lovește în față, dar Funar apare din nou, după ce, probabil, i-a dus pe ceilalți într-o celulă din apropiere, și îl ia prin surprindere pe tata. Cei doi gardieni îl târăsc afară. Camera spectatorilor este goală acum.

— Oh, Doamne, șoptește June peste umărul meu.

— Fă-o, spune Crevan.

Scâncesc puțin când ei îmi deschid gura și îmi scot limba cu cleștele.

— Se va termina repede, dragă, spune Tina, cu panică în glas.

— Treci de lângă ea! spune Crevan, furios.

— Dacă nu vă supărați, domnule, aș vrea să-mi fac meseria și să rămân lângă ea, spune Tina, cu vocea tremurândă.

— Foarte bine.

Urmează o injecție în limbă. Deodată, mi se pare umflată și enormă. Mă sufoc.

— Unu, doi... Arde.

Nu zbier. Nu pot. Nu-mi mai pot folosi limba. Vreau să lovesc din picioare, să dau din brațe, dar sunt legată și nu pot face nimic. Îmi simt corpul zbătându-se împotriva curelelor și aud un sunet. Abia o clipă mai târziu, îmi dau seama că vine de la mine. E mai rău decât un țipăt; este un sunet animalic, gutural, un mormăit, ceva atât de profund din mine, o durere pe care n-am mai simțit-o, un sunet pe care nu l-am mai auzit vreodată. Un sunet pe care nu vreau să-l mai aud niciodată, dar de care îmi voi aminti, iar și iar, în coșmarurile mele.

— Pocăiește-te, Celestine! urlă Crevan la mine.

Nu reușesc să articulez nimic pentru că limba îmi este amorțită și o simt umflată și mărită, dar văd că pe el îl râcâie toate astea. Nu-i iese cum vrea el. Nu-i fac jocul. Planul lui fusese ca eu să spun că îmi pare rău și el să oprească înfierarea. Nu-i voi spune niciodată că-mi pare rău.

— Judecător Crevan, trebuie să o ducem la camera de gardă. Are nevoie de îngrijire medicală pentru rănile ei, spune Tina, grăbită. N-a durat niciodată atât de mult. Trebuie să îi acordăm îngrijiri medicale urgent.

Simt cum legătura din jurul capului se slăbește și mi-l pot ridica de pe tetieră ca să îl privesc direct.

— *Pocăiește-te!* urlă el la mine, mai tare.

Scutur din cap cu violență. Am ajuns până aici. S-a terminat. Nu-i voi spune niciodată că îmi pare rău, chiar dacă acum asta simt.

Îmi eliberează mâinile și gleznele. Se mişcă repede, voind să pună capăt acestei situații cât mai repede. Încep să mă ajute să mă ridic. Tina stând de o parte a mea, June de cealaltă. Bark începe să curețe echipamentul. Abia aşteaptă să mă scoată de aici. Nu pot merge – talpa îmi este complet amorțită, iar picioarele îmi tremură puternic. Un scaun cu rotile a fost adus lângă mine.

— Arde-o pe spinare, spune deodată judecătorul Crevan, cu răceală.

Bark se întoarce către el încet.

— Mă scuzați, domnule?

Tina și June îngheață, căscând ochii una la alta.

— Ai auzit foarte bine.

— Domnule, este doar o copilă, șoptește Tina şi sesisez în vocea ei tremurul și lacrimile care vor urma.

— Fă-o.

— Domnule, n-am mai înfierat o persoană pe coloană vertebrală până acum, spune Bark tensionat.

— Pentru că n-am mai văzut pe nimeni atât de Defect până în măduva spinării ca această domnișoară. Înfierează-o pe spinare.

— Nu pot, domnule. Mi-e teamă că ar trebui să verificăm mai întâi la...

— Eu sunt şeful Ghildei și tu vei face ce spun. Altfel, te vei afla în sala de judecată mâine, la prima oră. Ajuți un Defect?

Bark îngheață.

— Asta faci?

— Nu, nu, domnule.

— Atunci treci la treabă. Arde-o pe spinare.

— Dar nu mai avem anestezic.

— Fă-o fără.

— Domnule, legea spune că...

— *Eu sunt legea. Fă-o!* urlă el. Este ordinul Ghildei!

— Nu! protestez eu.

Dar nu-mi ies clare cuvintele din gură. Limba mi s-a umflat de la rană și anestezic. Simt gust de sânge în gură, care mi se scurge în gât. Tot ce pot să fac este să scâncesc, dar nu-mi place sunetul pe care-l scot, așa că mă opresc. Văd răutatea din ochii lui, văd cum se bucură de acest moment. Nu-i voi da nicio satisfacție.

Se va întâmpla cum vrea el și trebuie să fiu pregătită. Trebuie să ignor nebunia și infernul care s-au dezlănțuit în camera spectatorilor, trebuie să nu mă gândesc la nedreptatea care mi se face acum. Trebuie să-mi țin în frâu temerile pe care le am față de ceea ce se întâmplă cu familia mea acum și să mă împac cu situația.

Tina și Bark mi-au desfăcut cămașa la spate.

— Of, fată dragă, îmi pare atât de rău, spune June, apucându-mi umărul. Oh, Doamne Sfinte.

— Terminați cu vorbăria! izbucnește judecătorul Crevan.

Tina îmi apucă mâna stângă cu blândețe, mă ține strâns, cu spatele la judecătorul Crevan, pentru ca el să nu-i vadă lacrimile care i se scurg de pe față.

Bark vine către mine cu fierul încins și pare nesigur.

— Fă-o, spune judecătorul Crevan, apoi se uită la mine. Când vrei să se oprească, tot ce trebuie să faci este să spui că îți pare rău.

— Nu poate vorbi, domnule judecător, spune Tina printre lacrimi. Cum să oprească procesul?

— Dacă vrea, poate, spune el cu o voce joasă și serioasă.

Vrea ca eu să regret ce-am făcut, să mă pocăiesc în fața lui. N-o fac.

Deodată, Carrick apare în camera spectatorilor. Văd lacrimile din ochii săi negri și știu c-a auzit totul. Respiră greu, ca și cum ar fi alergat la maraton. Are urme de sânge și de sudoare pe față, iar buza îi este spartă. Picături de sânge i se scurg pe tricou. Funar, cu nasul spart, apare în spatele lui, aplecat de durere. Domnul Berry se grăbește după Carrick, cu telefonul în mână. Gardianul care se bătuse cu tata intră în cameră și se îndreaptă către Carrick, dar el îl doboară dintr-o lovitură. Gardianul cade la pământ imediat.

Rămas singur, Funar nu se mai deranjează să lupte și se strecoară din cameră cu mâna la nas. Domnul Berry închide ușa și îi văd fața. Deodată, își arată vârsta. Își ține telefonul în aer, înregistrând. Crevan n-a observat ce se petrece în spatele lui. Nici Bark, nici June sau Tina nu l-au avertizat.

— Fă-o, îi ordonă el, cu brodoade de sudoare deasupra buzei superioare. Înfierează-i spinarea.

Carrick stă chiar la geam și se uită la mine, forțându-mă să-l privesc. Își ridică o mână și o apasă pe sticlă. Imediat, mă deconectez de la nebunia din această cameră și mă concentrez asupra corpului nemișcat al lui Carrick. Mă concentrez asupra mâinii sale. Mâna prieteniei pe care mi-a oferit-o mai devreme.

Te voi găsi.

Cel puţin am un prieten. Sunt epuizată. Sunt nemișcată. Sunt pregătită.

— Unu, doi... Tina numără, dar nu se întâmplă nimic.

— Domnule judecător, nu pot s-o fac, spune Bark. Nu pot, nu e bine.

— Bine! izbucnește Crevan. Dacă tu n-o s-o faci, o fac eu.

Ia fierul din mâna lui Bark și schimbă locul cu el. Bark trece în locul lui Crevan, așa încât Crevan nu-l mai vede pe Carrick. Nu-mi pot lua ochii de la Carrick. Nu-mi voi lua ochii de la Carrick. Inspir adânc.

În timp ce fierul încins îmi atinge coloana vertebrală, scot este cel mai puternic, cel mai înfiorător, cel mai agonizant și animalic sunet pe care l-am auzit vreodată în viaţa mea, răsunând pe toate coridoarele Castelului Highland pentru a fi auzit de toţi, ca toată lumea să ştie că vedeta lui Crevan a fost însemnată.

30

Ziua întâi

Sunt acasă, în patul meu, înconjurată de o mulțime de perne aranjate de mama, care se tot dă înapoi ca să se uite la opera ei, după care iar aranjează pernele, ca şi cum ar fi o lucrare de artă. Dacă nu poate să mă facă pe mine să arăt bine, atunci încearcă să facă tot ce mă înconjoară să arate cât mai bine. Toate acestea se întâmplă cu ocazia vizitei domnului Smith, medicul nostru de familie. După ce îmi verifică bandajele, se așază pe scaunul de lângă patul meu, se uită la mama și îi răspunde la întrebări.

— Arsura limbii va arăta și se va simți diferit în funcție de gradul arsurii. O arsură de gradul întâi afectează doar stratul superficial al limbii și duce la durere și inflamare. O arsură de gradul al doilea este mai dureroasă pentru că afectează stratul superficial, dar şi pe cel profund al limbii. Pot apărea bășici, ceea ce se întâmplă în cazul de față, iar limba ei pare a fi umflată. O arsură de gradul al treilea afectează cele mai profunde țesuturi ale limbii. Efectele sunt piele arsă, înnegrită sau albită, amorțeală și durere severă.

Sau ambele.

Doctorul Smith oftează, iar, după fața sa de bunic prietenos, îmi dau seama că este o situație dificilă.

— Ea pare să fi primit îngrijirea medicală corectă la castel. Limba nu s-a infectat, iar bășicile vor dispărea. Papilele gustative au fost distruse...

— Nu c-ar mânca ceva, îl întrerupe mama.

— Era de așteptat. Celestine a trecut printr-un calvar. Apetitul îi va reveni, și papilele gustative se regenerează la fiecare două săptămâni. Durerea severă și imposibil de tratat pe care o simte acum poate duce la depresie și anxietate.

Nu mai spune!

Mama își ridică bărbia, cu buzele țuguiate. Mă uit la ei cum discută, peste mine, deasupra patului meu, ca și cum n-aș fi aici.

— Majoritatea arsurilor se vindecă în două săptămâni. Totuși, unele pot dura până la șase săptămâni.

Se uită la mine cu tristețe, ca și cum și-ar fi amintit că sunt aici.

— Ar mai fi ceva, adăugă el. Există și o... a șasea arsură...

Pare să-i fie greu să vorbească despre asta.

Mama se uită la el panicată, iar el nu mai termină propoziția.

— Ne cunoaștem de multă vreme, Summer, spune el cu blândețe. Am tratat această familie și pe Celestine de pojar, de vărsat de vânt, cu vaccinuri și orice altceva. Te asigur de totala mea discreție în această privință.

Ea aprobă din cap și observ frica din ochii ei. Ea nu s-a aflat în cameră în timpul ultimelor două însemnări, nimeni

din familia mea n-a fost acolo, iar eu nu vreau să vorbesc despre asta. Niciodată. Nici nu ştiu dacă domnul Berry i-a spus. Dar ea este mama mea şi a fost acolo. Deci ar putea să ghicească ce-a făcut Crevan în starea în care era şi îmi respectă tăcerea, chiar dacă sunt convinsă că tata ar vrea să știe. Întrebarea asta îi stă pe vârful buzelor de fiecare dată când se uită la mine, dar se abține, considerându-se probabil vinovat pentru că m-a încurajat să vorbesc liber și să ajung în această stare de agonie. Nu cred că vreunul dintre ei îşi poate imagina, nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri, că acela care mi-a administrat a şasea şi ultima înfierare a fost chiar Crevan.

— Voi reveni în câteva zile pentru a verifica iar bandajele, dar, dacă te pot ajuta cu ceva înainte, ia legătura cu mine direct.

Nu mă deranjez să încuviințez din cap.

Toată lumea vorbește în locul meu acum. Vorbesc despre mine ca și cum n-aș fi aici, în cameră.

Nu sunt aici.

Închid ochii și aștept ca pastilele pe care le-am luat să-și facă efectul și să mă cufund din nou într-un somn profund.

Ziua a doua

Somn. Nimic altceva, doar somn, durere și vise tulburătoare.

Ziua a treia

Se aude o bătaie în ușă și închid ochii. Intră mama. Știu că este ea datorită parfumului pe care îl poartă și a modului

delicat și perfect în care se strecoară înăuntru și se așază fără a deranja nimic în jur. După un timp, spune:

— Știu că nu dormi.

Țin ochii închiși în continuare.

— A venit Tina aici. Tina, de la Castelul Highland. S-a interesat de starea ta. I-a trebuit mult curaj să vină aici, în special cu... , știi tu, cu *ei*, acolo afară. Știa că nu vei dori să o vezi. A vrut doar să-ți dea astea.

Deschid ochii și văd o cutie de prăjituri drăguțe. Roz, liliachii, albastre și galbene, cu flori strălucitoare și fluturi deasupra, toate comestibile.

— A spus că fiica ei le-a făcut pentru tine. Ai voie să mănânci una săptămâna asta, spune ea, încercând să mă facă să cred că e ceva grozav.

O mică plăcere pe săptămână. Atât i se permite unui Defect. Face parte din regimul de alimentație de bază pe care trebuie să-l respectăm ca să ne purificăm. Trebuie să consumăm mâncăruri de bază, nimic luxos sau complicat, nimic care să nu fie necesar pentru corpurile noastre, pentru viețile noastre. Lucruri de bază. Tot ce consumăm se măsoară la sfârșitul fiecărei zile printr-un test prin care eu încă n-am trecut.

— Și ți-a mai adus și asta, spune mama și îmi dă o pungă. Este o pungă de hârtie pentru suveniruri de la Castelul Highland, ceea ce mi se pare total inadecvat. Dacă are impresia că mi-aș dori un breloc care să-mi amintească de cea mai groaznică experiență din viața mea, se înșală amarnic.

În pungă se află o cutie. În cutie, un glob cu zăpadă cu o miniatură a Castelului Highland. Îl agit puțin și particulele

roșii strălucitoare încep să se învârtă înăuntrul sticlei. Foarte nepotrivit. Chiar și mama îl privește cu dezgust. Sunt surprinsă de gestul Tinei, dar sunt sigură că încearcă să fie drăguță, poate chiar să spună că îi pare rău, sau poate așa îmi doresc eu să fie. Pun globul la loc în cutie și-l trântesc în noptieră. Nu vreau să-l mai văd vreodată.

Închid ochii.

Ziua a patra

Am un vizitator. Angelina Tinder stă lângă patul meu, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, așa cum n-am mai văzut-o niciodată. Pare o doamnă din perioada victoriană care își jelește soțul decedat. Poartă mănuși de piele fără degete pentru a-și ascunde semnul de pe mână. Degetele ei lungi de pianistă sunt palide, albe ca zăpada. N-are voie să poarte astfel de mănuși în public, dar în casa ei își poate ascunde semnul, dacă vrea. Acum nu se află în casa ei, deci încalcă o regulă. Nu-și ascunde semnul de mine, ci de ea însăși. Stă dreaptă în scaun, privindu-mă rar, suficient pentru a observa dacă o ascult și apoi începe să vorbească.

Ochii îi sunt roșii, ca și cum nu s-ar mai fi oprit din plâns de când a fost însemnată. Vârful nasului îi este și el roșu. Este mai palidă decât oricând, de parcă n-a mai văzut soarele de săptămâni întregi.

— Ți se va repartiza un Fluierar, începe ea. Ei ți-l dau pe al meu. Are experiență. O femeie oribilă care n-are altceva mai bun de făcut cu viața ei. Dacă n-ar mai fi plătită, ar lucra voluntar. Numele ei este Mary May. Se prezintă drept

o femeie creștină. Același tip de femeie care le ardea pe altele pe rug. Nu-ți va permite să faci nimic, Celestine, ține minte, spune ea și îmi aruncă o privire rapidă. Vrea să te prindă cu ceva. Te consideră dezgustătoare.

Adulmecă în jur ca și cum ar fi depistat chiar ea un miros urât.

— Dar ei sunt cei Defecți, de fapt. Sunt absolut dezgustători. Noi nu suntem ca ei, Celestine, să nu-i lași niciodată să creadă asta. Ce-a fost în capul tău când l-ai ajutat pe acel Defect să se așeze? Și să spui totul în sala de judecată? Ești peste tot, știi asta. Înregistrarea video cu tine în autobuz a ajuns peste tot, este virală.

Mă privește cu fața schimonosită de confuzie și dezgust.

Nu răspund. Nu pot răspunde. Oricum, n-aș fi răspuns.

— Să ajungi acasă la zece jumătate. Ei spun că limita este unsprezece, dar ea te va aștepta. Orice se poate întâmpla. Trebuie să-ți iei o marjă de siguranță pentru întârzieri, greșeli, orice. Probabil că vor încerca și să te încurce. Întotdeauna te testează. Eu am depășit ora de sosire acasă o dată. N-o s-o mai fac vreodată, te asigur.

Se oprește să mediteze pentru un moment.

— Ea te va testa în fiecare seară ca să vadă dacă, într-adevăr, consumi doar alimentele de bază, iar printr-un test cu detectorul de minciuni se va asigura că spui adevărul, că respecți regulile. Ei se bazează mult pe asta. Nu pot să te supravegheze tot timpul, dar vor crea ceva destul de repede prin laboratoarele lor ca să se ocupe de asta, Dumnezeu știe cum. O cameră inserată în capul tău sau ceva asenămător, să vadă

tot ce vezi și tu, să audă ce gândești. Pentru că, de fapt, asta vor să știe. E ca și cum ar vrea să se bage în noi, să intre pe sub pielea noastră.

Pufnește din nou și își zgârie brațele. Mă uit la degetele ei și observ că tremură.

Ea observă că i le studiez.

— Nu se mai opresc din tremurat. Nici nu mai pot cânta. E ca și cum n-ar mai fi ale mele.

Se așterne tăcerea, iar eu mă pregătesc pentru următoarea mărturie, pe care mi-o face în mod inevitabil.

— Este îngrozitor. O femeie s-a uitat azi la mine ca și cum i-aș fi omorât toți copiii. Aș fi preferat să mă omoare decât să trăiesc așa.

Mă bucur că am limba atât de distrusă încât nu pot vorbi. N-aș ști ce să spun.

— Mult noroc, Celestine.

Se ridică și părăsește încăperea.

Mai târziu, mama intră, cu o urmă de speranță pe față.

— A fost de ajutor, dragă?

Închid ochii și mă cufund în somn.

Ziua a cincea

Mă trezesc. Și, așa cum am făcut în cele trei zile de când m-am întors acasă, mă forțez să adorm la loc. Îmi dau seama că nu este doar un coșmar. Este real. Somnul este reconfortant în zilele astea, așa că mă rostogolesc pe o parte pentru că spatele mă doare prea tare, am grijă cum mișc capul pe pernă ca tâmpla să nu se frece de țesătură, încerc să nu-mi mișc

pieptul ca să nu mi se strângă pielea și îmi las mâna dreaptă întinsă; bandajele oricum mă împiedică să o strâng. Doar așa pot găsi o consolare, deși pentru o fată atentă la definiții, folosesc termenul de *consolare* cu un sens destul de larg.

N-am mai ieșit din camera mea de patru zile. M-am ridicat din pat doar ca să merg la baie. În afară de doctorul Smith și Angelina Tinder, mama, tata și Juniper au fost singurele persoane pe care le-am văzut în acest timp. Îl țin pe Ewan departe de mine, iar eu sunt de acord cu asta. Mama m-a îngrijit zi și noapte, mi-a curățat rănile, mi-a schimbat bandajele, mi-a aplicat loțiuni și poțiuni care să-mi calmeze durerea și să prevină infecțiile. În unele nopți, mă trezeam și o vedeam pe Juniper stând lângă patul meu, pe scaun, privind în depărtare; când mă trezeam din nou, ea nu mai era acolo și mă întrebam dacă nu cumva fusese un vis. Relația noastră este destul de ciudată de când m-am întors de la castel. Deși știu că ea n-a planificat să se întâmple așa ceva și că nu e vina ei, ceva mă macina, o furie stârnită de rolul pe care l-a jucat ea în toată povestea asta. Ar fi putut să mă ajute în autobuz sau ar fi putut depune mărturie că nu l-am ajutat pe bătrân să se așeze. De ce n-a spus nimic? Mi-am dat seama că se simte vinovată de îndată ce am văzut-o acasă, iar asta m-a înfuriat și m-a făcut să dau vina pe ea. Orice, doar să nu mă învinovățesc pe mine însămi.

Sunt ghiftuită de calmante și îmi place asta. Calmantele îmi oferă o experiență extracorporală amețitoare, care mă face să mă desprind de realitate și diminuează șocul. Sunt conștientă, uneori, de mulțimea adunată în fața casei noastre,

dar nu mă uit la ei și nici nu vreau să vorbesc despre ei. Știu când pleacă tata la serviciu și când ajunge înapoi acasă, nu din cauza zgomotelor făcute de motorul mașinii sale, ci din cauza celor făcute de blițurile aparatelor, din cauza zgomotelor declanșate de obturatoarele camerelor și din cauza întrebărilor strigate de mulțime. Unele dintre ele sunt decente, altele dezgustătoare, aruncate în el când iese din casă și când se întoarce. N-aud niciodată răspunsurile lui, dacă există unele, dar și eu aș vrea să știu dacă mai poate s-o iubească pe cea mai Defectă persoană din istoria țării.

— Vă iubiți fiica, domnule North?

— Cum de vă mai puteți iubi fiica? urlă o altă voce.

Totuși, apreciez presupoziția că încă mă iubește, deși ei consideră că este de neînțeles. Lor nu li se va întâmpla vreodată așa ceva, nici persoanelor care le sunt dragi. Imposibil. Eu sunt toxică pentru acești oameni și doar o distracție pentru alții. Mi-am dat seama de asta auzindu-i pe unii cum râd când tata pleacă, apoi se întorc la treaba lor, găsind toată întâmplarea amuzantă. Viața mea este cea mai mare piesă de teatru.

Recunosc unele voci. Sunt reporterii care se ocupă de mondenități, prezentatorii de știri, voci familiare din trecutul meu. Și acum vorbesc despre mine. Doar că nu pare c-ar fi vorba despre mine, ci despre o versiune a mea mult mai agitată pe care n-o recunosc. Îmi analizează în cele mai mici detalii comportamentul cu mai multă atenție decât mi-am oferit eu vreodată. Sunt prea slăbită ca să-mi pese și prea rușinată ca să ascult cu atenție. Îmi intră pe-o ureche și-mi iese pe cealaltă, le alung din minte, apoi revin. Mai degrabă aș dormi.

Există un televizor în camera mea, dar nu l-am deschis. Nu mi-am deschis nici telefonul. De ele ar avea nevoie acea parte din mine care s-a pierdut, pe care n-am observat-o și despre care n-am știut niciodată că era esențială pentru mine. Partea la care am renunțat pentru a deveni un nimic.

Deocamdată, statutul de Defectă nu mi-a afectat viața în niciun fel. N-am mers nicăieri, n-am făcut nimic. Am rămas în acest pat și, totuși, nu mă simt la fel deloc. Nu din cauza cicatricilor și a durerii fizice. Mă simt complet diferită, până în măduva spinării. Exact așa cum și-a dorit Crevan.

Se aude o bătaie în ușă și știu că este mama. Am învățat să-mi dau seama cine este, să recunosc diferite stiluri de ciocănit în ușă. Tata bate cu ezitare, ca și cum i-ar fi teamă să nu mă deranjeze. Mama e toată fermă, de parcă asta e camera ei. Nici măcar n-așteaptă să-i răspund. Intră direct. Mă întorc pe spate ca s-o văd și simt iar durerea din cauza cicatricei de pe coloană.

— Tatăl tău a găsit o cale să primești vizitatori. A pus geamuri fumurii la mașină. El se poate întâlni cu vizitatorii în stația de autobuz și apoi îi poate aduce direct în garaj, fără a fi văzuți de nimeni.

Garajul are acces direct la bucătărie, așa că nimeni nu trebuie să iasă afară.

— Deci, dacă vrei să vezi pe cineva...

— Art, spun eu scurt.

Este probabil primul cuvânt pe care îl scot de zile întregi. Ar fi fost chiar romantic în alte circumstanțe.

Ea își privește mâinile, ca și cum i-ar fi teamă să răspundă. M-am gândit că va veni în vizită până acum. L-am așteptat.

Am ascultat. De fiecare dată când aud soneria de la ușă, sper să fie el, dar nu s-a întâmplat până acum.

— Nimeni nu știe unde este, spune mama într-un final. După verdictul în cazul tău, s-a dus acasă, și-a făcut bagajele și a plecat.

— Sunt sigură că știe Crevan, spun eu cu greu, cu limba încă umflată.

Am gâtul uscat, iar cuvintele nu îmi ies ușor din gură. Limba mi se pare imensă. Asta e cea mai dificilă rană, pentru că face bășici și se formează crustă.

— Nu. A cam luat-o razna încercând să-l găsească.

Zâmbesc. Bine.

Mama îmi întinde un pahar de apă cu un pai.

— Oamenilor le e rușine să mă viziteze? De asta intră prin garaj?

— Nu, spune ea și apoi face o pauză. Este pentru intimitatea ta. Pentru ca *tu* să poți intra și ieși în voie.

— N-am planuri să ies pe undeva.

— La școală.

Mă uit la ea, surprinsă.

— Săptămâna viitoare, când te vei recupera. Nu te poți ascunde aici pentru totdeauna.

Sper să nu mă vindec niciodată ca să nu fiu nevoită să ies.

— În plus, ei nu te vor mai lăsa să stai aici mult timp. Trebuie să te confrunți cu lumea, Celestine.

Mă întreb dacă va aplica ce spune și în cazul ei. Are ochii obosiți. N-a mai ieșit din casă de când am venit eu, n-a mai mers la clinică, deși probabil că-și va dori o nouă față după

toată atenția primită din partea publicului. Mă întreb cum o vor afecta toate acestea, profesional vorbind, dacă a fost deja destituită din anumite poziții. Ar fi o naivitate din partea mea să cred că nu. Nimeni nu poate fi discriminat pentru că are relații cu membri Defecți ai familiei. Nu sunt responsabili pentru acțiunile celor dragi lor, dar totuși oamenii găsesc mereu căi de a ocoli legea. Viața mamei mele este încă o viață pe care am distrus-o.

— Mary May este Fluierarul tău. A venit pe aici în fiecare zi. Ne-a spus detaliat ce-avem voie să facem, și noi, și tu. E foarte... meticuloasă, spune mama.

Îmi dau seama că-i nervoasă. Femeia asta pare să aibă o putere supraomenească de a rezista.

— A insistat să te vadă în fiecare zi, dar am ținut-o departe, spune mama, cu o privire hotărâtă, și îmi dau seama că nu i-a fost ușor. Te vei întâlni cu ea în câteva zile. Îți va comunica regulile și va sta cu noi în timpul cinei. Vrea să *observe* dacă respectăm regulile încă din primele zile. Și te vei întâlni cu ea în fiecare zi după aceea. Te va supune la două teste, în fiecare seară.

— Mi-a spus Angelina, o întrerup eu, pentru că nu mai vreau să aud iar despre cum îmi va fi invadată toată intimitatea.

— Nu va face parte din viața ta, cu aceste excepții, spune ea, încercând să mă facă să cred că acest control zilnic nu e atât de rău pe cât pare. Trebuie să mănânci ceva, adaugă, uitându-se la tava plină de mâncare. N-ai mai mâncat de zile întregi.

— N-am niciun gust, oricum.

— Doctorul Smith spune că papilele gustative se vor regenera.

— Simt gust de sânge, aşa că e în regulă, fac eu o glumă proastă.

Nu sunt sigură că simt sânge. Limba îmi este plină de bășici şi cruste. Îmi imaginez că îmi alunecă pe gât de fiecare dată când înghit.

Mama oftează.

— Poate c-ar fi mai bine să nu mai simt vreodată gustul, ţinând cont de ce-o să fiu obligată să mănânc în fiecare zi de acum înainte, pentru tot restul vieţii.

— Este o alimentaţie sănătoasă, spune mama. Probabil că ar trebui cu toții să mâncăm așa ceva. Și am face-o, alături de tine, dar n-avem voie. Îmi pare rău!

— Vei fi de acord tot timpul cu regulile lor?

— Eu doar încerc să văd partea bună a lucrurilor, Celestine.

— La dracu', nu există nicio parte bună.

— Ai grijă cum vorbeşti, spune ea, sprijinindu-mă pe perne iar, dar părând că nu-i pasă ce spun.

— Defecţii n-au voie nici să înjure?

— Cred că, mai mult decât oricine, Defecții au dreptul să înjure, spune ea.

Ne uităm una la alta și zâmbim.

— Uită-te la ea, şoptește mama pentru sine, mângâindu-mi fața cu degetele. Puiul meu curajos.

Mă uit la ea serioasă.

— Tu ce faci, mamă? Pari obosită, spun eu, cu blândeţe.

— Sunt bine, spune ea, dar își pierde cumpătul. M-am programat pentru un lifting facial.

Izbucnim în râs. Este prima dată când recunoaște că a făcut astfel de intervenții.

— Unde este Juniper?

— A ieșit, deocamdată, spune ea, devenind mai serioasă.

— Se comportă ciudat cu mine.

— Îi este frică, dragă. Crede că ești supărată pe ea.

Mă gândesc la tristețea cu care mă privește, la tonul blând al vocii ei atunci când mă întreabă dacă mă poate ajuta cu ceva, iar toate acestea mă fac să zbier la ea. Mi-ar plăcea să ne tachinăm din nou ca înainte. M-aș simți mai bine dacă aș enerva-o, dar acum doar mă compătimește. Mă tot gândesc la faptul că nu m-a ajutat în autobuz și că n-a depus mărturie la proces. Mama are dreptate; nu simt nimic altceva decât furie față de ea. Știu că greșesc, dar cumva asta mă chinuie.

— Ești furioasă pe Art? mă întreabă mama.

Știu unde vrea să ajungă. Cum aș putea fi furioasă pe propria mea soră, și nu pe Art? Dar undeva înăuntrul meu mă tot întreb de ce nu s-a chinuit mai mult să oprească totul. De ce nu l-a putut convinge pe tatăl lui? Dar înțeleg. Și eu am avut odată încredere în judecătorul Crevan, iar el nu s-ar fi așteptat ca propriul său tată să-mi facă atâtea probleme.

— Crezi că va veni să mă viziteze?

Tace, cu buzele strânse, iar eu știu că răspunsul este „nu".

— Sunt sigură că trebuie să se gândească la anumite lucruri. Departe de tatăl său, spune ea și îi văd furia din ochi. Dar, Celestine – își caută cuvintele – nu te aștepta ca el să...

— Nu mă aştept, o întrerup eu. Ştiu deja.

Perspectiva realistă este aceea în care Art nu se va mai întoarce niciodată la mine. Ştiu asta, dar nu mă împiedică să sper că relaţia noastră nu se va încheia. Şi nu mă împiedică să visez la situaţia din trecut.

— Ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, dar ne gândeam să-l contactăm pe domnul Berry, ca să discutăm despre însemnarea suplimentară.

— Nu, o întrerup eu înainte ca ea să continue.

— Ascultă, Celestine, nu făcea parte din sentinţa iniţială. Ceea ce s-a întâmplat este nemaivăzut. Vrem să vorbim cu el pentru a vedea care sunt opţiunile tale...

— Care ar fi acestea? întreb eu, furioasă. O vor face să dispară? O să spună Crevan că-i pare rău? Nu. Doar pentru că e ceva nemaivăzut nu înseamnă că nu se întâmplă. Crevan este problema. Face doar ce vrea şi poate să-mi facă tot ce vrea din nou. Promite-mi că o s-o laşi baltă.

Îşi strânge buzele şi încuviinţează din cap.

— Te înţeleg, Celestine. Tatăl tău vrea să te protejeze, vrea să te apere. Să lupte pentru numele tău, spune ea.

Zâmbeşte gândindu-se cât apreciază acea latură a lui.

— Dar sunt de acord cu tine. Ar trebui să tăcem. Dacă vom vorbi cu domnul Berry despre asta, mi-e teamă că vom atrage atenţia asupra noastră. Nu ştiu dacă el este conştient sau nu, dar în dosarul tău sunt precizate cinci însemnări. Nu ne-au contactat pentru a-l actualiza şi nu s-a aflat nimic în presă. Au menţionat doar cele cinci semne. Nimeni din presă nu ştie, nimeni nu vorbeşte despre al şaselea semn.

Încă. Cuvântul ăsta nerostit plutește în aer. Vestea dată de mama îmi oferă o oarecare ușurare. Sunt Defecta cu cele mai multe semne din lume, dar încă nu se știe cât de ridicole au fost însemnările. Nu mi-am imaginat niciodată că pentru cinci însemnări aș putea primi vreodată un premiu.

Domnul Berry știe deja despre cel de-al șaselea semn. A văzut totul. Mă gândesc să-i spun și mamei, dar n-o fac. Nu vreau să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat în Camera Însemnării. Vreau să uit. Dar nu pot. Și Carrick știe.

Văd iar mâna sa pe sticlă și îi aud vocea de pe coridor: „Te voi găsi".

Nu știu dacă vreau să mă găsească așa.

Cu acest gând în minte, închid ochii și mă cufund într-un somn profund.

Ziua a șasea

Am un coșmar. Juniper stă pe scaunul din camera mea, lângă patul meu, se uită insistent la mine. Ochii ni se întâlnesc, iar ea îmi oferă un zâmbet viclean, plin de satisfacție. Mă trezesc transpirată; așternuturile sunt ude. Amețită, privesc în jur. Juniper nu-i aici. În casă este liniște. Este miezul nopții. Sunt sigură că cineva a fost în camera mea; am simțit prezența cuiva.

Mă ridic din pat, deschid încet ușa și pășesc pe hol, șchiopătând, pentru că încerc să nu mă sprijin pe piciorul înfierat. Ascult la ușa lui Juniper. E liniște. O deschid încet. Vreau s-o văd acolo, în pat, adormită. Patul ei e gol. N-a dormit deloc în el.

Ziua a şaptea

O întâlnesc pentru prima dată pe Mary May. Mă așteptam la o femeie mare cât un tanc, dar am dat peste Mary Poppins. Am mai văzut femei îmbrăcate ca ea înainte, dar n-am înțeles ce erau și cu ce se ocupau. Poartă ceva ce pare a fi o uniformă veche de dădacă: o rochie neagră, conservatoare, cu o cămașă albă și cravată neagră. Pe cravată are brodat un *D* roșu. Poartă dresuri negre și pantofi negri. Peste rochie, poartă o haină neagră și grea cu nasturi, cu guler înalt și manșete de catifea roșie. Pe cap are un melon negru, cu o bandă roșie și un alt *D* în față. Părul îi este prins strâns într-un coc la spate, sub pălărie. Nu este machiată și are o față aspră. Nu mă pricep la estimarea vârstei, dar mi se pare că are între 40 și 50 de ani; este o femeie mică. Este îmbrăcată ca în miezul iernii. Mă privește fix în timp ce intru. Mă măsoară de sus în jos, la fel fac și eu cu ea.

— Bună, spun eu.

Nu știu dacă ar trebui să-i strâng mâna. Mănușile grele de piele neagră îmi spun să nu încerc așa ceva.

— Eu sunt Mary May, Fluierarul tău de acum înainte. Cunoști regulile sau trebuie să ți le explic?

Dau din cap că nu.

— Comunicare verbală, se răstește ea la mine.

— Nu, adică, da, mă bâlbâi eu. Știu regulile.

Sunt tensionată pentru că nu vreau să fac vreo greșeală, nu vreau să fiu pedepsită din nou. Nu știu ce-i bine și ce-i rău, ce anume se așteaptă de la mine, în această nouă lume. Am citit regulile, mi s-au explicat, dar ceea ce se întâmplă

în realitate este foarte diferit. Familia mea stă la masă și se uită la mine. Simt tensiunea din cameră. Nu pot face vreo greșeală. Nu din nou.

Ei îi place că m-a descurajat. Văd satisfacția din privirea sa.

Iau loc la masă pentru prima dată de când m-am întors, o cină obișnuită în familie. Mary May rămâne într-un colț, cu pălăria, mănușile și haina pe ea. Prezența ei este la fel de agreabilă ca a Doamnei cu Coasa. Mama a pornit muzica pentru a umple tăcerea. Juniper este la masă, cu ochii în pământ, privindu-mă pe furiș. Cu cât îmi arată că îi este teamă de mine mai mult, cu atât sunt mai furioasă pe ea. Ewan nu se poate abține să se holbeze la mine, ca și cum nu l-aș vedea.

— Ce mănâncă ea? întreabă el, uitându-se dezgustat în farfuria mea.

— Alea sunt cereale, spune mama. Semințe de dovleac și somon.

— Seamănă cu mâncarea pentru câini.

Miroase a mâncare pentru câini.

Ceilalți mănâncă pui cu orez. Puiul pare uscat, iar orezul lipicios. Mă întreb dacă a fost gătit așa în mod deliberat. Mama a gătit și varză, pe care știe că o urăsc. Văd că încearcă să mă ajute, să-mi fie mai ușor. Știu că mama a încercat să păstreze totul simplu, dar totuși vreau să mănânc ceea ce mănâncă ei. Nu vreau mâncarea lor pentru că arată mai bine decât a mea sau pentru că mi-e foame, pentru că nu-mi este. O vreau pentru că asta ar trebui să mănânc. O vreau pentru mi s-a spus că n-am voie. Mă întreb din nou de unde a apărut această latură a mea. Eu eram fata care respecta regulile;

eram de partea lor. Nu m-am îndoit niciodată de nimic. Acum mă aflu de partea greșită, îndoindu-mă de tot. Cred că așa se simte Juniper în fiecare zi. O privesc. Își ține capul plecat și se joacă cu mâncarea. Ea *are voie* s-o mănânce. Are acest drept și abia se atinge de mâncare. Se uită în sus chiar acum, îmi vede expresia, înghite și privește în altă parte.

Ewan se holbează la mine, la bandajele de pe mâna mea și de pe tâmplă. Se uită foarte curios la pieptul meu.

— Mamă, tată, se plânge el. Ea se tot uită la mine.

— Taci, Ewan, i-o taie Juniper.

— Are voie să se uite la tine, se răstește tata. Este sora ta.

Ewan continuă să mănânce nervos.

— Să știi că ai voie să vorbești direct cu mine, Ewan, îi spune eu cu blândețe, găsind în mine puterea de a fi calmă.

Este fratele meu mai mic. Nu vreau să-i fie teamă de mine.

Pare surprins că am vorbit cu el.

— Poți să-mi dai sarea, te rog? îl întreb eu.

Sarea este aproape de Ewan. El se blochează.

— N-am voie să te ajut. Mama, tata, se plânge el iar, îngrozit.

Se uită la Mary May, care stă în colțul bucătăriei, observând totul, cu un carnețel și un pix în mână.

Inima îmi bate cu putere în piept și mă simt ca și cum aș fi fost lovită, ca și cum n-aș mai avea aer. L-am îngrozit atât de mult pe fratele meu mai mic, o văd pe fața lui.

— Of, hai, termină! țipă Juniper la el, luând sarea și trântind-o în fața mea. Ai voie să-i dai sarea.

Continuă cu toții să mănânce în liniște.

Îi privesc, sunt ca niște roboți, cu capetele plecate, înfulecând. Mai puțin Juniper. Știu că niciunul dintre ei nu vrea să mănânce, cu excepția lui Ewan, dar totuși o fac pentru mine. Mi-aș dori și ca Juniper să mănânce. Am o pornire ciudată, vreau să-i bag puiul pe gât cu forța. Și nu mai suport furia și ura pe care le simt față de soră-mea. Nu este vina ei și, totuși, o învinovățesc.

Mă ridic. Îmi iau farfuria și o duc la coșul de gunoi, lângă Mary May. Apăs pedala pentru a deschide coșul și arunc întreaga farfurie înăuntru. Aud cum se sparge când ajunge la fund. Ea nici nu tresare. Ridic degetul ca s-o anunț că sunt gata pentru testul ei. Vreau să termin cu toate acestea și să mă duc înapoi în pat. Ea mă înțeapă în deget, pune o picătură de sânge pe o bandă de testare și o bagă într-un aparat de măsurat, prins de încheietura ei ca un ceas, care indică imediat rezultatul testului. Instantaneu, aparatul spune „Corect"

Apoi, îmi pune pe deget un dispozitiv ca un pulsoximetru, atașat de aparatul de măsurat de pe încheietura ei printr-un fir, și mă întreabă:

— Celestine North, ai urmat toate regulile pentru Defecți azi?

— Da.

Inima îmi bate cu putere. Știu că le-am urmat, dar dacă aparatul spune că nu? Dacă încearcă să mă păcălească? Cât de adevărate sunt aceste teste? Cum pot avea încredere în ei dacă sunt controlați de Ghildă? Ar putea spune că mint și atunci când spun adevărul. Va fi cuvântul lor împotriva cuvântului meu.

Ceasul dă iar verdictul „Corect“, iar ea îmi scoate dispozitivul de pe deget.

Nu mă uit la familia mea. Mă simt prea umilită. Plec sus, vreau să dorm.

Dar nu-mi vine s-adorm. Nu mai iau așa multe calmante. Nu mă mai simt așa amețită și deconectată de restul și îmi doresc ca acea senzație să revină. O aud pe Mary May plecând, satisfăcută c-am respectat ora-limită. Stau la fereastră și mă uit peste drum la casa lui Art. Este mare și impozantă, cea mai mare casă din zona noastră. Cred că s-ar putea numi conac. Se află în capul străzii, privindu-le de sus pe toate celelalte. A fost construită de fratele lui Crevan, cel care are acțiuni la clubul de fotbal. Ei au vrut ca cei care lucrează în instituția de presă a lui Crevan să locuiască pe aceeași stradă. Pentru a ne controla. De ce nu mi-am dat seama până acum? Bob, tata și judecătorul Crevan, împreună de Ziua Pământului. Credeam că este amuzant și comod. Acum știu că este vorba despre control. Multele ferestre ale casei lui Art sunt întunecate. Cred că nu-i nimeni acasă. Singura formă de viață pe care am văzut-o acolo în ultimele zile este Hilary, menajera lor. Înțeleg că nu mă poate vizita, că sunt prea mulți jurnaliști și fotografi afară, în special dacă el se ascunde de tatăl său, dar n-ar face nimic rău dacă ar veni. Nu este ilegal. Ar fi un semn de dispreț față de tatăl său, dar nu face asta deja? Și, dacă chiar nu poate veni, un telefon, un mesaj, o scrisoare precum cea pe care mi-a trimis-o când eram la castel mi-ar arăta că-i pasă de mine, că se gândește la mine. Ceva. Orice.

Nu cred că o vizită în casa unui Defect ar putea trece drept ajutor, deși știu că un minut în brațele sale m-ar salva complet. Chiar dacă le-aş spune tuturor celor interesați că știu că nu mai există nicio speranță pentru mine cu Art, în sinea mea asta încă are sens. Încă se poate întâmpla. Ar însemna că ia atitudine în fața tatălui său o dată pentru totdeauna, că suntem noi doi împotriva lumii.

Îl caut în agenda telefonului și îl apelez. Ştiu ce se va întâmpla; același lucru care se întâmplă de câteva zile. Intră căsuța vocală. Dar îi ascult vocea veselă, aproape că râde, mă uit la fața lui cu o privire ștrengărească și închid.

Jos, aud că Ewan primeşte instrucţiuni, i se prezintă regulile.

Mă prefac că dorm și îi simt pe mama şi tata că mă sărută de „noapte bună“. Îi aud mergând la culcare, vorbind în șoaptă. Apoi nu mai aud nimic.

După care, se întâmplă exact ce anticipasem. O aud pe Juniper furișându-se afară.

31

Stau goală în fața oglinzii, fără bandaje. Urăsc ceea ce văd. Lacrimile îmi curg în timp ce mă uit la cicatricile de pe pielea mea. Ei mi-au luat propriul corp și m-au transformat în proprietatea lor. Vreau să-mi rup semnele de pe piele. Nu mă mai uit în oglindă. Nu mă voi mai uita niciodată la mine. Nu voi lăsa niciodată pe cineva să-mi vadă corpul gol. Pe prietenii mei. Pe niciun bărbat. Pe nimeni.

Școala înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiți. Pe Juniper o agită, știu asta. Își face griji întotdeauna în legătură cu școala, de când se culcă până când se întoarce acasă a doua zi. Nu este în elementul ei, se simte îngrădită. Abia așteaptă ca totul să se termine ca să se preocupe de ceea ce ea crede că reprezintă părțile mai importante ale vieții ei. Se stresează din cauza temelor, a răspunsurilor greșite date la oră, din cauza testelor și a hainelor pe care să le poarte. Nu se stresează din cauză că este leneșă, că nu încearcă să schimbe asta sau din cauză că nu este îndemânatică. Este isteață. Muncește constant. Vorbește întruna despre cât lucrează, cât se documentează, despre cum încearcă diferite ținute, caută

haine. Şi tot ciclul se reia. Are o prietenă apropiată, de parcă ar fi lipite una de cealaltă în timp ce merg pe holuri, cu capetele apropiate. Nu mai vor pe altcineva în grupul lor; n-au nevoie de altcineva. Vor doar să treacă cu bine prin şcoală şi să termine odată cu asta.

Pentru mine, școala este importantă. Îmi place să merg acolo și mă simt în largul meu. Abia aștept să vină ziua următoare ca să merg la şcoală. Nu mi-e teamă de nimic. Lucrez din greu, dar nu atât de mult încât să devin copleșită de sarcini și extrem de stresată. Profesorii mă plac, şi mie-mi place de ei. Nu le fac probleme. Am un grup minunat de prieteni. Suntem șase, trei fete şi trei băieţi, inclusiv eu și Art, iar una dintre ele este Marlena, care a depus mărturie pentru mine în fața Ghildei. Ne distrăm. Nu suntem nici tocilari, nici sportivi. Poate că ceilalți își vor aminti de noi, poate că nu. Suntem așa cum suntem.

Dar, pentru prima dată în viața mea, înțeleg cum se simte Juniper în fiecare dimineață. Mă tot gândesc cu ce să mă îmbrac. Toate lucrurile din garderoba mea reprezintă lipsa de griji pentru mine, lucruri cumpărate și purtate de cineva care se integra și care n-avea nimic de ascuns. Nu mai sunt acea persoană.

Mă uit la cele trei ținute pe mama m-a ajutat să le aleg. Niciuna nu mi se pare suficient de bună ca să mă pot ascunde sub ea.

Potrivit regulilor, în afara casei, nu-mi pot acoperi semnele de pe tâmplă și mână. N-am voie să-mi ascund Defectele. Cu excepția semnului de pe talpa piciorului, evident. Dar, când stau în casă, am o listă de preferințe vestimentare. Dacă vreau să-mi împletesc părul, trebuie s-o fac în așa fel încât

să-mi ascund semnul de pe tâmpla dreaptă. Mânecile trebuie să fie suficient de lungi ca să-mi ascundă semnul de pe mâna dreaptă. Decolteul trebuie să fie cât mai aproape de baza gâtului pentru a-mi ascunde arsura de pe piept. Nu-mi fac griji în privința tălpii și a spinării, asta dacă nu merg la plajă sau la ora de înot și dacă nu pot purta pantofi. Am o listă cu zone din corpul meu pe care vreau să le acopăr. Îmi urăsc corpul.

Mă uit de-a lungul holui către camera lui Juniper.

Bat la ușa ei.

— Bună, răspunde ea, surprinsă.

Pare obosită și mă întreb unde a fost toată noaptea. În ultima vreme, relația noastră este ciudată și nu mă simt suficient de apropiată de ea ca s-o întreb asta. În principal, pentru că știu că mă va minți.

— Am nevoie de ceva de îmbrăcat, spun eu.

Sunt conștientă c-am limba umflată și că vorbesc ca prietena mea, Lisa, când și-a făcut piercing în limbă. Totuși, pronunția mea este mai clară decât acum câteva zile, când abia puteam articula ceva.

— Vrei hainele *mele*? întreabă ea confuză.

— Nimic din ce-am eu nu-i bun.

— Ah. Bine. Sigur. Hmm... Intră.

Deschide ușa mai larg și văd un dezastru: toate hainele ei sunt împrăștiate peste tot.

— Nici eu nu m-am decis.

Îmi vine să mă răstesc la ea pentru asta, din diferite motive, dar n-o fac. Mă abțin. Mă abțin teribil de tare. Mă uit peste tot haosul din cameră. Știu ce caut și găsesc imediat.

— Mulțumesc, spun eu și mă retrag.

— Eşti sigură? mă întreabă, uitându-se la ce-am luat. Am și altele care ți-ar plăcea.

— Nu, e în regulă, mulţumesc.

Mă întorc în camera mea şi le probez. Odată îmbrăcată, mă uit în oglindă şi încep să plâng. O bluză neagră cu mâneci lungi şi pe gât. Pantaloni strâmţi negri. Ghete negre. Arăt ca Juniper.

Dar ținuta nu este completă.

Îmi pun banderola cu litera *D* roşie pe braț şi o strâng bine pe bluză. Se presupune că trebuie să fie strânsă.

Ca o a doua piele.

32

Jaluzele din biroul directorului Hamilton sunt trase pentru că nu departe de el presa și-a instalat tabăra, la intrarea în Grace O'Malley Secondary School. Un angajat le-a dat pontul despre ziua revenirii mele la școală. Și-au lipit camerele de geamurile fumurii ale mașinii tatei atât de tare încât am crezut că le vor sparge. Tata a fost nevoit să meargă printre ei; abia dacă vedea pe unde conducea. Stând înăuntru, m-a cuprins groaza, claustrofobia, m-am simțit sufocată din cauza ochilor ațintiți asupra mea, m-am întrebat cum pot fi analizată și răsucită pe toate părțile în condițiile în care doar stau într-o mașină. Juniper doar se uita insistent în față, fără a se mișca, fără a tresări, ca și cum n-ar fi observat nimic. Din câte se pare, și directorului Hamilton i-au făcut viața un iad. Are o iritație pe față, care s-a extins și pe gâtul lui firav, până sub cămașă. Capilarele sparte sunt și mai vizibile pe nasul său borcănat.

N-am vorbit cu directorul Hamilton până acum, n-am avut de ce, dar azi a fost convocată o întâlnire pentru a fi discutată problema mea. Participă profesoara de matematică, doamna Dockery, și profesorul de cultură civică, domnul Browne. Doamna Dockery îmi zâmbește tensionată când mă

așez. Domnul Browne nici măcar nu se uită la mine. Mă lupt cu impulsul de a sări pe ei și de a urla, scoțând niște sunete animalice, de a pretinde că arunc un blestem al Defecților asupra lor. Asta chiar i-ar speria.

Domnul Hamilton pare indispus în vreme ce încearcă să se organizeze pentru întâlnire, iar telefonul sună din nou.

— Susan, am zis că nu răspund la niciun telefon, spune el, apoi ascultă. Nu, nu voi susține o conferință de presă. Nu, am discutat deja asta cu Asociația Părinților și cu cei din consiliu, oftează el. Nu voi face nicio declarație, spune și închide telefonul.

— Domnule Hamilton, începe tata. Înțeleg că vă aflați sub o presiune imensă. Cu toții suntem, dar vrem ca toate acestea să meargă cât mai bine pentru toți cei implicați. Cred că mai există o intrare în școală pe care o poate folosi Celestine. Una care să îi permită să intre și să iasă fără a primi tratamentul din această dimineață. Nu se mai află la Castelul Highland. Procesul a luat sfârșit. N-ar trebui să fie supusă la așa ceva în propria ei școală.

— Vă înțeleg, domnule North, și, personal, sunt de acord.

Domnul Browne obiectează și domnul Hamilton îi aruncă o privire.

— Eu cred că toți elevii trebuie tratați în mod egal și aceasta este filosofia pe care am transmis-o tuturor profesorilor.

Domnul Browne obiectează iar, dar este redus la tăcere.

— Ajungem și acolo, îl întrerupe domnul Hamilton pe domnul Browne. Am putea folosi cealaltă intrare, m-am gândit la asta, dar am aici un document de la o anume – verifică

numele de pe scrisoare – Mary May, Fluierarul tău, care mă informează cu privire la ceea ce-am voie și ce n-am voie să fac în școala mea.

Pare enervat de toate astea.

— Și, din nefericire, a-i permite lui Celestine să folosească altă intrare în școală ar putea fi interpretat drept *ajutor*.

— Ea este eleva dumneavoastră, la naiba!

Tata bate cu pumnul în masă, nervos.

Domnul Hamilton îl lasă pe tata să se calmeze.

— Sunt de acord. Totuși, am fost informat să procedez astfel, nu pot permite ca profesorii sau școala să mai aibă de-a face cu toată agitația asta.

— Nu putem s-o aducem și s-o luăm pe Celestine de la școală în fiecare zi, domnule Hamilton, spune tata, mai calm. Dată fiind situația ei, nici măcar nu poate merge de una singură cu autobuzul. Ar fi prea expusă dacă ar veni cu bicicleta și n-are încă un permis de conducere. Nu vreau să o las să meargă singură; acești fotografi sunt periculoși, mai ales la volan. Ținând cont de situația ei, ar avea nevoie de o dispensă. Este periculos pentru ea să se deplaseze.

Deși n-ar trebui, toate astea reușesc să mă surprindă. Auzindu-l pe tata spunând asta, temerile mele se transformă în realitate.

— Vă înțeleg, credeți-mă.

Se uită la mine tensionat.

— Poate c-ar trebui să discutăm mai multe când Celestine va fi la oră.

— E vorba despre mine. Vreau să ascult și eu.

Nu e adevărat. Nu vreau să ascult, trebuie să ascult.

— Foarte bine atunci. Am vrut să menționez posibilitatea de a-ți continua studiile acasă.

— Ce? întreabă tata dezgustat.

— Celestine mai are doar câteva luni de școală rămase până la examenele finale. Nu mai e mult, aproape c-a terminat. Sunt conștient că este una dintre cele mai bune eleve ale noastre, date fiind notele ei mari. Nu vreau să văd că rezultatele ei au de suferit. S-a discutat mult cu Asociația Părinților. Unii dintre ei, nu toți, sunt îngrijorați că prezența unui Defect în școală va avea un efect negativ asupra reputației școlii.

— N-o puteți discrimina pe fiica mea pentru că este Defectă. Are dreptul de a fi în această școală.

— Știu asta. Dar deja ne-au scăzut cifrele de înscriere pentru septembrie după acest... eveniment. Părinții sunt îngrijorați. Elevii sunt îngrijorați că, dacă renumele școlii va fi pătat, ei vor avea de suferit în continuare, când se vor înscrie la universitate sau când vor vrea să obțină un loc de muncă. Vă spun doar ce se discută, domnule North, spune el, înainte ca tata să explodeze din nou. Trebuie să iau în considerare reputația școlii.

— Trebuie să luați în considerare și bunăvoința elevilor dumneavoastră.

— Problema este că un număr de profesori, reprezentați aici de domnul Browne, au spus că nu mai vor să lucreze cu Celestine. Este decizia lor, nu a mea, dar trebuie să susțin profesorii și să vă arăt cum stau lucrurile, spune el gutural.

Sunt sigur că sunteți de acord că este de preferat să-și continue studiile acasă decât să fie exmatriculată.

Mi se face rău și mă gândesc la Carrick, nu pentru prima dată, ci de fiecare dată când mă confrunt cu un nou aspect al vieții de Defect. Mă întreb cum reușește el să trăiască așa. N-am mai aflat nimic despre el; nu știu dacă e un semn bun sau rău.

— Doamna Dockery, profesoara de matematică a lui Celestine, s-a oferit să țină ore acasă la dumneavoastră.

Se îndreaptă când privirile tuturor sunt ațintite asupra ei. Mă uit surprinsă la ea. Nu știu dacă s-o iau ca pe un compliment sau ca pe o insultă. Ori nu mă vrea în școală și îi ajută să scape de mine, ori mă ajută pe mine. Îmi dau lacrimile, simt că mă afund și mai mult. De fiecare dată când cred că nu se poate mai rău, descopăr că mă înșel.

— Cred c-ar trebui să luați în serios posibilitatea de a-și continua studiile acasă, spune ea. Nu va fi distrasă de la studiu, se poate concentra ca să-și mențină notele mari. Cu cât va începe studiul de acasă mai repede, cu atât va fi mai bine pentru ea și pentru toți cei din jur.

Spiritele se încing și întâlnirea se sfârșește. Toți sunt de acord că nu pot ajunge la o înțelegere. Situația va fi evaluată pe parcurs. Domnul Browne nu va mai lucra cu mine, la fel și profesorii de franceză și geografie. Până când domnul Hamilton va lua o decizie în ceea ce mă privește, voi merge în bibliotecă în timpul acelor ore. În schimb, cu toții au fost de acord că presa se va retrage după câteva zile, când nu vor mai fi așa interesați de povestea mea, deși sunt cu

toții uimiți că nu s-a întâmplat deja asta. Aparent, povestea mea este la fel de interesantă ca la început, iar ei găsesc noi perspective de abordare a subiectului. Nu ştiu ce anume se relatează despre cazul meu. N-am fost atentă, iar părinții mei nu mi-au spus nimic. De fapt, în casa noastră nu se discută despre asta. Casa noastră este un cocon în care îmi văd de viață fără să-mi pese de ceea ce cred alți oameni. Am nevoie să fie așa pentru a supraviețui, pentru a-mi accepta noua viață înainte de a asculta percepțiile denaturate ale altora. Totuși, de o săptămână și jumătate, cazul meu este la fel de intens urmărit, ceea ce mă face, pentru prima dată, să mă întreb ce spun despre mine.

Pentru că întâlnirea s-a lungit, am întârziat la ora de engleză. Când intru în sală, toate capetele se întorc către mine. Colegii se uită la mine ca și cum nu m-ar cunoaște, ca și cum m-ar vedea pentru prima dată. Locul lui Art, de lângă mine, este gol. Încă nu s-a întors de oriunde s-ar ascunde. Ochii mi se umplu de lacrimi și clipesc repede și des ca să nu izbucnesc în plâns, în timp ce toată lumea se holbează la mine. Stau singură în bancă în timpul orei de engleză. La fel şi în celelalte care urmează. Marlena mă ia deoparte, după ce se asigură că nu o vede nimeni vorbind cu mine, ca să-mi spună cu lacrimi în ochi cât este de dezamăgită, că ea a garantat pentru mine și eu am trădat-o. Îmi spune ce s-a ales de viața ei de când a depus mărturie pentru mine, că fiecare zi i se pare insuportabilă, că are impresia că oamenii o tratează ca și cum ar fi ajutat o Defectă. Într-o zi, a fost urmărită de un fotograf. Își face griji în privința siguranței

ei. Speră să n-aibă probleme pentru că a depus o mărturie favorabilă despre caracterul meu. Încerc să o consolez cum pot. Ne despărțim, înțelegând că ea ar vrea să stea departe de mine pentru totdeauna. Nici măcar nu mă întreabă cum mă simt.

La ora următoare, profesoara de biologie nu vrea să predea cu mine în clasă. De îndată ce iau loc în bancă, se uită la mine şi iese din sală. Se întoarce zece minute mai târziu, cu domnul Browne și cu directorul Hamilton, care pare și mai agasat şi mă roagă să ies din sală.

— Celestine, spune el, ștergându-şi mâinile bondoace de marginea sacoului, te voi trimite în sala de sport pe durata acestei ore.

Mă priveşte fix în ochi.

— Îmi pare rău.

Scuzele lui înseamnă mai mult pentru mine decât îşi poate imagina.

— Credeam că voi merge la bibliotecă.

— Așa vei face, după aceea. Nu pot să te țin toată ziua în bibliotecă.

Aha. Deci profesorii renunță la mine în masă.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Dar n-am echipament sportiv la mine.

— Poți folosi echipamentele școlii. Nu te uita aşa la mine. Contrar opiniei populare, sunt curate. Spune-i lui Susan să-ţi dea cheia de la vestiar.

Ora de sport înseamnă douăzeci de minute de înot şi alte douăzeci în sala de sport. Nu îmi voi pune costumul de

baie. Nu mi l-am adus pe al meu şi refuz să port costumele-standard ale şcolii. De data aceasta, nu pentru că nu-mi place croiala, ci pentru că în noua mea lume nu vreau să-mi vadă nimeni corpul. Şi nu suport gândul ca apa să-mi atingă cicatricile. A trecut abia o săptămână şi jumătate, se vindecă bine, dar sunt atentă la apa rece sau fierbinte. Realist vorbind, pot suporta durerea cauzată de rănile mele, dar nu vreau să-mi vadă nimeni corpul. Singurii oameni care l-au văzut au fost cei care m-au însemnat cu fierul încins, echipa medicală, familia mea și, desigur, Carrick. Nu voi mai permite nimănui să mă vadă vreodată așa; mă întreb dacă pe Art îl voi putea lăsa să mă vadă sau să mă atingă.

Îi urmez pe ceilalţi către zona bazinului de înot. Cu toţii sunt îmbrăcaţi pentru înot. Băieţii şi fetele chicotesc între ei, o reacție normală când își văd corpurile dezgolite. Intenționez să mă așez în camera de observație şi să privesc.

— Tu, de-acolo, ce faci? strigă la mine domnul Farrell, profesorul de sport.

— Eu nu înot, domnule.

— De ce nu?

Vine către mine, iar fluierele care îi zornăie la gât îmi amintesc de Fluierari. Îi văd pe ceilalți cum rânjesc.

Vorbesc în şoaptă.

— Cicatricile mele, domnule. N-am voie să intru în apă, mint eu.

Deodată, el își dă seama cine sunt şi face un pas înapoi.

— Are nevoie de scutire medicală, domnule, spune o fată, Natasha. Dacă n-are, atunci trebuie să intre în apă.

Îi aruncă un zâmbet inocent băiatului de lângă ea, Logan. Îl recunosc de la ora de chimie, dar n-am vorbit cu el niciodată.

— Ai scutire medicală?

— Nu, domnule.

— Dacă n-ai, atunci intri în apă.

— Nu știam c-am oră de sport azi. Ar fi trebuit să fiu la ora de biologie.

— De ce nu ești la biologie atunci?

— Pentru că doamna Barnes nu mă vrea la ora ei.

— Păi, nici eu nu te vreau la a mea dacă nu intri în apă.

— Nu pot, domnule.

— Faci duș?

— Da.

— Atunci poți intra. Intră!

Aterizez în biroul directorului Hamilton la câteva ore după ce l-am asigurat că nu-i voi face probleme. Doctorul Smith trimite prin e-mail scutirea medicală necesară școlii, explicând că ar fi bine să mă feresc de clor din cauza rănilor mele, dar este prea târziu, răul a fost deja făcut.

Sunt teribil de tensionată când intru în cantină la prânz și toate conversațiile încetează în timp ce capetele se întorc spre mine să mă judece. Colleen, fata Angelinei Tinder, stă singură, iar eu îmi fac curaj să mă duc spre ea. Stau în picioare lângă masa ei, dar ea nu se uită la mine. Cunosc sentimentul ăsta. Sentimentul că oricine ar fi acolo, va spune sau va face ceva ca să te rănească, așa că e mai bine să nu te uiți.

— Salut, spun eu.

Ea se uită la mine, surprinsă.

— Ce mai face mama ta? întreb eu.

Se uită la mine încruntată, cu ochii mici și apoi râde.

— Uau!

— Ce?

— Ești chiar așa de disperată? Unde erai acum două săptămâni? De ce nu m-ai întrebat atunci? Desigur, erai prea egoistă să mă saluți atunci.

Colleen cea timidă a dispărut, iar în locul ei a apărut această adolescentă furioasă și plină de resentimente. N-o recunosc, nu este fata cu care am sărbătorit Ziua Pământului în fiecare an și cu care am stat la alte reuniuni, când amândouă eram lipsite de griji și nu ne trecea prin cap că poate exista o asemenea viață ca asta de-acum. Desigur, are dreptate. N-am salutat-o în dimineața aceea, după ce mama ei a fost ridicată. Mi-a fost prea frică. Apoi, am făcut cea mai gravă greșeală a vieții mele. În opinia ei, îmi merit soarta.

Câteva persoane vin la masă și iau loc lângă ea. Logan, tipul de la ora de înot, unul dintre puținii care mi se par prietenoși, Natasha și un tip pe nume Gavin.

— Te deranjează, Colleen? întreabă Natasha.

Colleen pare surprinsă la început, apoi mă privește cu mândrie. Plec imediat pentru că nu vreau să fac o scenă în fața celor de la mesele alăturate care au tăcut pentru a ne urmări.

— Poate c-ar trebui să existe o masă specială pentru Defecți la cantină, spune Natasha, privindu-mă cu ochii ei negri și alunecoși.

Merg cu capul plecat până ies din cantină. Am ochii roşii de la plâns şi, ca în Camera Însemnării, nu vreau să mă vadă nimeni aşa.

33

Când ajung acasă, după o zi îngrozitoare la şcoală, mama mă întâmpină, perfectă din cap până în picioare: păr blond sănătos şi lucios care cade în valuri, un zâmbet plăcut pe faţă. În casă, simt miros de prăjituri sau de altceva la cuptor. Arată ca o gospodină din anii 1950 și îmi dau seama imediat că este ceva în neregulă. Nu mă întreabă cum a fost la școală şi mă bucur, pentru că aş izbucni în plâns.

— Pia Wang a venit să te vadă, spune ea.

Juniper se uită la noi, surprinsă, apoi îşi dă seama că vrem să vorbim în privat. Simțindu-se exclusă, se târăşte până sus, către camera ei, și trânteşte uşa. Faptul că sunt Defectă m-a apropiat de mama și de tata într-un mod bizar, ne-a dat motive să vorbim în privat, ceea ce o face pe ea să se simtă dată la o parte.

— Este aici? În casă? şoptesc eu, uitându-mă după Pia Wang.

Mama încuviințează din cap rapid, mă ia deoparte și îmi şopteşte:

— Este în bibliotecă.

— A venit neinvitată?

— Da. Adică, nu. A sunat în fiecare zi pentru a cere un interviu și am tot întârziat-o, i-am spus că tu te... vindeci, dar acum, că te-ai întors la școală, nu o mai pot evita.

— Nu vreau să vorbesc cu ea, îi răspund eu sâsâind.

— Este ordinul Ghildei, spune mama încet. Se pare că face parte din program. Fiecare Defect trebuie să vorbească după proces cu Pia. Dacă n-aș fi lăsat-o să intre...

— S-ar fi interpretat drept ajutor dat unui Defect.

— Ești *fiica* mea, spune ea, cu lacrimi în ochi.

— Mamă, este în regulă, o să fac asta.

— Ce-o să spui? mă întreabă ea tensionată. Poate c-ar trebui să-l sunăm pe domnul Berry.

— Nu vreau să mă consilieze nimeni. El mi-ar spune să mint, iar eu nu pot face asta.

Încă mă doare atunci când calc normal cu piciorul drept, dar nu vreau ca Pia să mă vadă șchiopătând. Mă așteaptă în bibliotecă. Trag aer adânc în piept și intru. Îi spun mamei că este în regulă să stăm doar noi două. Chiar aș prefera să fiu doar eu cu Pia, fără să mă uit tot timpul la fața mamei ca să văd dacă ce spun este bine. Nu-mi planific să spun multe, oricum. Răspunsurile monosilabice ar ucide-o pe Pia, iar eu exact asta intenționez să fac.

Pia este chiar mai mică în realitate decât la televizor. Pare o mică păpușă pe care vântul ar putea-o dărâma, deși știu că aparențele sunt înșelătoare. Chiar și vântul ar pierde o luptă cu ea. Pielea ei este delicată, de culoarea piersicii, hainele sale sunt delicate și drăguțe, o bluză de mătase de culoarea fildeșului, cu flori delicate de organză și o fustă strâmtă

de dantelă până la genunchi. Miroase a piersică. Este atât de fină și de drăguță, dar ochii îi sunt aspri. Nu reci, ci pregătiți, atotvăzători, atenți la orice detaliu, ca un obiectiv pe un aparat de fotografiat.

— Pia Wang, spune ea politicos, întinzându-și mâna spre mine.

Mă opresc, neștiind ce să fac. Mâna mea însemnată nu mai e bandajată; a trebuit să-mi scot bandajul ca să merg la școală, ca să nu se interpreteze că încerc să-mi ascund defectele. Nu a trebuit să dau mâna cu cineva până acum. Mâna îmi atârnă pe lângă corp și o las pe a ei în aer. Ochii ei cad pe mâna mea, apoi zâmbește.

— A, da, sigur.

Își retrage mâna. Sunt sigură că știa exact ce face.

N-am avut încredere în ea nici înainte, nu voi avea încredere în ea nici acum. Dacă a încercat să mă pună la locul meu, adică să mă facă să mă simt inferioară, a eșuat. Ea a fost cea care s-a retras prima, pentru că nu-i va merge cu mine.

— Mă bucur să te cunosc, spune ea. Luăm loc aici?

Îi indic cele două fotolii din fața ferestrei mari cu vedere spre grădina cu flori de care se ocupă mama când pretinde că are o zi proastă. Jaluzelele sunt trase pentru a ne oferi intimitate față de presă.

Pia își întinde mâna, făcându-mi mie semn să mă așez, ca și cum ar fi casa ei.

— Am vrut de mult să te întâlnesc, spune ea cu un rânjet mare pe față. Ești știrea momentului, Celestine. Fosta prietena de șaptesprezece ani a lui Art Crevan, însemnată de cinci

ori, cea mai Defectă fată din istorie. Să vorbesc cu tine este exclusivitatea anului.

— Mi se pare ciudat că te interesează atât de mult viața mea.

Zâmbetul începe să i se estompeze.

— Nu sunt singura interesată de tine, evident, spune referindu-se la reporterii din fața casei noastre. După cum știi, regulile Ghildei spun că trebuie să iau interviuri Defecților, care vor apărea în online, la TV, în publicații.

— Toate publicațiile lui Crevan.

Face o pauză.

— Da. Aș vrea să facem mai întâi un interviu și îți propun ceva nou. O serie de interviuri televizate, în vreme ce noi te urmăm și îți filmăm viața de acum.

— Un reality show?

— Dacă așa vrei să-l numești. Eu prefer să-i spun documentar.

— Pentru că ești o jurnalistă care nu face compromisuri și chestii de-astea.

Face o pauză pentru a accepta insulta.

— Sunt interesată de oameni. Mă întreb ce îi determină să acționeze. Interesant, la tine – mă măsoară cu privirea – nu-mi dau seama de nimic. Aș vrea să pot.

— Nu vreau să fiu urmărită de camere. Tatăl meu este editor TV. Știu exact cum puteți să mă prezentați, în orice fel doriți. Dacă trebuie să dau un interviu, atunci îl dau, dar asta-i tot.

Evident, este dezamăgită de asta, dar n-are ce să facă.

— Bine. Va urma o serie de întâlniri, nu doar una. Vreau să intrăm în profunzime. Vreau să te înţeleg, Celestine, chiar vreau să te cunosc.

Schițez un zâmbet.

— Te amuz?

— Tu lucrezi pentru Crevan. Crezi că sunt atât de proastă încât să cred că vrei să mă înțelegi? Că orice vei spune despre tine îmi va fi favorabil? Că orice aş spune eu chiar va ajunge în articolele tale?

— Ești un caz interesant, Celestine.

— Sunt o persoană, nu un caz.

— Prietenă cu judecătorul Crevan, elevă de top, o fată perfectă. Ești o candidată neobișnuită pentru acest statut. Oamenii vor să afle mai multe despre tine.

— Eu și Angelina Tinder. Amuzant, nu-i așa, cum apar două persoane Defecte pe aceeași stradă, la distanță de două zile? Ce coincidență!

Văd o strălucire în ochii ei. Ceva diferit, o îndoială, dar revine la jocul ei obișnuit.

— Societatea noastră dezaprobă eutanasia, spune ea, apărând verdictul Ghildei cu privire la cazul Angelinei Tinder.

— Şi compasiunea. Am ajutat un bătrân să se așeze.

Apoi realizez că i-am dat titlul interviului. Este încântată.

— Vezi tu, Celestine, rânjește ea, aplecându-se spre mine, comentarii de genul acesta îi fac pe oameni să-ți acorde o atenţie specială. Eşti plină de idei, pentru cineva atât de tânăr.

— Nu *încerc* să fiu în vreun fel.

Pare confuză şi priveşte în jur înainte de a-şi schimba tonul vocii, ca și cum n-ar fi trebuit să-mi spună asta. Sunt atentă, încercând să-i analizez tacticile.

— Enya Sleepwell a venit la procesul tău în fiecare zi.

Mă uit la ea şi aştept mai multe detalii. N-am idee despre cine vorbeşte.

— Sigur ştii cine este, spune ea cu superioritate.

— Nu, oftez eu. N-am idee cine este. Femeia bătrână care m-a scuipat? Sau tânăra care a aruncat o varză în mine? Sau poate doamna din rândul al treilea care a mâncat o pungă întreagă de dulciuri în Ziua Numirii mele.

Se uită la mine încruntată.

— Apare mult în știri zilele acestea. N-ai auzit de ea?

— Nu urmăresc știrile.

— Greu de crezut. Apari la știri în fiecare zi.

— Păi, de ce le-aş urmări? Ştiu ce fac în fiecare zi.

Îmi oferă un zâmbet subtil.

— Părinții tăi nu vorbesc cu tine despre ceea ce se petrece? Despre ceea ce se spune despre tine?

— Nu contează ce se spune despre mine. Nu vreau să știu. Nu pot controla asta și nici nu pot schimba lucrurile.

Pare confuză și apoi se uită către ușă pentru a se asigura că este închisă.

— Adică... serios... nu știi? Enya Sleepwell este în Partidul Vital. Sigur știi cine sunt ei. Au câștigat multe mandate la alegerile trecute. Este partidul cu cea mai mare creştere din Parlament.

Dau din cap că nu.

— Nu urmăresc ce se petrece în politică. Am șaptesprezece ani. Niciunuia dintre prietenii mei nu-i pasă de așa ceva. Nici măcar n-avem voie să votăm până nu împlinim optsprezece ani.

Se uită la mine, surprinsă, analizându-mă ca și cum n-ar crede un cuvânt din ce spun, încercând să descopere ce urmăresc.

— Păi, politica te urmează pe tine, Celestine.

O iau în derâdere, uitându-mă în spatele meu ca să verific cine mă urmează. Îmi dau seama c-am înlocuit răspunsurile monosilabice cu sarcasmul, dar este mult mai satisfăcător pentru mine.

— Deci, tu n-ai lucrat cu Enya Sleepwell? Nu te-ai întâlnit cu ea? Înainte de incidentul din autobuz?

— Ce? Nu! răspund eu.

— Unii oameni cred că încercai să devii o eroină, spune ea. Că încă te consideri o eroină, că ești, poate, deasupra tuturor. Că gestul tău aparent altruist nu te face Defectă sau, cel puțin, te situează pe un alt nivel în comparație cu ceilalți Defecți. Cred că ai vrut să fii diferită, să ieși în evidență, sătulă de calea de mijloc, o fată normală, plictisitoare, care respectă regulile.

Îmi mușc buza de jos ca să nu urlu la ea, ceea ce-și dorește.

— Crezi că ești o eroină, Celestine?

Oftez.

— Dacă aș fi o eroină, bătrânul acela ar fi în viață acum. Aparent, nimeni nu ține cont de faptul că un om a murit. Un om a murit deoarece un întreg autobuz plin de oameni nu l-a ajutat. Dacă cred că sunt o eroină? Nu. Am eșuat.

Se încruntă din nou, puţin confuză.

— Dar ai reuşit să atragi atenţia asupra acestei probleme prin cazul tău. Toată lumea vorbeşte acum despre regula referitoare la ajutorul dat unui Defect. Un număr imens de oameni solicită ca regula să fie eliminată.

Sunt surprinsă să aud asta. Dacă scapă de regula asta, înseamnă că nu mai sunt Defectă? Că pot scăpa de cicatrici? Nu pot. Niciodată.

Se uită la ceas și apoi la mine.

— Când ne mai putem întâlni?

Ridic din umeri.

— Sunt aici în fiecare zi, după școală. N-am planuri să plec pe undeva.

— O fată populară ca tine? Sunt sigură c-ai oferte din plin. Am auzit c-ai primit o ofertă pentru un parfum.

Mă pufneşte râsul.

— Ce, Apă de Defect? Cine s-ar deranja să cumpere așa ceva și de ce-aş vrea aşa ceva? Chiar nu ştii nimic despre mine, nu?

— Voiam doar să facem cunoştinţă astăzi. Hai să ne întâlnim iar mâine, spune ea, luându-și servieta. Dacă nu ești adolescenta plictisitoare, sătulă de viața ei, care a făcut ceva ca să atragă atenţia, atunci îți sugerez să vorbeşti cu mine sau asta va fi povestea pe care o voi spune.

Își întinde mâna stângă de această dată. Ezitând, îmi întind și eu mâna neînsemnată și i-o strâng.

Rămân la locul meu, gândindu-mă la întreaga conversație.

— Apropo, n-am cinci semne.

Ea îngheață în fața ușii și se întoarce cu delicatețe pe tocurile pantofilor de culoarea piersicii.

— Pardon?

— Ai spus că sunt cea mai Defectă persoană din țară, cu cinci semne. Crevan mi-a dat șase.

34

Pia încă se holbează la mine; n-a clipit deloc. Știu că presa n-a relatat nimic despre cel de-al șaselea semn dintr-un motiv sau altul, ceea ce mă surprinde. Am crezut că dorința lui Crevan era ca întreaga lume să afle asta. Dacă el nu vrea ca ea să știe, Pia nu poate scrie despre asta. Şi, chiar dacă faptul că ea nu știe asta îmi oferă alinare, vreau ca ea să realizeze că nu știe totul, că până și cunoștințele ei elementare despre mine sunt greșite. A încercat să mă descurajeze de când am intrat în cameră. Eu o s-o descurajez când pleacă. Dacă, până la urmă, Crevan a minţit-o, mica ei lume plină de stabilitate se va cutremura, iar eu vreau să am satisfacția de a-i vedea reacția când va afla asta. A meritat să-i spun asta ca să-i văd reacția.

— Ce-a făcut? spune ea, șocată, renunţând total la atitudinea rece. La proces, a zis cinci.

Trebuie să iau o decizie, dacă voi continua sau nu. Probabil că se va afla la un moment dat și mai bine să vină de la mine. Și chiar dacă apare în presă, e un adevăr. Crevan nu mă poate învinovăți pentru asta. Inima îmi bate cu putere când declar cu voce tare:

— A venit în Camera Însemnării. Mi-a cerut să mă pocăiesc. N-am făcut-o. Așa că a cerut o nouă înfierare, pe spinare, fără anestezic. A spus că sunt Defectă până în măduva spinării.

Decid să nu-i spun că el a fost cel care m-a ars cu fierul. E mai bine să păstrez unele detalii pentru mai târziu.

— El... ce?

Abia mai poate vorbi.

— Dar nu este permis... adică, niciodată nu s-a...

Știe că nu poate spune mai multe. Să se îndoiască de judecătorul Crevan? De față cu un Defect? Nu-i așa de proastă.

— Vorbește cu amicul tău Crevan despre asta.

Plec, lăsând-o în pragul ușii în stare de șoc.

Este prima dată când zâmbesc de o săptămână. Când neajunsurile sunt atât de mari, victoriile sunt mici. Dar ele există, chiar și așa. Trebuie să știi să le identifici, mici speranțe ascunse în întuneric.

Când mă întorc în camera mea, o găsesc pe Mary May înăuntru. Mă uit în jur. Dulapurile mele sunt deschise, hainele au fost trase de pe umerașe și aruncate pe podea, rafturile au fost deranjate. Ea stă pe patul meu, citindu-mi jurnalul care se află pe genunchii ei, jurnalul meu personal. Îmi vine să plâng. N-am mai scris nimic în el încă de dinaintea procesului. N-am mai avut energia necesară. Mi se pare că e vorba despre viața altcuiva, dar sunt, totuși, gândurile mele personale, lucruri prostești, lucruri de care mi-e rușine, lucruri importante pentru mine atunci când le-am scris. Gândurile mele *secrete*; ea stă acolo și mi le fură.

Abia apuc să deschid gura ca să protestez, că ea ridică mâna ca să mă reducă la tăcere, ca și cum ar fi anticipat asta. Întoarce pagina. În cele din urmă, închide jurnalul și mă măsoară de sus în jos ca și cum ar putea vedea direct în sufletul meu.

— Regulile spun că trebuie să te aştepți la percheziții arbitrare printre lucrurile tale personale. Dacă vei continua să scrii în acest jurnal, spre exemplu, dacă ai coapsele grase sau dacă vei fi bună la pat – ea pufneşte şi eu mă înroşesc de ruşine – vreau să mi-l dai în fiecare vineri ca să-l citesc. E clar?

Înghit în sec şi încuviințez din cap.

Ea ridică globul cu zăpadă de la Castelul Highland pe care l-a găsit în noptiera mea și îl agită.

— E bine să ai o amintire, nu? spune ea, punându-mi-l în mână în drum spre ușă.

Fulgii de zăpada roşie cad și acoperă fundul globului ca niște picături de sânge. Pare a fi o amenințare.

Mă reped spre pat şi arunc globul înapoi în sertar. Nu vreau să-l mai văd vreodată. Îmi iau jurnalul şi încep să rup paginile, mai întâi una câte una, apoi mai frenetic, suspinând. Când termin de rupt toate paginile, ele zac împrăştiate pe podea.

Mama vine la ușă și mă priveşte îngrijorată.

— Îmi citea jurnalul, bolborosesc eu.

Mama vine lângă mine pe podea și se uită la paginile rupte. Le ridică și începe să le rupă în bucățele mici, cu lacrimi în ochi și cu o față care nu mai este atât de aspră ca de obicei. Acest gest înseamnă mai mult pentru mine decât dacă ar fi

încercat să spună ceva. Mă alătur ei și rupem paginile scrise de mine, cu semne de exclamare, steluţe și inimioare în jurul numelui lui Art, mâzgăliturui și cuvinte venite din inimă, grijile mele, povești la care am chicotit, gânduri care erau, odată, ale mele. Îmi văd inima ruptă în bucăţele.

Angelina Tinder avea dreptate. Ei vor să ajungă în minţile noastre. Eu nu-i voi mai lăsa să intre în mintea mea din nou.

35

Abia dacă schimb două vorbe cu Juniper.

Ea se simte vinovată și exclusă. Eu sunt furioasă și înverșunată și trebuie să recunosc c-am descoperit un fel de satisfacție ciudată când o învinovățesc pentru suferința mea. Cu atât de mult timp liber ca să analizez și să disec tot ce s-a întâmplat, îmi revine în minte acel moment din autobuz. Încerc să acționez altfel în mintea mea, ca și cum asta ar schimba ceea ce s-a întâmplat. Dar, de fiecare dată când retrăiesc acel moment din autobuz, nu pot să nu-mi amintesc și de tăcerea lui Juniper. Ea, care nu-și putea ține gura niciodată, n-a fost în stare să zică măcar un cuvânt ca să-mi sară în ajutor în autobuz sau ca să-mi ia apărarea la proces, dar cel mai mult mă doare că văd că-și trăiește viața așa cum aş vrea eu s-o trăiesc pe a mea.

Pot să-mi dau seama că o înnebunește tăcerea mea față de ea. Pot să mi-o imaginez ţipând la mine că n-a fost vina ei. Spunându-mi că se simte suficient de vinovată, că nu mai este nevoie s-o fac să se simtă și mai rău. Şi eu răspund la toate astea prin tăcere. *Eu* eram cea care făcea exact ce i se spunea, nu ea. Brusc, rolurile s-au schimbat; asta-i cea mai ciudată

schimbare. Eu port hainele ei, mă confrunt cu nesiguranțele ei, iar ea este tăcută, își mușcă buzele, deși înainte nu putea să se abțină să tacă, se furișează noaptea din casă pentru se întâlni cu cine știe cine, la o oră la care eu n-am voie să ies din casă. Este vina mea că ne comportăm așa una cu cealaltă, dar nu mă pot abține să mă simt așa.

Cel mai mult mi-e dor de Art. Am inima frântă. Am nevoie de el. Nu înțeleg de ce nu mi-a scris, de ce nu m-a sunat, de ce n-a încercat să mă contacteze. Dacă este adevărat c-a fugit de acasă, atunci este liber să mă contacteze oricând, acum că a scăpat de tatăl lui tiranic. Mi se pare din ce în ce mai mult că Art a luat decizia de a sta departe de mine; nu tatăl lui i-a impus asta. Iar asta mă doare mai mult ca oricare dintre cele șase răni.

După cele întâmplate cu Colleen, am renunțat să mai merg la cantina școlii. În schimb, stau și citesc în bibliotecă, întinsă pe un fotoliu într-un colț, pierdută în victoriile și eșecurile altcuiva. N-am avut timp să citesc ficțiune înainte. Preferam realitatea, matematica, soluțiile, lucrurile care chiar aveau un impact asupra vieții mele. Dar acum înțeleg de ce citesc oamenii, de ce se refugiază în viața altcuiva. Uneori, citesc o frază care mă face să mă ridic în picioare, mă șochează, pentru că este ceva ce-am simțit recent, dar n-am spus nimănui. Vreau să intru în carte și să le spun personajelor că le înțeleg, că nu sunt singure, că eu nu sunt singură, că este în regulă să te simți așa. Apoi, sună clopoțelul care anunță ora prânzului, cartea se închide și eu mă întorc la realitate.

Azi sunt prea obosită ca să citesc. N-am dormit bine deloc. M-am forțat să rămân trează pentru că visele mele deveneau coșmaruri din Camera Însemnării. În ultima vreme, în visele mele a tot apărut Carrick, iar în loc să fiu eu în Camera Însemnării, îl văd pe el cum este înfierat. Unde oare este? Mi-a spus că mă va găsi. Când? A decis că n-are sens sau are nevoie de ajutorul meu? M-am gândit mult la el, atât de des încât a început să apară și în coșmarurile mele. Am căutat pe internet *Carrick Defect*, dar n-am reușit să aflu nimic despre el. Nu-i știu numele de familie. Nu știu nimic despre el, de unde este, nici măcar ce-a făcut. Nici nu știu dacă a fost declarat Defect, dar ceva îmi spune c-a fost. Mă întreb ce pedeapsă a primit pentru că a fost alături de mine în Camera Însemnării și sper că și lângă el a stat cineva, că cineva l-a calmat așa cum a făcut el cu mine. Îi scriu numele în caietul meu, îngroșând literele cu pixul roșu iar și iar. Pagina începe să se rupă. Asta mă ajută să mă concentrez.

Deodată, aud un zgomot în bibliotecă și sar în sus când apare Logan.

— Salut, spune el, vesel. Te căutam.

— Pe mine? întreb eu surprinsă.

Vine grăbit spre mine și îmi întinde un plic. Este întotdeauna foarte încrezător, dar acum pare timid.

— O invitație la majoratul meu. Vinerea asta.

— Mulțumesc, îi zic eu și zâmbesc extrem de entuziasmată.

— Vei găsi înăuntru și indicații despre cum să ajungi. Vii? mă întreabă, uitându-se fix la mine.

Țin invitația în ambele mâini, sunt nesigură și șocată.

— Um, de ce?

Râde.

— „De ce“ ce?

— De ce mă inviți?

— Toată clasa este invitată. Nu puteam să te exclud.

— Nu cred că și ceilalți vor să vin, Logan.

— Păi, eu vreau, spune el ferm. Vii sau nu?

— Bine. Adică, da. Mersi.

Am impresia că rânjesc cât toată fața și nu mă pot opri. De îndată ce pleacă, chițăi de bucurie și bat din picioare, încântată. Poate că nu va fi așa de rău. Poate că lucrurile se pot schimba.

Aud un alt zgomot în bibliotecă, așa că întreb.

— Logan? Tu ești?

Merg până la capătul rafturilor și mă uit în stânga. Din dreapta, mă prinde cineva și mă trage pe următorul culoar. Mă pregătesc să țip, dar dau cu ochii de Art.

— Șșșt, spune el, punându-mi un deget pe buze.

Mă conduce într-un colț îndepărtat al bibliotecii, după niște rafturi, în cel mai întunecat ungher.

36

Inima îmi bate cu putere. Nu-mi vine să cred. Nu mă pot opri să rânjesc întruna.

Suntem atât de aproape încât sunt lipită de raft. Aud cum cad câteva cărți în spatele meu, după ce m-am împins în ele. Art pare obosit, părul său cârlionțat nu mai este atât de strălucitor, ci lipit de cap, puțin murdar și încâlcit. Are cearcăne întunecate în jurul ochilor, ca și cum n-ar mai fi dormi de săptămâni întregi, iar privirea ștrengară a dispărut; ochii săi sunt inexpresivi. În vreme ce-l analizez, face și el același lucru cu mine. Se uită la tâmpla însemnată și se strâmbă ca și cum mi-ar simți durerea. Degetele lui aproape că o ating, plutesc pe deasupra pielii mele. Degetul lui alunecă de pe obraz pe buze și se uită atent la gura mea. Știu că se gândește la semnul de pe limbă.

— Tot eu sunt, șoptesc eu.

— Da, știu, doar că...

— E în regulă.

Se lasă o tăcere între noi. Brusc, nu mai știu ce să zic. Am vrut să-l sărut atât de mult, dar acum nu mi se pare în regulă, mi se pare altfel. El mi se pare diferit și eu am atât de multe întrebări, gen *unde naiba a fost?*

— Cine-i Logan? întreabă el, înainte ca eu să apuc să spun ceva. L-ai strigat.

— A, nimeni, nu contează, Art. Unde ai *fost*?

— Ce-i aia?

Se uită la invitația din mâinile mele și o citește.

— Logan Trilby? întreabă, devenind serios și furios.

— Încerca să fie drăguț, Art, spun eu în șoaptă. Cum ai ajuns aici?

Se mai relaxează, dar tot pare inexpresiv.

— În zecile de dăți în care am stat aici ca să studiez, am găsit, în cele din urmă, o cale de scăpare.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Nu știam ce se întâmplă. Nu știu ce se *întâmplă*. Unde ai fost în tot timpul ăsta?

— Nu-ți pot spune unde am fost.

— De ce nu?

Se uită în jur paranoic.

— Pentru că te vor întreba unde sunt și nu vreau să fii nevoită să minți, să ai iar probleme.

— N-aș putea avea mai multe probleme decât am acum.

Niciunul dintre noi nu râde.

— Te rog, spune-mi.

— Nu pot. Te vor urmări până ajung la mine. Ei te urmăresc tot timpul.

Se apleacă și cred că mă va săruta. Mă uit la buzele lui și aștept să mă sărute, dar el se îndepărtează iar.

— Am avut nevoie de tine, spune el.

— Și eu.

Simt cum îmi dau lacrimile și îmi plâng de milă.

— Am crezut că m-ai lăsat singură...

— Îmi pare rău, dar trebuia să plec de lângă el, spune el, îndepărtându-se de mine, agitat. Eram confuz, încercam să înțeleg. Am fost furios pe tine, Celestine, spune și clatină din cap. Totul era perfect.

Sunt șocată și nu pot vorbi. După tot ce mi-a făcut tatăl lui, el e furios pe *mine*?

— Și nu-l mai pot privi după tot ce ți-a făcut. Cinci semne? *Cinci*? Nu a vrut să te rănească doar pe tine, ci și pe mine.

Nu ştie despre al şaselea semn. Nu-i pot spune, este deja prea furios. Vreau să-l ating, dar nu pot, dintr-un motiv necunoscut.

— Și nici nu pot trăi cu tine, știind că tatăl meu ți-a făcut asta, spune el, făcând un pas înapoi. Sunt prins la mijloc, între voi. Orice aş face, va fi o greșeală.

— Art, ascultă-mă, spun eu, simțind că mă panichez și mai tare.

Nu-l pot pierde pe Art. Dacă îl pierd pe el, nu mai rămân cu nimic.

— Nu, tu să mă asculţi pe mine. Ce-ai făcut în autobuz a fost corect, dar a fost greşit pentru noi. Dacă ai fi fost egoistă, ca mine, n-ai fi făcut-o. Dacă aş fi fost puternic, ca tine, te-aş fi apărat. Te-aş fi susținut în autobuz. În schimb, eu te-am privit în tăcere. Am permis ca persoana pe care o iubeam să fie luată de lângă mine.

Pe care o iubeam? Mă iubea! Mă mai iubeşte şi acum? Bucuria acestei revelații este imediat alungată de incertitudine, căci nu știu dacă mă iubește în continuare.

— Nu-i vina ta, Art. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat din vina ta. Nu te pot pierde. Şi ce faci cu şcoala? Cu universitatea? Putem face toate lucrurile pe care ni le-am planificat și apoi putem pleca undeva, departe de toată lumea. Trebuie să avem răbdare, să ne facem un plan.

— Unde, Celestine? Unde poţi merge tu? întreabă el, iar eu simt din nou că este furios pe mine. N-ai voie să părăsești țara. Și nu poți pleca nicăieri fără să te caute Fluierarii. Fiecare persoană Defectă este ținută sub observație în fiecare moment. Trebuie să raportezi fiecare pas pe care îl faci. Dacă te muți, primești alt Fluierar. Şi dacă faci asta, și *el* va ști. El știe tot timpul unde ne aflăm. Nu ne vom elibera niciodată de el. Ne va face viaţa un iad.

— Ar putea funcționa, spun eu, agățându-mă de el, încercând să-l fac să se oprească.

Mi-e suficient să fiu cu Art, chiar dacă trebuie să trăiesc după regulile pentru Defecți, iar el nu. Crevan n-are cum să ne facă mai mult rău decât ne-a făcut deja.

Dar Art a spus ceva care mi-a atras atenția, că fiecare persoană Defectă are un Fluierar, fiecare Defect este ținut sub observație și se știe unde se află. Ştiu cum să îl găsesc pe Carrick. El trebuie să aibă un Fluierar, iar locul în care se află trebuie să fie consemnat pe undeva. Inima îmi bate de nerăbdare.

— Art, mă poţi ajuta să găsesc pe cineva?

— Pe cine?

— Un Defect. Numele lui e Carrick.

— Cine?

Mă priveşte cu ochii mici, suspicioşi.

— Carrick. Nu-i știu numele de familie. A stat în celula alăturată. Chiar trebuie să-l găsesc.

Strânge din dinți.

— Da? Ați devenit apropiați, nu? Ca și cu Logan?

— Art! exclam eu surprinsă.

— Iartă-mă, Celestine, dacă nu mai știu cine ești, dacă trebuie să te întreb.

— Știi *exact* cine sunt, spun eu și înghit în sec.

Mă analizează iar. Oftează și închide ochii. Este din ce în ce mai stresat, epuizat. Nu știu unde stă, dar hainele lui miros a pământ.

— Carrick s-a purtat frumos cu mine, Art. Eram singură acolo, iar el la fel. A avut grijă de mine. Voiam doar să-i mulțumesc. Vreau să știu... cum îi merge. Dacă a fost la fel pentru el cum a fost și pentru mine. Ar fi bine să vorbesc cu cineva care poate înțelege...

— Tu crezi că eu nu te înțeleg? Las-o baltă, spune el și se îndepărtează. Știi cât de greu mi-a fost să vin azi aici? Tata are oameni care mă caută peste tot. Știi cât am riscat? Cât am riscat pentru tine? Și când eu încerc să-ți explic, tu mă întrerupi și mă rogi să te ajut să-l găsești pe un tip Defect pe care l-ai întâlnit într-o celulă? Te duci la petreceri, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Atunci sunt bucuros că toate îți merg bine, spune el sarcastic și pleacă furios pe culoar.

Sunt șocată la început, dar apoi îl urmăresc, realizând că îl voi pierde. Când ajung la capăt, el a dispărut complet.

Verific fiecare culoar. A dispărut. L-am pierdut. Fug înainte și înapoi pe toate culoarele, amețită, întrebându-mă unde a dispărut, când ajung la o ușă îngustă de metal, ca o ușă de serviciu. Trag de mâner, așteptându-mă să nu se clintească, dar se deschide și ajung în zona de serviciu, unde domnul Murray, administratorul, ține materiale reciclate, unelte și echipamente. Rupe niște cutii enorme de carton și le aruncă pe podea, într-o grămadă.

Nici măcar nu se uită la mine.

— Treci înăuntru, fetițo.

— Ce? Caut pe cineva.

— Știu pe cine cauți. Treci înăuntru.

Se uită la mine și sesisez privirea lui amenințătoare, așa că mă retrag încet.

Apoi, de după un tomberon sare un fotograf care începe să tragă cadre; blițurile mă dezorientează.

Domnul Murray îi spune să înceteze, citând legi și regulamente, dar fotograful nu-l ascultă și continuă. Își coboară puțin aparatul și îi văd rânjetul de pe față. Bănuiesc că nici nu-i vine să creadă ce noroc a dat peste el. Sunt atât de șocată încât nu mă pot mișca. Dar rânjetul lui mă face să acționez, așa că dispar iar în bibliotecă și trântesc ușa de metal. Mă aflu iar în biblioteca liniștită, cu inima bătându-mi atât de tare încât sunt sigură că și cărțile o pot auzi.

Apoi mă întreb de ce se afla fotograful acolo. Ce-a văzut? L-a văzut pe Art intrând și ieșind pe acea ușă? Și apoi pe mine, în urma lui? N-am încălcat nicio regulă, dar intru în panică la gândul că mai există o singură persoană care vrea

să îl revadă pe Art la fel de mult ca şi mine, poate chiar mai mult, şi că va face orice pentru a-l găsi.

Crevan va veni după mine.

37

— Spune-mi când l-ai văzut pe Art Crevan ultima oară, mă întreabă Pia, în salonul casei mele, la finalul acelei zile oribile în care l-am pierdut pe Art.

Sunt stoarsă de putere şi n-am chef să vorbesc cu ea, dar trebuie să fiu în gardă din cauza întrebărilor ei și din cauză că mă aştept ca armata lui Crevan cu el în frunte să bată la uşă și să mă ridice ca să mă interogheze despre Art.

Sunt epuizată după despărțirea de Art, după insomnii, tot imaginându-mi-l pe Carrick însemnat cu fierul încins. Mi-e teamă c-am fost surprinsă de fotograf. Sunt complet năucită. Au reușit să distrugă toată bunătatea din mine. Sunt doar un înveliș cu cicatrici. Ea observă că sunt tensionată și mă enervez pe mine însămi că sunt atât de transparentă.

— Toată lumea știe ce s-a întâmplat de Ziua Numirii. Art a fost la proces, s-a dat la TV. Dacă vrei să afli ceva, te poți uita și singură.

— Nu asta te-am întrebat.

Mi se pare că e asemenea unei pisici, frecându-și picioarele strălucitoare unul de altul în fusta ei prea strâmtă. Se apleacă în față cu un zâmbet duplicitar pe buze.

— Te-am prins cu două minciuni, Celestine. Prima – o numără pe unghia ei colorată ca piersica – te-ai întâlnit cu Art azi, la școală. Am văzut fotografii cu el intrând în bibliotecă, știu că v-ați întâlnit. Va rămâne între noi dacă vei coopera total cu mine și îmi vei da interviurile de care am nevoie.

Inima îmi bate cu putere.

— Doi, n-ai primit al șaselea semn. Nu există nicio dovadă, niciun document, nicio înregistrare despre acel eveniment. Am verificat rapoartele.

Ia o poziție mai relaxată în scaun, bucurându-se de cât de șocată sunt.

— Știi, m-ai speriat când mi-ai spus, Celestine, și cred că asta a fost și intenția ta. Poate c-ai vrut să-l întreb pe judecătorul Crevan despre asta, să scriu un articol, să fac valuri. E periculos să vorbești așa, Celestine. Astfel de acuzații pot să-i discrediteze pe Crevan și întreaga Ghildă, să nu mai vorbim de mine, iar eu nu te voi lăsa să mă folosești.

Îmi dau seama că este nervoasă, că se simte folosită; crede c-am încercat s-o păcălesc. Folosește fotografiile cu Art drept răzbunare. Nu mă gândisem la asta înainte, încep să fac legături, să analizez, să fac planuri și comploturi. Nu știam că al șaselea semn pe care mi l-a făcut Crevan îi poate crea atâtea probleme și poate dizolva Ghilda. Cum ar putea? Dacă aș fi știut asta, aș fi fost mai atentă. Nu i-aș fi spus atât de repede. Am eu puterea să fac asta?

— Vrei să-l distrugi pe Crevan, Celestine? Încerci să-l atragi și pe Art în complotul tău? Să-l întorci împotriva

propriului tată? Este Enya Sleepwell creierul acestei încercări de a-i înscena ceva judecătorului Crevan? Ce tot complotezi, Celestine? Toată lumea ştie că pui ceva la cale.

Este atât de mulţumită de sine, ca şi cum mi-ar fi descoperit planul. Aşteaptă ca eu să cedez, să plâng, să mărturisesc. În schimb, dau capul pe spate și râd. Mi-a dat o idee.

Confuză, se agită pe scaun şi îşi aranjează fusta, deranjată de reacţia mea.

— Pun pariu că nu l-ai întrebat pe Crevan despre al șaselea semn, nu? întreb eu.

— Sigur că nu, spune ea puţin agitată.

— Nu, sigur că nu. Pentru că ţi-e frică de el. Pentru că știi că este dereglat psihic.

— Judecătorul Crevan nu este dereglat psihic, spune ea clar, ca şi cum cineva ne-ar asculta, ca şi cum eu i-aş înscena ceva. Și nu-mi e teamă de el... Nu îl voi întreba ceva atât de ridicol. Am nevoie mai întâi de dovezi. Am întrebat-o pe mama ta despre cel de-al șaselea semn, spune ea, zâmbind perfid. Nici măcar ea nu-ți susţine declaraţia. Nu vrea să admită că ai șase semne. Nici măcar nu se afla în cameră în timpul celei de-a cincea înfierări, Celestine; nimeni nu se afla acolo. Familia ta a fost dată afară pentru comportament inacceptabil. Toate rapoartele spun asta.

Rapoartele mint.

Nu e de mirare că mama părea agitată când m-am întors de la şcoală. Am crezut că era aşa doar pentru că se afla Pia la noi, dar, de fapt, fusese întrebată despre cel de-al șaselea semn. Îi este teamă că Pia va scrie despre el, dar mama nu

înțelege ce știu acum eu: Pia nu va scrie niciodată despre al șaselea semn, întrucât Crevan n-o va lăsa niciodată, *pentru că el n-ar fi trebuit să facă așa ceva.*

— Cine a scris rapoartele?

— Gardienii de serviciu.

Tina, June, Bark, Funar. Au mințit cu toții pentru Crevan.

— Deci, planul meu măreț nu va funcționa pentru că nu există dovezi, spun eu.

— Absolut niciuna, rânjește ea.

Mă gândesc la asta. Retrăiesc momentul, durerea pe care am simțit-o și îmi amintesc cât curaj mi-a trebuit ca să nu cedez în fața lui Crevan, să refuz să mă pocăiesc. Am simțit cea mai mare durere din viața mea atunci când am decis să fiu rezistentă și curajoasă. Și mă gândesc și la Carrick, la mâna sa pe panoul transparent. Îmi amintesc și de domnul Berry, cum filma cu telefonul întreaga scenă. N-am crezut că poate fi important, dar îmi dau seama că avem toate dovezile necesare și nu-i voi dezvălui acest lucru. Dintr-un oarecare motiv, domnul Berry n-a difuzat în public înregistrarea. Ar trebui s-o obțin eu. Înregistrarea aceea înseamnă putere, poate de aceea o păstrează domnul Berry, pentru propriile sale interese.

— Pot să-ți arăt dovada chiar acum, dacă dorești.

Se uită prin cameră, probabil gândindu-se că cineva va sări dintr-un loc ascuns.

— Înainte de a-ți arăta, trebuie să-mi promiți că vei coopera cu mine în totalitate, îi spun eu, întorcându-i-o. Știu

că nu vei scrie despre faptul că m-am întâlnit azi cu Art și că nu vei publica fotografiile. Le folosești ca să mă amenințí cu ele. Dacă, între timp, Crevan descoperă că știai unde se află fiul lui azi și nu i-ai spus, te va face să plătești pentru asta. Ştiai unde se află preţiosul său fiu şi l-ai lăsat să scape? Ştii de cât timp îl caută? Aș putea să traversez strada chiar acum și să-i spun.

A funcţionat. Îi *este* teamă de el.

— Bine, spune ea, înghiţind în sec. O să rezolv. Deci, unde este dovada?

Încearcă să se comporte ca și cum nu m-ar crede, dar văd că-i este teamă. Îi este teamă că al șaselea semn ar putea fi adevărat, îi este teamă că șeful Ghildei ar putea fi un infractor, că toate credinţele ei sunt false.

Mă ridic. Mă apropii de ea; se pregăteşte, cu spatele lipit de scaun, cu mâinile pe mânere. Mă întorc, îmi ridic tricoul şi îmi cobor talia pantalonilor pentru ca ea să-mi vadă baza coloanei vertebrale. Nu-i văd fața, dar aud cum inspiră adânc. Semnul de pe spatele meu este dezgustător. M-am zbătut când Crevan m-a ars. Am simţit durerea fără anestezic și, ironic, acel *D* nu este deloc perfect, ci doar piele arsă și crustă. Îmi trag tricoul în jos, dar nu mă mai așez. Mă îndrept către ușă.

— Mulțumesc, Pia, interviul a fost deosebit de informativ.

În loc să mă prindă într-o capcană, mi-a dat o idee. Dacă eu am puterea de a-l doborî pe Crevan cu al șaselea semn, atunci o voi face. Atunci Art și cu mine vom putea fi

împreună. Dar pentru a reuși mai am nevoie de dovezi și de ajutor. Am nevoie de înregistrarea domnului Berry și de încă ceva. Nu îl voi mai aștepta – trebuie să îl găsesc pe Carrick.

38

Nu mai știu nimic despre Art de când ne-am despărțit, în bibliotecă. M-am tot gândit la acel moment iar și iar, încercând să mă conving că n-ar fi trebuit să zic nimic despre Carrick. Ce tâmpenie am zis și în ce moment! Dacă nu aș fi făcut-o, relația noastră încă ar fi fost OK. Dar, în sufletul meu, știu că nu putem fi OK. Nu pot să-i suport toanele doar ca să fim împreună. Am fost diferiți atunci, în bibliotecă. Totul a fost altfel. Nici măcar nu m-a putut săruta. De un singur lucru sunt totuși sigură: dacă ieri voiam să-l găsesc pe Carrick ca să-i mulțumesc, azi trebuie să-l găsesc pentru că am nevoie de ajutorul lui ca să-mi pun planul în aplicare. Dacă mai există cineva care să vrea să-l doboare pe Crevan la fel de mult ca mine, atunci acea persoană este Carrick. Nu pot face asta de una singură.

Ultima oră de azi este franceza, dar profesoara refuză să predea cu mine în clasă, așa că iar voi fi în bibliotecă. Este ocazia perfectă ca să am timp doar pentru mine, ca să fiu undeva fără ca nimeni să știe. O prind din urmă pe Juniper, pe holul școlii. Toți ceilalți se adună în jurul nostru.

— Rataților, mormăie Juniper.

— Spune-i mamei că trebuie să ajung undeva în după-amiaza asta, spune-i să nu mă aştepte. Voi mergeţi acasă fără mine.

— Ce? O să se panicheze. Unde te duci?

— Spune-i că sunt în regulă, vreau doar să fiu independentă, să mă obişnuiesc cu noua mea viaţă de una singură, bla, bla, bla. O să creadă.

Se încruntă, iar ochii i se fac mici, suspicioși.

— Ce-ai de gând să faci, Celestine?

Între noi există o tensiune. Niciuna nu are încredere în cealaltă.

— Spune-i mamei că mă întâlnesc cu Pia Wang pentru un interviu.

— Chiar asta vei face?

Îmi dau ochii peste cap și mă îndepărtez. Ea nu-i singura care se poate avea întâlniri secrete.

După ce sunt verificată de Susan, secretara şcolii, care aproape că a devenit dădaca mea în timpul orelor în care profesorii refuză să lucreze cu mine, planul meu este să scap de-aici pe ușa din bibliotecă. O împing, dar este încuiată. Bat în ea și o lovesc cu piciorul de frustrare pentru că absolut *nimic* nu-mi merge așa cum vreau.

Mă sprijin de uşă, lăsându-mă să cad pe podea plângând de nervi, dar ușa se deschide brusc şi cad de partea cealaltă. Acolo se află domnul Murray.

Mă ridic cu greu în picioare.

— Nu te-am ajutat, spune el şi apoi se întoarce cu spatele la mine şi își vede de treburile lui.

Nu ies afară. Oricât de mult mi-aş dori să profit de ocazie pentru a-l găsi pe Carrick, nu vreau să-i fac probleme domnului Murray. A fost îngrijitorul școlii încă de când am început să studiez aici și probabil era de dinainte.

— Este ilegal să mă ajuți, spun eu, oferindu-i o ultimă șansa de a-mi închide ușa în nas.

— Nu, nu este, spune el, privind în altă parte, curățându-și bocancii de noroi pe un preș. Am un semn pe talpă care spune că nu există vreo lege care să interzică unui Defect să ajute alt Defect.

— Ce?

Privesc în jos, către picioarele sale, dar el continuă să curețe noroiul.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt.

— Dar... nu porți banderola.

— Exact, deci nimeni n-are cum să știe. Nu mă aflu în atenţia lor, spune el și, într-un final, se uită la mine.

— N-am auzit niciodată de asta.

— Există breşe prin care poţi să scapi. E mai greu pentru tine, desigur, că eşti o vedetă, dar, dacă vei căuta breşele, le vei găsi. Ei nu câștigă chiar de fiecare dată. Fii atentă.

Încuviinţez din cap surprinsă.

— Mulţumesc.

Mă grăbesc să mă îndepărtez cât mai repede de școală și reușesc să evit presa tăind-o printre copaci. Nu vreau să merg cu autobuzul; cred că asta ar atrage prea mult atenția, așa că iau o bicicletă din sistemul de împrumut al orașului. Există treizeci de stații în tot orașul. Iei o bicicletă dintr-o

stație, mergi unde ai treabă și o parchezi în cea mai apropiată stație. Castelul Highland este unul dintre cele mai aglomerate puncte de interes turistic din oraș și un mare angajator, așa că dispune de una dintre cele mai mari stații de biciclete. Trec peste Podul Humming, strecurându-mă printre turiști. Este un adevărat chin să pedalez la deal, așa că mă dau jos și împing bicicleta pe High Road, o denumire atât de ironică. Chiar nu cred că preferă cineva un drum abrupt ca să ajungă la Castelul Highland. În timp ce pun lanțul antifurt la bicicletă, aud sunete familiare: oamenii care înjură și țipă în curte. Îmi amintesc de experiența mea și mă îngrozesc, mă opresc în drum, până când realizez că nu-i vorba despre mine. Altcineva trece prin curte.

Deoarece toată atenția este îndreptată asupra celor din curte, nimeni nu mă observă. Cumpăr o șapcă de la un magazin de suveniruri și mă asigur că nu-mi acopăr tâmpla, în cazul în care voi fi prinsă; îmi fac loc prin mulțime ca să ajung în față. Ajung acolo chiar la timp pentru a vedea un bărbat și o femeie care merg pe aleea dintre Turnul Ceasului și sala de judecată ținându-se de mâini. Femeia plânge incontrolabil și se sprijină unul de celălalt. Doi gardieni se află lângă ei, dar nu-i recunosc. E bine. Înseamnă că mă pot duce la Turnul Ceasului pentru a vorbi cu Tina cât timp se desfășoară procesul. Să sperăm că, prin câte am trecut, îmi va da adresa lui Carrick.

Mulțimea nu arată deloc precum cea care a asistat la procesul meu. Mă uit către platforma de pe care transmite Pia și o văd acolo, în direct, prezentându-și prejudecățile despre alte victime, alți nevinovați.

— Sunteţi dezgustători! urlă femeia de lângă mine când cei doi trec prin faţa noastră şi îi scuipă.

Flegma ei zboară prin aer şi ajunge pe un pantof al femeii. Asta mă face să mă strâmb, iar femeia care trece pe lângă noi începe să plângă şi mai tare, cuibărându-se şi mai mult sub braţul partenerului ei.

— Ai văzut ce faţă a făcut aia?

Femeia de lângă mine râde, alături de alţi spectatori.

— Ar fi trebuit s-o scuipi în faţă, spune un bărbat furios.

— Ce-au făcut? întreb eu.

— N-ai urmărit ştirile? întreabă ea surprinsă. Au apărut peste tot.

Dau din cap că nu şi îmi dau seama că se bucură că-i ofer şansa de a-mi povesti, ca şi cum singura ei motivaţie de a trăi este să-i urască pe ceilalţi.

— Ea şi soţul ei şi-au scos fiul muribund din spital fără permisiune pentru că nu erau de acord cu tratamentul. Au plecat cu avionul prin lume, au fost fugari săptămâni întregi; săracul ar fi putut muri. L-au dus în Spania ca să primească alt tratament, spune ea şi îşi dă ochii peste cap. Păi, ce-i în neregulă cu spitalele noastre? Nu se pot juca de-a Dumnezeu aşa.

— Dar... a funcţionat tratamentul? întreb eu.

— S-au întors în dimineaţa asta. Fluierarii i-au luat înainte de a coborî din avion. Micuţul a fost dus înapoi la spital. E bine. Îl vor lăsa să continue tratamentul celălalt. Poliţia spaniolă i-a interogat, dar i-a eliberat. Nimic ilegal, se pare, dar este greşit. Băiatul ăla putea muri pe drum.

Clatin din cap, iar ea este mulțumită de răspunsul meu, dar eu nu sunt de acord. Știu acum că sunt total împotriva oricărei decizii a Ghildei. Femeia se uită în jos și vede *D*-ul de pe mâneca mea. Face ochii mari și rămâne cu gura căscată, iar fața i se schimonosește de dezgust. Înainte de a apuca să alerteze pe cineva, intru în mulțime și mă grăbesc către Turnul Ceasului.

Recepționera mă întâmpină.

— Aș vrea să vorbesc cu Tina, lucrează pe post de gardian, îi spun eu.

— Mi-e teamă că nu se poate, spune ea.

Îmi dau jos șapca pentru a-mi dezvălui identitatea.

— O cunosc. Am fost închisă aici acum două săptămâni. Vreau doar s-o întreb ceva.

— Știu cine ești, spune ea cu politețe, fără a fi impresionată de mine sau de banderola mea, pentru că vede așa ceva zilnic. Tina nu mai lucrează aici.

— Oh.

Inima mi se strânge și mă chinui să găsesc alt plan.

— Și Bark?

— Nici el nu mai lucrează aici, din păcate.

Simt că mă ia amețeala.

— Și June?

Dă din cap că nu, nici ea.

— Funar? întreb eu cu reținere.

Nu mă aștept să scot ceva de la el, dar trebuie să fac măcar o ultimă încercare.

— Nici el nu mai este angajat aici.

— Ce? Păi, hm...

Mă chinui să găsesc altceva.

— Mai era un gardian. Nu-i știu numele, era roșcat. Hm...

— Tony, spune ea în șoaptă. Nici el nu mai lucrează aici.

Mă uit insistent la ea, șocată, am rămas fără cuvinte.

Văd că este deranjată. Privește în sus, către un colț al sălii, unde se află camera de supraveghere.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întreabă ea amabilă.

— Trebuie să-l văd pe domnul Berry, spun eu rapid.

Dacă toți gardienii care au fost martori au dispărut și nu-l pot contacta pe Carrick ca să mă ajute, atunci trebuie să ajung la domnul Berry. Am nevoie de înregistrarea aceea acum.

Pare ușurată că-mi poate fi de ajutor cu ceva.

— Nu l-am mai văzut pe domnul Berry de ceva vreme. Cred că și-a luat o vacanță, dar o să verific dacă s-a întors.

Formează numărul lui, apoi, dezamăgită, închide telefonul.

— Din nefericire, nu este la birou. Vrei să-i transmit un mesaj?

— Spuneți-i să mă sune, urgent.

— Sigur.

— Îmi puteți da datele de contact ale Tinei? Un număr de telefon? Sau o adresă de e-mail? Orice. Vreau doar s-o întreb ceva. N-o voi mai deranja în niciun fel, dacă de asta vă faceți griji.

Își mușcă buza de jos.

— N-ar trebui să fac asta...

Observ o oarecare îndoială.

— Un moment.

Se ridică și intră în camera din spatele ei, iar eu o aștept, încă șocată de faptul c-au dispărut cu toții.

Bat cu degetele în biroul de la recepție, uitându-mă la ceas. Mama o va lua pe Juniper de la școală în curând. Se va enerva când va afla că nu merg acasă cu ele. Trebuie să merite să-mi asum acest risc. Când ușa se deschide, mă aștept să o văd pe recepționeră, dar apare Crevan. Inima începe să îmi bată puternic. Nu l-am mai văzut de atunci, din Camera Însemnării. Îmi amintesc de tot: privirea lui nebună în timp ce urla la mine să mă pocăiesc, când a ordonat acel semn incredibil de dureros. Poartă roba lui roșie, este pregătit pentru proces. Încep să respir din ce în ce mai greu. Mi-e teamă de el. Nu-l mai pot vedea pe tatăl lui Art, este un alt om, un om rău, și îl înțeleg pe Art de ce nu mai poate suporta să stea lângă el. Nici eu nu mai pot. Tremur din cap până în picioare.

Fața recepționerei din urma lui a devenit roșie. Are o bucată de hârtie în mână, datele de contact ale Tinei, pe care le vreau atât de mult. Dacă nu le primesc acum, nu mi le va mai da niciodată. Dar Crevan se uită la mine, apoi la ea, iar, dacă îi ia hârtia din mână, totul s-a terminat.

— Celestine, spune el, adulmecând, ca și cum ceva ar mirosi ceva urât.

Mă privește cu mai multă ură decât am crezut vreodată că e cineva capabil.

— Ce cauți aici?

39

— Ce caut aici? întreb eu și îmi aud nesiguranța din voce.

Teama mea evidentă îl face să se simtă mai puternic; îl face să-și ia o expresie amuzată și de superioritate.

— Eu... eu...

Nici măcar nu mai pot gândi. Nu pot minți și nici nu pot găsi o explicație rezonabilă. Sunt atât de proastă că m-am băgat în situația asta. Simt că mă ia amețeala. Ce s-ar întâmpla dacă aș fugi? M-ar urmări?

— Aici erai! zic când Pia Wang apare deodată din spatele meu. Te căutam. Sunt diponibilă acum. Putem începe oricând vrei.

Exact ce-mi trebuia. Pia și Crevan împreună.

Se oprește lângă mine și se uită la Crevan.

— Oh, domnule judecător Crevan, bună, ce mai faceți? Eu și Celestine tocmai începem următoarea parte a interviului nostru. Mă căutai? mă întreabă ea.

Mă uit la ea, surprinsă. Mă ajută? Aprob din cap.

Recepționera mototolește hârtia în mână și mi se frânge inima.

— Hai, știu o cafenea după colț, spune ea. Domnule judecător, mă bucur să vă văd, îi spune ea încrezătoare și mă trage după ea.

Cu picioarele împleticite și fără să-i mai arunc vreo privire lui Crevan, temându-mă că mă va chema înapoi, o urmez. În jurul și prin interiorul castelului, sunt multe alei înguste, pavate cu piatră cubică. Pia mă conduce pe una dintre ele, apoi intrăm într-o cafenea minusculă, cu cinci mese apropiate una de cealaltă. Cred că știa că va fi goală, iar puștiul din spatele tejghelei, care ne-a adus cafelele, se așază pe un scaun înalt și se uită în telefonul său, ignorându-ne complet. Chiar dacă va auzi tot ce vom vorbi, mă îndoiesc că-i va păsa de discuția noastră.

Până ne așezăm, reușesc să-mi revin.

— Ce cauți aici? mă întreabă Pia.

— Te caut pe tine, evident, spun eu cu sarcasm. Și *ta-da*!

Se uită la mine cu suspiciune, dar, dacă nu-i susțin ideea, atunci va vrea să știe de ce sunt aici cu adevărat. Nu-i pot spune că îl caut pe Carrick.

— M-am gândit la dovada ta, spune ea, uitându-se la puștiul de la bar, apoi la mine.

— Bun.

— Nu se susține. Ți-ai fi putut face chiar tu singură acel semn.

Aproape că mă înec când sorb din cafea. Până și ei i se pare un pic stupid ce-a spus.

— Sau altcineva ți l-a făcut. Nu există nicio dovadă că... *el*... ți l-a făcut.

— E clar ceva în neregulă cu tine dacă crezi că mi-aş arde propria piele cu fierul încins fără anestezic, spun eu ceva mai tare decât am intenţionat, furioasă pe ea.

Ne uităm amândouă la adolescent, dar nu-şi ridică ochii din telefon.

— Nu există nimeni care să-ţi susţină povestea, continuă ea. Familia ta şi domnul Berry fuseseră cu toţii scoşi din cameră înainte de a cincea înfierare. Nimeni nu se afla în camera spectatorilor. Nu apare în niciun raport.

Nu ştie despre Carrick sau despre domnul Berry şi sunt sigură că Funar n-ar fi spus nimănui că au reuşit să intre în cameră şi să vadă totul pentru că a fost greşeala lui.

— Ai vorbit cu gardienii? întreb eu.

— Nu, dar am citit rapoartele. Gardienii le-au scris.

— Da, dar ai *vorbit* cu ei?

— Nu.

— Interesant.

Îmi termin cafeaua şi mă ridic, simţindu-mă mai încrezătoare, sperând să nu dau nas în nas cu Crevan din nou. E clar că sunt la mila lui.

— Va trebui să ajung acasă, altfel mama se va îngrijora. Ar trebui să vorbeşti cu gardienii. Ţi-ar putea spune ceva diferit. Tina, June, Bark, Funar şi Tony. Ar trebui să întrebi de ei la recepţie.

Caută un pix şi-şi notează numele. Viteza ei de reacţie arată că este disperată să descopere adevărul. Dacă eu nu-i pot găsi, o poate face ea pentru mine, deşi asta nu înseamnă că pot avea certitudinea că va prezenta adevărul atunci când îl va afla.

— Mulțumesc pentru cafea, spun eu.

Îmi pun pe cap șapca, îmi aranjez *D*-ul de pe mânecă și ies înapoi în lume. Îi las trei mesaje vocale domnului Berry, în care îl rog să mă sune urgent.

Mai am un loc de vizitat înainte de ajunge acasă.

Una dintre regulile pentru Defecți este că n-au voie să fie înmormântați alături de familiile lor; există un cimitir special pentru ei. Ideea este că nu-i poți obliga pe oamenii normali din punct de vedere moral, cei care respectă regulile, să fie îngropați alături de Defecți pentru totdeauna. Mă duc la singurul cimitir pentru Defecți din oraș, înconjurat de garduri de un roșu aprins.

La intrare există o listă cu cei îngropați aici și cu defectele lor; face parte din filosofia conform căreia nici măcar prin moarte nu poți scăpa de eticheta de Defect. Nu trebuie să merg la recepție pentru a căuta printre nume. Mormântul lui Clayton Byrne este ușor de găsit. Arată precum cel al unui martir, cu o mulțime de flori proaspete și lumânări parfumate de o parte a mormântului său, din respect față de un om care a murit atât de tragic. Mormântul lui a devenit un loc de pelerinaj pentru Defecți, în speranța că el va putea fi un simbol al schimbării, că situația lui va atrage atenția asupra tuturor celorlalți. Știu asta pentru că citesc mulțimea de mesaje lăsate aici.

Alții cred că moartea sa este un simbol al faptului că suntem cu toții pierduți, că nu mai există speranță. De cealaltă parte a mormântului, se află trandafiri negri și lumânări negre care susțin ipoteza asta. Mă uit la partea colorată și la

cea întunecată, de o parte și de alta a mormântului lui, la speranță și la disperare, și nu știu de ce parte să mă plasez.

Stau la mormântul lui și aprind lumânări: una albă, una neagră. Și plâng pentru suferința lui și pentru a mea.

40

Deschid ușa de la intrare, iar reporterii, adunați în fața casei mele, se uită șocați la mine. Un fotograf chiar încremenește în timp ce se pregătește să muște dintr-un sandviș. Este prima dată de la incidentul din autobuz când ies pe ușa din față; înainte, am ajuns întotdeauna cu mașina și am intrat direct în garaj. Chiar și după vizita mea de una singură la mormântul lui Clayton, am sunat-o pe mama să vină să mă ia. După ce s-a îngrijorat și s-a înfuriat din cauza mea, a fost înțelegătoare când m-a luat de la cimitir, știind că era un pas înainte pentru mine să încerc să-mi refac viața. Încă fac tot posibilul pentru a evita mulțimea din fața casei noastre. Deși intrăm direct în garaj, tot nu scăpăm de mulțimea de obiective lipite de geamurile mașinii, dar, cel puțin, fotografii nu mai pot să-și bage obiectivele pe sub fusta mea când ies din mașină, ceea ce au făcut cu mama și Juniper. Șansa de a vedea un picior dezgolit sau niște picioare desfăcute este prea incitantă ca s-o rateze.

Mama a apărut pe site-uri aproape în fiecare zi. Îți face plăcere s-o privești și refuză să aibă o zi proastă, așa că ei tot revin asupra ei, analizându-i zilnic garderoba, cu legende sub fotografii care spun că Summer North „se laudă“ cu

picioarele ei lungi sau își „expune" corpul subțire. Înțeleg că, pentru media, a *se lăuda* și a se *expune* înseamnă doar a *avea*. Spun că hainele sunt „strâmte" și „mulate", iar, dacă ar purta un costum cu pantaloni, ar spune că „se ascunde", ca și cum femeile care nu își arată silueta ar încerca să ascundă ceva.

Reporterii se uită în continuare șocați la mine, așa că profit de uimirea lor și o iau pe alee, vrând să plec cât mai repede de acolo. Într-un final, își amintesc de ce au campat în fața casei noastre și își iau aparatele și microfoanele pentru a porni în urmărirea mea. Traversez strada, dar mă prind din urmă. Acum sunt înconjurată, mi-e greu să-mi dau seama pe unde merg pentru că blițurile mă orbesc, iar ei îmi taie calea. Aparatele lor mă lovesc în timp ce trag cadru după cadru, căutând cea mai bună fotografie. Unii urlă: „Lăsați-o!", în vreme ce un altul strigă să-i trimit un sărut. Încerc să nu reacționez. Știu că exact asta vor. Mă uit în jos, concentrată pe unde merg, știind că, dacă cei din fața mea se împiedică, și eu mă voi împiedica. Trec pe lângă semnul „De vânzare" din grădina familiei Tinder, iar presa nu mă mai poate urma, obligată să rămână în afara terenului lor. Merg direct pe aleea lor și sun la ușă.

Răspunde Bob Tinder. Pare mult mai bătrân decât ultima dată când l-am văzut, acum câteva săptămâni. Mai grizonant. Epuizat. Se uită în urma mea și vede presa în fața porții lui. Mă lasă să intru imediat. Mulțimea oftează de dezamăgire când închid ușa în urma mea.

— Celestine, spune el și nu pare foarte bucuros să mă vadă cu toată mulțimea pe care i-am adus-o la ușă. Colleen a ieșit.

— N-am venit să o văd pe Colleen.

Se pare că nu știe că n-am mai vorbit de-atunci.

— Am venit pentru lecția mea de pian.

Se încruntă.

— Este joi, îi explic eu. În fiecare joi, am lecții de pian.

— Ea n-a mai..., înghite el în sec, cu vocea stinsă. N-a mai cântat de când...

— Ar trebui.

— Ea crede că i-au distrus mâinile. Că nu mai poate cânta.

— O puteți anunța c-am venit?

Se gândește un pic.

— Poți aștepta în camera de muzică.

Merg pe hol și intru în sala din stânga, cea cu pianul. N-am mai venit aici de când viața mea s-a schimbat. Camera nu s-a schimbat, dar totul pare diferit. Intru, mă așez la pian și aștept.

Ridic capacul și îmi trec degetele peste clape. Aștept multă vreme. Îi aud pe Bob și Angelina vorbind pe hol. Ea nu vrea să intre. O voi convinge eu.

Încep să cânt cea mai recentă piesă pe care am învățat-o de la ea, preferata mea. „Nocturne Carceris“, o piesă tulburătoare. O cânt mai bine decât am făcut-o vreodată. Și o cânt doar din memorie. Niciodată nu mi-au plăcut lecțiile de pian. Din cauza lor, nu reușeam să mă întâlnesc cu prietenii și din cauză că exersam la pian n-aveam timp să mă uit la TV sau să ies în oraș. Au însemnat mereu o limitare pentru mine. La petreceri, eram rugată să cânt întotdeauna, și asta

mă deranja pentru că sunt o perfecționistă, sau, cel puțin, eram, și nu mă puteam relaxa deloc la astfel de întâlniri până nu-mi terminam partitura. Și, dacă făceam vreo greșeală, mi-o repetam în minte săptămâni întregi. Aparent, să cânt la pian m-a stresat întotdeauna. Am cântat pentru alți oameni, am cântat pentru Angelina în timpul lecțiilor, pentru părinții mei când exersam și pentru vizitatori, la petreceri. Niciodată n-am cântat pentru mine. N-am avut niciodată ocazia. Dar toate se schimbă în acest moment. Cânt pentru mine, mai bine decât am făcut-o vreodată, pierdută printre gândurile mele în timp ce degetele îmi alunecă pe clape.

Când eram mică, întotdeauna am crezut că să fugi de-acasă înseamnă chiar să fugi, cum fac copiii din filme. Un urlet plin de ură, o ușă trântită, apoi fuga. Am observat că mulți oameni fug fără să plece, de fapt, undeva. Văd asta pe fața mamei mele, proaspăt aranjată; văd asta când tata cade pe gânduri la masă; când Ewan se joacă pe jos, concentrându-se asupra mașinilor și elicopterelor lui; când Juniper își pune căștile și dă muzica tare, cu spatele la restul. N-am știut niciodată cum să fac asta. Dar acum știu. Și fug, fug, fug prin mintea mea, prin acel nimic fără sfârșit, dar mă simt liberă. Când deschid ochii, o văd pe Angelina Tinder în pragul ușii, îmbrăcată din cap până în picioare în negru, în contrast cu pereții albi proaspăt vopsiți. Stă în ușă și ascultă, iar eu continui să cânt. Apoi se apropie încet de mine. O simt lângă mine, în spatele meu, apoi se așază lângă mine. Mi-e teamă să mă uit la ea ca să n-o sperii. Bob stă în ușă cu zâmbetul pe buze. E fericit și trist în același timp. Apoi închide cu grijă ușa.

Când termin, mă uit la ea. În cameră plutește o tăcere totală. Lacrimile îi șiroiesc pe față.

— Cântați și dumneavoastră, șoptesc eu.

Ea dă din cap că nu.

Mă uit la mâinile ei, acoperite de mănuși negre fără degete. Le ține în poală. Mă întind ușor și îi iau mâna într-ale mele. Nu protestează, dar este intrigată, ca și cum n-ar mai putea să-și controleze mâinile. Așa că îi pun mâna pe clape și îi desfac degetele. Mă întind, îi iau cealaltă mână și fac același lucru, mai încrezătoare în timp ce i-o duc pe clape și îi desfac din nou degetele.

Stă așa, într-o postură perfectă, ca de obicei, postură care i se potrivește mai bine decât orice mănușă pe o mână de Defect. Degetele încep să i se miște încet pe clape, dar nu le apasă. Nu scoate niciun sunet, dar simte clapele. Zâmbește.

— Hai, șoptesc eu în semn de încurajare.

Își ridică grațios mâinile, iar eu aștept, ținându-mi respirația, să văd ce anume va cânta, apoi își trântește repede mâinile pe clape. Sus și jos, sus și jos, bang, bang, bang, ca un copil lăsat de capul lui la pian. Sar în sus la început, apoi rămân nemișcată, privind-o și vreau să termine cu toată nebunia asta. Este chiar nebunie, o văd pe fața ei. Furia și durerea răbufnesc în ea și încearcă să iasă. Are o privire nebună și sălbatică. Sunetul clapelor este îngrozitor, o adunătură de note, clape lovite încontinuu.

Mă uit în jur nesigură, neștiind ce să fac.

— Angelina, spun eu cu blândețe.

Dar vocea abia mi se aude peste zgomote, așa că ridic tonul:

— Angelina, te rog să încetezi!

Mă ignoră și își continuă atacul asupra pianului, de la notele joase către cele înalte, scoțând cele mai neobişnuite și distorsionate sunete din ceva ce înainte îți încânta auzul. Mă întreb dacă ei i se pare că sună frumos, acum că mintea ei a devenit, și ea, distorsionată. Dacă ea aude un Mozart acolo unde eu aud doar o zdrăngăneală. Continuă ca și cum n-aș fi aici, lovindu-mă cu coatele, cât pe ce să mă împingă de pe scaun. Mă ridic și mă îndepărtez de ea. Mă întreb dacă ar trebui să chem pe cineva în ajutor.

Ușa se deschide larg.

— Ce naiba? spune Bob intrând în cameră.

Ea ne ignoră, continuând să se piardă în muzica ei cu zâmbetul pe buze. Dar pe fața ei nu există bucurie, ci doar o expresie dementă a încântării.

Bob stă acolo șocat, uitându-se la ea, fără s-o recunoască.

— Ce caută *ea* aici? întreabă deodată Colleen, făcându-și apariția în ușă. Ce se întâmplă?

Se uită înăuntru și își vede mama. Rămâne cu gura căscată.

— Ce i-ai făcut? urlă ea acoperind zgomotele.

— Eu? întreb. Nimic, eu n-am...

— Ce i-ai făcut mamei mele? urlă ea, furioasă, venind aproape de fața mea.

Mă retrag.

— Nimic, n-am..., încerc eu să mă justific, dar ea nu mă ascultă.

— Ieși din casa noastră! urlă Colleen.

Mă uit la Bob, căutând o dovadă de rațiune, așteptând să pună capăt acestei situații ilogice, dar el nu mai este atent.

Ajunge aproape de soția sa, își ține mâinile aproape de ale ei, se învârte pe lângă ea, de parcă i-ar fi frică s-o atingă.

Colleen își acoperă urechile cu mâinile, ca și cum n-ar mai suporta, nu doar zgomotele mamei sale, ci și orice altceva care îi mai răsună în cap: propria voce, propriile țipete, propria angoasă.

— Ieși afară! îmi spune, cu fața plină de dezgust.

Mă duc mai aproape de ușă. O mai privesc o dată pe Angelina, lovind clapele ca o nebună, o femeie cu totul diferită, care a înnebunit din cauza c-a fost însemnată cu fierul încins și din cauza tratamentul aplicat. Deodată, își ridică o mână de pe clape. Continuă să le lovească, în schimb, cu cealaltă – cu mâna dreaptă – și se întinde după capac. Cred că se oprește din cântat, la rugămintea lui Bob, când îmi dau seama ce urmează.

— Nu, Angelina! urlu eu.

Ei se uită la mine și ratează momentul în care își trântește capacul peste mâna dreaptă. Mâna înfierată.

Și nu este suficient doar o dată. Țipă de durere, dar continuă, iar și iar.

— Nu e mâna mea! Nu sunt degetele mele!

Este nevoie și de Bob, și de Colleen pentru a o opri, dar eu știu că răul a fost deja făcut. Și-a rupt degetele.

41

Şocată, ies pe hol şi apoi mă îndrept spre uşa de la intrare. O deschid și dau din nou față în față cu presa. Cu toţii îmi văd reacţia, văd cât de șocată sunt. Am uitat să-mi iau o altă figură.

— Ce s-a întâmplat, Celestine?

— Plănuiți o lovitură de stat?

— Adunați o armată de Defecți?

— Angelina Tinder face parte din alianţa ta?

— E adevărat că vrei să formezi un partid al Defecților?

Îmi fac loc printre ei și să merg înainte spre casa mea.

Mary May mă aşteaptă în ușă. Presa n-are voie s-o fotografieze, dar ştiu că se bucură de moment. Ei simt că am făcut ceva greșit, că iar am probleme. Se anunță știri senzaționale. Sunt deja întristată de ce s-a întâmplat în casa familiei Tinder, nu cred că mai suport şi altceva. Mary May se dă la o parte ca să pot intra.

Mama și Juniper aşteaptă tensionate în bucătărie. Ewan fuge sus și se ascunde de mine, așa cum face întotdeauna, pentru că-i este frică să se afle în aceeaşi cameră cu mine.

— Ce-ai făcut? mă întreabă mama în şoaptă.

— Nimic, răspund în același timp cu Juniper, ceea ce ne face să ne uităm una la alta și să zâmbim pentru prima dată, de foarte mult timp.

Juniper se uită la mine îngrijorată şi îmi şopteşte:

— Ai făcut ceva ieri?

Înghit în sec. Mă gândesc la întâlnirea cu Crevan și mă întreb dacă el a aflat că îi căutam pe gardieni şi pe domnul Berry și, dacă da, care va fi pedeapsa mea. Mary May, îmbrăcată în negru din cap până în picioare, intră în bucătărie și mă privește fix. Mi-e teamă că are de-a face cu vizita mea la Castelul Highland și cu faptul c-am întrebat de gardieni, dar ea scoate un ziar şi îl trântește pe masa din bucătărie. Sunt uşurată.

Acum ştiu că nu pot avea încredere în Pia. Este un articol ridicol despre cum primesc tratament preferențial la şcoală, lipsesc de la ore şi de la înot, ceva ce știu că a fost scris doar pentru a-l presa pe director să mă exmatriculeze. Dacă se consideră că el ajută un Defect sau că-mi face viața mai uşoară, atunci părinții îl vor decapita. Articolul este însoţit de o fotografie cu mine făcută de cineva pe ascuns, la școală. Ar trebui să fie o fotografie care sugerează că-mi port părul desfăcut, ca să-mi acopăr semnul de pe tâmplă, ceea ce este împotriva regulilor pentru Defecţi.

— Nu sunt eu, spun imediat.

Ne apropiem cu toţii.

— Sunt eu, spune Juniper.

— Domnişoară, înțelegi regulile? îi spune Mary May lui Juniper. Nu poți minți în favoarea surorii tale, vei fi pedepsită, încarcerată sau ambele.

— Nu mint, spune Juniper și văd că se enervează.

Vechea Juniper e din nou în acțiune.

— Ziarul spune că este Celestine, zice Mary May, împăturind ziarul. Fotografia arată c-ai încălcat regulile, Celestine. Vei fi pedepsită.

— Aș vrea să sunați la ziar și să cereți clarificări, intervine mama. Evident, s-a făcut o greșeală. Îmi cunosc fetele, în fotografie nu este Celestine.

Mary May nu crede ce-i spune mama.

— Pentru o săptămână, începând de luni, vei fi în arest la domiciliu. Nu poți părăsi casa după școală.

Semnează un formular, îl pune pe ziar și pleacă.

— O urăsc, spun eu în timp ce o văd pe Mary May plecând.

Mama îmi face semn să tac, deși ea este prea departe pentru a ne auzi.

— E doar o femeie proastă îmbrăcată într-un costum ridicol, spune Juniper.

— Nu, nu, nu.

Mama o apucă de umeri și o privește fix în ochi. Juniper este surprinsă de gestul agresiv al mamei. Mama își dă seama de ceea ce face și oftează. Apoi ne conduce pe ambele la masa din bucătărie și ne așezăm.

— Fetelor, trebuie să fim atente. Ai zice că ea e doar o femeie plină de resentimente, dar Mary May este un Fluierar senior și știți de ce?

— De ce? întreabă Juniper.

— A raportat-o pe sora ei celor de la Ghildă de îndată ce regulile pentru Defecți au fost introduse. Și, când familia i-a

întors spatele, i-a raportat pe toți. Pe tatăl ei, pe surorile ei, pe fratele ei; ceva legat de afacerea familiei. Au fost ridicați cu toții, însemnați, pedepsiți.

— Ce? îngaim eu. Propria familie?

— O fi o femeie îmbrăcată cu un costum ridicol, dar este periculoasă. Să nu aflăm cât de departe poate merge.

Înghit în sec și încuviințez din cap. E posibil să fi scăpat ușor acum. Detenția mea de o săptămână nu e cea mai rea pedeapsă din lume. Înseamnă că încă pot ajunge la petrecerea lui Logan de mâine-seară. Sunt încântată și nerăbdătoare în privința asta, dar îmi voi amâna misiunea de a-l găsi pe Carrick. Trebuie să aflu unde este înainte ca și alți oameni să dispară la ordinul lui Crevan.

42

— Ai vorbit cu gardienii? o întreb pe Pia, mușcând dintr-un măr.

Pia a venit la mine acasă după ce mi-a solicitat o întâlnire urgentă, vineri-dimineață, foarte devreme. Îi aud pe ceilalți pregătindu-se să meargă la școală și la serviciu, dar eu nu mă grăbesc, pentru că directorul a sunat și a spus că, din cauza reacțiilor la articolul Piei Wang, nu mai am voie să merg la școală până nu se găsește o altă soluție. În sfârșit, au obținut ce și-au dorit și se folosesc de articolul ăla ca să dea în mine. Cu siguranță, a fost ideea lui Crevan. Eu dispar, iar Art poate merge iar la școală. Doar că trebuie mai întâi să-l găsească.

Pia este îmbrăcată mai lejer, cu blugi, sandale și un tricou de bumbac, ceea ce e destul de neobișnuit. Pare aproape umană.

— Am întrebat de Tina, June, Bark, Funar și Tony la recepție, așa cum mi-ai zis, răspunde ea.

— Grozav, spun eu cu entuziasm. Deci, mi-au confirmat povestea?

— Nu erau acolo, spune ea încet. Nu mai lucrează la Castelul Highland. Dar tu știi deja asta. Ieri, pe ei îi căutai.

Ridic din umeri și mușc din măr.

— Poate că da, poate nu. Sunt dezamăgită, după cum îți poți imagina. Acum nu mai am nicio dovadă că al șaselea semn mi-a fost făcut de Crevan.

Mă privește încruntată.

— Familia mea a fost scoasă din cameră, gardienii au fost concediați, iar domnul Berry și-a luat o vacanță neașteptată. N-a mai lucrat la un caz al Ghildei de două săptămâni și nu răspunde la telefon. Au dispărut cu toții. Ca și cum cineva n-ar vrea ca toți cei au fost prezenți la însemnarea mea să vorbească despre cele întâmplate. Un fel de conspirație! A, stai așa! spun eu cu sarcasm.

Toate acestea o deranjează în mod vizibil și rămâne tăcută în fotoliu, pierdută în propriile gânduri. Este extrem de dureros și pentru mine, chiar dacă încerc să ascund asta. Înseamnă că, de fapt, Crevan chiar ascunde ceea ce mi-a făcut, scăpând de toți martorii, iar asta mă face să nu mă simt în siguranță.

— Nu există rapoarte despre comportamentul inadecvat al gardienilor, spune Pia. N-au existat avertismente înainte de concediere. Niciun incident, nici reduceri de buget, nici contracte care au ajuns la termen. Totul s-a petrecut foarte repede. Cu toții au dispărut în aceeași zi. La o zi după ce-ai fost în Camera Însemnării. Din câte înțeleg, nici nu sunt angajați în altă parte. Am sunat la Tina acasă și n-am primit niciun răspuns. Are o fiică, ea ar trebui să știe ceva. Cred c-o să merg acolo mâine.

— Deci mă crezi, spun eu agitată.

— Nu, nu spun că te cred, adaugă ea repede. Adică, nu ştiu, dar... poate, cred că trebuie să aflu toate aspectele înainte de a... ştii tu. Este o treabă serioasă şi, dacă chiar a făcut aşa ceva, atunci...

— Atunci ce?

— Atunci..., oftează ea. Atunci multe lucruri se află sub semnul întrebării.

— *Întreg sistemul* se află sub semnul întrebării.

— Tratamentul incorect din Camera Însemnării nu înseamnă că nu eşti Defectă, Celestine.

Îmi dau ochii peste cap. Nu pot să câştig împotriva ei niciodată.

— Nu, dar înseamnă că *el* este. Şi ce se întâmplă când pui o persoană Defectă în fruntea unui tribunal pentru Defecți?

Ea tace.

— Am auzit că nu mai ai voie să mergi la şcoală.

Simt cum mă cuprinde furia.

— Din cauza articolului tău, cu fotografia *surorii* mele.

Privirea ei vinovată îmi spune tot ce trebuie să ştiu. Dar îmi arată şi că s-ar putea să existe în ea o conştiință pe care n-o bănuiam.

— Nu-i mai bine să stai acasă? întreabă ea. Ca să nu mai fii singura persoană Defectă din şcoală. Nu cred că ţi-e uşor.

— Încerci să te convingi pe tine însăți că mi-ai făcut o favoare? Nu mi-ai făcut-o. Vreau să merg la şcoală, este dreptul meu.

Pare confuză şi se gândeşte la asta.

— Cum este să fii Defectă la şcoală? *Singura* persoană Defectă?

Nu pot găsi nicio intenţie ascunsă în spatele acestei întrebări, dar nu m-a mai întrebat niciodată aşa ceva, despre cum mă *simt*, pentru că cititorilor n-ar trebui să le pese cum se simte un Defect, poate doar pentru a-i speria.

Oftez.

— Nu ştiu cum e atunci când eşti adult, dar fiecare adolescent vrea să fie perfect. Nimeni nu vrea să iasă în evidenţă, cel puţin eu n-am vrut vreodată. Cei care ies în evidenţă se comportă natural. Fiecare încearcă să pară că ştie ce face, chiar dacă nimeni n-are nici cea mai mică idee în general. Poate că este altfel când eşti adult.

Pia zâmbeşte.

— Nu-i chiar aşa de diferit. Nu-i uşor să fii jurnalist, spune ea, iar eu îi arunc o privire plictisită. Serios, nu e. Nu tot ceea ce scriem ajunge să fie publicat aşa cum vrem. Nu întotdeauna ni se permite să scriem ce şi cum vrem.

Nu-şi va cere scuze niciodată pentru articolul care mă ţine departe de şcoală, iar mai mult decât am primit acum n-o să pot obţine. Astăzi, în articolul ei se ridică problema asta: dacă Angelina Tinder m-a „antrenat" să devin Defectă, şi îi aduce în discuţie şi pe ceilalţi elevi ai ei. Mă citează greşit de câteva ori, răstălmăcindu-mi cuvintele pentru a-şi susţine ipoteza articolului. Există şi o fotografie a Angelinei de dinainte de excluderea ei din societate şi una cu mine în timp ce ies din casa ei. Titlul este „Profesoara de pian Defectă caută recruţi"

O analizez cu atenţie şi ştiu că se luptă cu ea însăşi, dacă să spună povestea celui de-al şaselea semn sau nu. Dacă să-l doboare pe Crevan sau nu.

— Spune-le că vrei să vorbești așa cum crezi tu că trebuie.

— Nu-i așa de ușor.

— Ba este.

— Ei nu ascultă.

— Atunci pleacă. Caută-ți de muncă în altă parte.

— Lumea nu funcționează așa, Celestine.

Ridic din umeri.

— Deci, dacă aş pleca de la acest loc de muncă extrem de bine plătit, unde nu pot să scriu ceea ce vreau, așa cum vreau, dar am propria emisiune, propria rubrică, cine îmi va hrăni cei doi copii?

— Minciunile nu-i vor hrăni.

Replica o șochează și tace pentru un timp.

— M-am răzgândit, spune ea, în cele din urmă. O să sun acasă la Tina, o să pun nişte întrebări. Ne putem întâlni diseară?

— Nu voi fi acasă, spun eu.

Văzându-i privirea iscoditoare, adaug:

— Merg la o petrecere, e cineva de la şcoală.

— Bravo ţie, spune Pia.

Dacă nu aş fi cunoscut-o, aş fi crezut că se bucură pentru mine cu adevărat. Dar nu pot avea încredere în ea. Dacă lucrează cu Crevan pentru a descoperi ce planuri am? Dacă îi găsește pe gardieni și îi convinge să nu spună adevărul? Dacă îi ameninţă cu articole în presă sau cu acuzații că au ajutat un Defect? Şi dacă îi spun despre înregistrarea domnului Berry din Camera Însemnării, o va distruge? Nu, nu pot avea încredere în ea. Este prea apropiată de Crevan şi s-a

străduit prea puțin până acum ca să-mi câștige încrederea. Nu-i pot spune nici despre Carrick, nici despre înregistrarea domnului Berry.

Trebuie să îi găsesc înaintea ei.

43

— La petrecerea cui mergi? mă întreabă Juniper la micul dejun, după plecarea Piei.

— Logan Trilby.

Brusc, se oprește din mâncat. Ea poate să mănânce în continuare cereale, chiar dacă eu am voie doar fulgi de ovăz.

— Logan este cel mai mare ticălos din câţi există.

— S-a purtat frumos cu mine.

Se încruntă.

— Ce sărbătorește?

— Majoratul.

— Sunt sigură că Logan are nouăsprezece ani. A repetat ultimul an pentru că este foarte prost.

— Nu, nu este, spun eu și scot invitația.

Ea o studiază cu o grimasă pe față.

— Aha.

Mi-o dă înapoi și tăcem amândouă.

— N-am auzit nimic despre asta.

În ciuda tensiunii dintre noi din ultimele săptămâni, este soră-mea și încă țin la ea. Sunt recunoscătoare pentru asta, îmi amintește că încă sunt umană.

— Păi, sunt sigură că ei încearcă să se poarte frumos cu mine. Nu m-aş simţi jignită, spun eu cu blândeţe.

Ea începe să râdă.

— Crezi că sunt invidioasă? Nici vorbă. Crede-mă, nu sunt. Poţi merge la petrecerea asta. Ce voiam să zic este că n-am auzit nimic despre vreo petrecere şi n-aş avea încredere în ei.

— De ce? Pentru că sunt Defectă? întreb eu, cuprinsă imediat de furia pe care o simt mereu în mine, gata să izbucnesc cu orice ocazie. Crezi că singurul motiv pentru care am fost invitată este că ar fi o capcană?

— N-am spus că este o *capcană*, se justifică Juniper cu vocea slăbită.

— Tu unde pleci în fiecare noapte? întreb eu, înfuriată. O să dispari şi în noaptea asta aşa cum faci în fiecare noapte?

Juniper se uită la mine surprinsă, cu gura plină de cereale. Mestecă încet şi îmi dau seama că încearcă să se gândească.

Ştiu că este nedrept din partea mea să aduc vorba despre asta în faţa familiei, dar ea plănuieşte ceva şi ceea ce-a spus despre Logan m-a rănit. Reuşesc într-un final să-mi fac prieteni şi ea nu mă lasă să mă bucur de asta. Inima îmi bate cu putere când o privesc cum îşi mănâncă preţioasele cereale. Mă face să devin din ce în ce mai furioasă.

— Despre ce vorbeşti?

— În ultimele două săptămâni, am intrat în camera ta la miezul nopţii aproape în fiecare noapte, iar tu nu erai acolo.

Ea râde ca şi cum ce-aş spune este complet ridicol, ceea ce mă enervează şi mai tare. Nu-mi place când oamenii mă

iau de nebună. Nu acum. Nu după ce-am văzut cum și-a pierdut mințile Angelina Tinder. Nu vreau să mi se întâmple și mie același lucru. Mary May își ridică privirea din hârtiile ei. Mama și tata ne privesc cu interes.

— Ceartă, ceartă, ceartă, cântă Ewan, înainte ca Juniper să-l lovească pe sub masă.

— Poate eram la baie.

— Nu erai.

— De unde știi?

— Am verificat.

— Bine, hărțuitoareo!

Nu-mi place cum se uită la mine.

— E adevărat, Juniper? întreabă tata, venind la masă.

— O să mă cerți când știi că Celestine pleca din casă noaptea ca să se vadă cu Art?

Mama se uită la Mary May, panicată.

— *Înainte* de proces. Juniper, te rog, clarifică, spune ea aspru.

— Înainte de proces, spune ea ca și cum ar fi un copil certat.

— Tot ce făceați înainte și tot ce puteți face acum sunt lucruri diferite, Juniper. Dacă oamenii te văd și cred că ești Celestine, atunci ea va avea probleme. Cum s-a întâmplat cu părul, spune tata, privind-o pe Mary May cu ură.

— Deci, nu-mi pot trăi viața pentru că nici Celestine nu poate?

— Celestine își poate trăi viața în continuare, așa că ai grijă cum vorbești, domnișoară.

Tata ridică vocea, ceea ce ne surprinde pe toţi.

— Oricum, n-am ieșit pe furiș, spune ea, cu ochii în pământ, iar eu ştiu că minte.

— Adică spui că sunt o mincinoasă? întreb eu.

Ea se uită la mine.

— Nu trebuie să spun eu nimic. Scoate limba, Celestine.

— Proasto!

Iau fulgii de ovăz și îi arunc în ea.

Mama și tata intervin și ne despart. Juniper e trimisă sus să-şi schimbe hainele, căci este plină de fulgi de ovăz.

— Hai, că o să-ți mai ia o oră să te schimbi, aşa cum faci de obicei! urlu eu după ea.

— Celestine, încetează! mă avertizează mama.

Mary May îşi scoate carneţelul.

— Ce? izbucnesc eu. N-am voie nici să mă cert cu soră-mea? Ce primesc drept pedeapsă, nişte seminţe de dovleac în plus la cină?

Mă ridic și mă îndrept spre chiuvetă. Când mă întind către Mary May pentru a lua șervetul din spatele ei ca să curăţ fulgii de ovăz, ea crede că o atac și îmi trage o palmă puternică peste față cu mănușa ei de piele. Durerea și şocul mă cuprind.

— Cum îți permiţi?! urlă tata repezindu-se spre ea.

Dar se oprește instantaneu în faţa ei ca şi cum ar fi blocat de vreo forță nevăzută. Cred că chiar asta e. Ea este intangibilă. Ea este exact ceea ce credeam că sunt și eu.

Ochii mi se umplu de lacrimi, faţa îmi arde de durere, dar n-o voi lăsa pe Mary May să mă vadă plângând.

Mama vine lângă mine.

— Puişorul meu, săracul puişor.

Mă îmbrăţişează, iar peste umărul ei Mary May mă priveşte ameninţător. Are ochii albaştri şi reci. Mama se retrage şi ia şervetul la care încercam să ajung, dar nu văd nici urmă de regret pe faţa lui Mary May.

— O să fac asta, spune ea cu vocea tremurând de furie. O mamă are voie să-şi ajute fiica. Vă mai pot ajuta cu ceva în această dimineaţă sau asta este tot?

Mary May nu pare impresionată, poate chiar se bucură.

— Înţeleg că Celestine merge la o petrecere în această seară. A încălca limita de timp este considerată o abatere gravă de la reguli. Celestine ar putea ajunge din nou în faţa Ghildei pentru a i se decide pedeapsa, dar va fi afectată întreaga familie. Mai simplu spus, dacă încalci regulile, familia ta va fi pedepsită. Întreab-o pe prietena ta, Angelina Tinder, unde au fost băieţii ei săptămâna aceasta?

Mă gândesc la liniştea din casa lor când am mers în vizită. Nici urmă de băieţi. Nu i-am auzit jucându-se. Înghit în sec.

Mama se uită la mine; teama ei este evidentă.

— Au fost luaţi în îngrijire temporară pentru o săptămână.

— Nu voi întârzia, spun eu încet.

N-aş suporta ca Ewan să fie luat de lângă noi.

Mary May îşi adună lucrurile şi se pregăteşte să plece.

— Apropo, judecătorul Crevan mi-a spus că vom recruta în curând nişte prieteni de-ai tăi. Art Crevan urmează să

devină un nou membru al Fluierarilor și am primit onoarea de a-l antrena chiar eu.

Mă privește cu satisfacție în ochi, înainte de a închide ușa în urma ei, lăsându-mă să tremur de frică.

— Art nu poate face așa ceva. Nu va face așa ceva. Este ultimul lucru pe care ar vrea să îl facă. El vrea să meargă la universitate. Eu voi studia matematica, el va studia științele naturale. Asta am planificat.

Tata se așază lângă mine în vreme ce mama îmi aplică puțină cremă pe față ca să îmi diminueze durerea.

Tata oftează.

— Of, Celestine, îmi pare rău, îmi zice și mă sărută pe frunte. Încearcă să nu-ți faci griji. Am auzit că încă n-au aflat unde este Art. Crevan a pus mulți oameni să îl caute, dar n-au găsit nicio urmă, deocamdată.

— Sper că a scăpat, spun eu, realizând pentru prima dată că este posibil ca Art să aibă dreptate și ca relația noastră să nu mai reziste.

— Și eu, spune tata, zâmbind cu tristețe. Acum nu te mai gândi la asta. Este greu, știu, dar trebuie să privești înainte. Să ne gândim la ce vei face diseară. O nouă etapă. Noi prietenii.

Încuviințez din cap, încercând să ignor că mă doare obrazul.

— Ce-a fost zgomotul ăla? spune Juniper, intrând în bucătărie. Tată, tu ai strigat?

I-a luat mult mai puțin timp să se îmbrace decât anticipasem, iar, de îndată ce o văd, rămân mută. Îmi poartă

hainele. Blugi strâmţi roz şi o bluză crem pe care o aruncasem noaptea trecută. Am probat-o, dar se vedea acel D de pe spate. N-o mai pot purta niciodată. Am aruncat acele haine ca să nu le mai văd niciodată, să nu-mi mai reamintească de viața pe care o aveam înainte, de cine eram înainte. Şi acum le poartă ea. Arată ciudat pe ea, nu i se potriveşte.

— Ce?

Mă priveşte cu furie, stingherită de tăcerea cu care a fost întâmpinată. Faptul că-mi poartă hainele este răzbunarea pentru izbucnirea mea de mai devreme, dar nu i-a ieşit. Chiar şi mama şi tata sunt deranjaţi de ceea ce văd.

— Tu porţi hainele *mele*, eu ce-ar trebui să fac?

O privesc pe Juniper în timp ce merge prin bucătărie în hainele mele, în bluza care ar lăsa la vedere atât semnul de pe piept, cât şi cel de pe spate. Îmi aruncă în față toate astea.

Azi Juniper trebuie să ia autobuzul către şcoală. S-a bucurat când am mers cu maşina, dar, acum că eu nu mai pot merge la şcoală, ea va merge iar cu autobuzul. Mi-am făcut griji pentru ea, sperând să n-aibă probleme în autobuz, dar acum nu-mi mai pasă.

— Am nevoie de aer curat, spun eu, ameţită.

— Stai aşa.

Mama mă trage de umeri în vreme ce Juniper iese afară, în văzul presei. Are un zâmbet subtil pe buze.

— Ei vor crede că eşti tu.

Mă uit afară şi o văd pe Juniper înconjurată de reporteri. Abia mai poate avansa pentru că se bagă în fața ei.

Îmi mușc buza de sus, abținându-mă să zâmbesc, apoi mă strecor afară. Poate că domnul Murray avea dreptate când spunea că există breșe ale sistemului prin care poți să scapi.

44

Casa lui Logan se află în cealaltă parte a orașului, într-un cartier la fel de înverzit, într-o zonă drăguță din suburbii. Dau muzica mai tare și las geamul în jos pentru a simți vântul pe față. Cânt tare, simțindu-mă liberă. Cât timp am prieteni care mă vor susține și care mă vor aprecia pentru ceea ce sunt, pot face asta, pot duce o astfel de viață. Nu este ceea ce mi-am dorit, nu este ceea ce planificasem cu atenție în trecut, dar este ceea ce am primit și mă voi bucura cât pot de mult de tot ce am. Cânt ce se dă la radio și mă simt fericită; poate că nu este nevoie să spun în public ce-a făcut Crevan în Camera Însemnării. Pot duce o astfel de viață. Pot fi fericită.

Sunt un pic speriată de faptul că voi merge la o petrecere cu oameni pe care nu îi cunosc, dar sunt, în mai mare măsură, încântată. Sunt gata să fac ceva nou. Voi fi acolo la ora opt. Am două ore la dispoziție să fiu adolescentă din nou, pentru că nu vreau să ajung acasă târziu. Vreau să ajung acasă înaintea lui Mary May, ca să nu existe dubii că n-am respectat regulile. Două ore. Este perfect. Prieteni noi, o nouă etapă.

Deși au emoții că merg la petrecere, părinții mei sunt încântați că fac ceea ce-ar trebui să facă orice fată de

şaptesprezece ani, că nu mai stau închisă în dormitorul meu, plângând, așa cum am făcut în ultimele zile. Dar au fost atât de receptivi și pentru că îi cunosc pe părinții lui Logan, nu personal, dar știu despre ei. Toată lumea îi știe. Amândoi sunt pastori, sunt o echipă. Din acest motiv, ei primesc destulă atenție din partea presei, fiind cetățeni respectați. Cred că acesta a fost motivul pentru care Logan a venit la mine cu crenguța de măslin. Locuiește într-o casă în care iertarea și înțelegerea sunt încurajate. Știe cum e să fii perceput drept diferit, să fii privit de ceilalți, analizat și disecat până când nu mai rămâne nimic din tine și te simți gol.

Urmăm indicațiile din invitația lui Logan și ajungem la o casă albă modestă, cu o grădină drăguță. Au chiar și un gărduţ de lemn. Mama mă strânge tare, prea tare, în brațe, îi este teamă să-mi dea drumul, dar o face într-un final, cu lacrimi în ochi.

— Voi fi aici la zece. Sună-mă dacă vrei să vin mai devreme. Sau sună-mă pentru orice. Chiar dacă este un fleac. Dacă cineva spune ceva prostesc sau răutăcios sau...

— Mamă! o opresc râzând.Voi fi în regulă!

— Bine, bine, rânjește ea și mă lasă să plec.

Mă urmărește cu privirea până ajung la uşa din faţă și îmi amintesc de prima dată când am mers pe bicicletă fără roți ajutătoare. Mă uit la ea cum stă în mașină; este îngrozită că mă lasă singură, ca și cum aş fi pe marginea prăpastiei.

Pentru o petrecere, e destul de multă liniște, dar poate că aşa se comportă fiul a doi pastori. Pe alee se află o mașină, a Natashei, o recunosc. Asta îmi dă emoții, și nu într-un mod

pozitiv. Nu mă înțeleg cu Natasha, nu că am fi vorbit vreodată, dar ea a spus că nu-i place că încă sunt la școală, în special la înot, încă din prima zi în care m-am întors. Nu se va bucura să mă vadă aici. Știu că este o apropiată a lui Logan, așa că el ar putea să o convingă să-și schimbe părerea. Mă gândesc că voi fi nevoită să schimb părerile mai multor oameni în seara asta decât am anticipat. Poate că nu va fi deloc distractiv. Aș putea sparge gheața acum, iar data viitoare va fi distractiv. Cu pași mărunți...

Merg pe alee, iar picioarele mi se clatină pe tocurile înalte. Sun la ușă și aștept. Mă întorc către mama și îi fac cu mâna să plece. Ea cedează și pleacă, lăsându-mă în sfârșit singură.

Înăuntru este tăcere, iar, când mă uit pe un geam, văd un Isus pe cruce montat pe perete. Capul îi este lăsat în jos, acoperit de o coroană de spini, cu mâinile și picioarele pironite de cruce. Este o lucrare foarte vie, mai puternică decât oricare alta, care-mi dă fiori. Brusc, îmi dau seama că ceva nu este în regulă, fac un pas înapoi și dau de o persoană care stă în spatele meu.

Țip de frică. Apoi, peste cap mi se trage o pungă și nu mai pot respira.

45

— S-o apuce careva de mâini, îl aud pe Logan şoptind, în timp ce îl lovesc din nou cu pumnii în faţă.

Ştiu că-l lovesc în faţă pentru că simt cum degetele mele intră într-un ochi, dau peste o limbă și sunt muşcate de niște dinţi.

Nu vreau ca nimeni să mă ia de mâini. Rămân nemișcată când îi aud vocea. În cele câteva secunde în care m-am luptat împotriva braţelor care voiau să mă prindă, mi-a trecut prin minte gândul nebunesc că, dacă ţip suficient de tare, Logan și prietenii lui mă vor auzi și mă vor salva. Îmi dau seama acum că aceştia *sunt* Logan și prietenii lui. Încremenesc. Nu-mi dau seama ce se întâmplă, doar că mâinile îmi sunt legate strâns la spate şi sunt trasă într-o singură direcţie; de fapt, îmi pierd încrederea în absolut orice și oricine, dorinţa de a-mi relua viaţa şi de a încerca să trăiesc cât pot de normal. Mă predau vieţii de Defect; ei au câștigat, eu am pierdut.

Mi-e greu să respir cu punga pe cap, strânsă în jurul gâtului, sub bărbie. Iar faptul că mă panichez mă face să consum tot oxigenul de care am nevoie, dar nu mă pot opri din sughiţat și din ţipat. Mă opresc, nu-i mai las să mă tragă după

ei și cad la pământ în semn de protest, zdrelindu-mi genunchii de alee. Țip de durere.

— Ce naiba? izbucnește Logan din nou.

Încearcă să vorbească în șoaptă, ne aflăm în cartierul lui. Dacă îl vede cineva, toți vecinii vor ști ce se întâmplă. Țip mai tare, dorindu-mi ca mama să fi rămas cu mine, dar o lovitură în stomac mă lasă fără suflare.

Cineva mă ridică și mă cară. Încerc să respir și nu mă mai pot lupta.

— Ai zis că n-o vei răni, aud vocea unei fete și simt cum mă trece un fior rece.

Colleen.

Ca răzbunare pentru ce? Pentru că nu am salutat-o? Pentru ce s-a întâmplat cu degetele mamei ei? Și asta e vina mea? Am devenit țapul ispășitor al societății și, acum, țapul ispășitor pentru toți cunoscuții mei. Toate problemele lor sunt din vina mea. Nu din cauza propriilor lor decizii, propriilor lor greșeli, propriilor lor fapte. O turmă de oi.

— Ce vrei să fac? Țipă de trezește cartierul, spune el cu furie și știu acum că Logan este cel care mă cară.

Îl lovesc cu picioarele în timp ce mă cară și aud râsete.

— Face ca un porc, aud râsul răutăcios al Natashei.

Se deschide o ușă de mașină.

— Bag-o înăuntru, repede, se aude o voce de bărbat pe care nu o recunosc.

Câți sunt? Mă cuprinde teama. Ce-au de gând să-mi facă?

— Nu ne-ai zis și că vrei s-o omori! spune deodată Colleen, iar eu tresar.

Logan înjură.

— O să moară acolo. N-o să poată să respire.

— Bine, cedează el.

Colleen reușește să-l convingă pe Logan să nu mă închidă în portbagajul mașinii. Reușește să facă asta nu pentru că este convingătoare, ci pentru că el pare că vrea să plece cât mai repede și probabil că nu e prea sigur nici el de ceea ce vrea să facă. Sunt recunoscătoare când sunt lăsată jos și băgată în mașină. Mă lovesc cu fruntea de marginea mașinii și amețesc imediat.

— Ups, chicotește Logan.

Cad înăuntru și cineva mă ajută să mă așez mai bine cu mai multă grijă. Colleen stă lângă mine. Logan intră pe partea cealaltă. Natasha conduce. A patra persoană stă în față. Cred că este Gavin, de la ora de chimie. N-am vorbit cu el niciodată. Nu știu nimic despre el, dar aici el face ce fac toți ceilalți, îmi distruge viața pentru propriul amuzament.

— Ai grijă, omule, spune Gavin.

— Vrei să ne strici distracția și tu? i-o taie Logan.

— N-o poți umili dacă leșină, vine răspunsul. Ce rost mai are?

Logan tace. Capul mă doare acolo unde m-am lovit de mașină și pare lipicios. M-am încălzit sub pungă și, în timp ce sudoarea îmi curge pe față, simt înțepături în cap. Cred că mi-am spart capul. Vor să mă umilească? Inima îmi bate cu putere.

— Nu pot să respir, spun eu, iar de sub sac iese doar un suspin.

Sudoarea de pe buzele mele este sărată. Mă doare stomacul de la pumnul sau piciorul pe care mi l-a dat Logan când m-a lăsat fără suflare.

Ei îmi spun să tac, dar sacul s-a dezlegat puțin și pot să-mi văd picioarele. Aerul intră, iar eu îl inspir cu putere, încercând să mă calmez. Nu mă vor ucide; nu mă pot ucide. Altceva se va întâmpla, dar ce? Văd că mi s-a ridicat rochia și mi se văd coapsele, aş vrea să o trag în jos, dar nu pot, mâinile îmi sunt legate. Sunt deja umilită destul. Nu ştiu dacă se uită la mine acum, dacă se strâmbă, râd, mă judecă, cine știe?

Nu ştiu cât de mult mergem. Capul mi se umple de fel de fel de scenarii. Orice îmi vor face, sper să ajung acasă până la unsprezece. Asta este principala mea grijă acum. Maşina opreşte la o benzinărie, iar Colleen şi Gavin ies afară. Sunt îngrozită de ce-mi vor face Natasha şi Logan, dar ei vorbesc despre alți elevi de la școală, bârfe pe care nu suport să le ascult. Simt miros de fum; fumează amândoi, iar fumul îmi intră pe sub sac. Tuşesc.

— Te deranjăm, Defecto? spune Logan, aproape de urechea mea.

Îşi ține țigara sub deschizătura sacului, iar fumul urcă. Încerc să-l evit mişcându-mi capul. El râde. Apoi, îşi scutură scrumul pe coapsele mele. Se răceşte până când îmi atinge pielea, aşa că nu mă doare, dar mă îngrozesc când îl văd.

— Îți aminteşte de ceva?

Îşi apropie țigara aprinsă de coapsele mele şi îmi amintesc de Camera Însemnării.

Ajunge aproape de pielea mea, iar lacrimile îmi şiroiesc pe faţă. Sunt recunoscătoare când se deschide uşa şi Gavin şi Colleen revin în maşină.

— Ce-ai făcut? îl întreabă fermă Colleen.

— Serios, o să rămâi în cur pe marginea drumului dacă nu încetezi să ne mai strici distracția, spune el. E doar scrum. Mi-ai luat bere?

Îşi împart băuturile. Aud dozele desfăcându-se şi gâlgâieli. Logan trece de la una la alta mai repede decât ceilalți.

Aud un râgâit lângă urechea mea şi Gavin râde.

— Ce scârbos, omule!

— Să mergem, spune Natasha, pornind motorul.

Și plecăm. Eu stau la mijloc, între ei, mașina este plină de fum şi alcool, muzica este dată tare încât nu se aud unul pe celălalt. Trecem prin sensuri giratorii, mergem înainte, pare că durează ore întregi. Cred că vor să mă dezorienteze, dar ei nu ştiu că am pierdut orice reper de îndată ce ne-am urcat în maşină. N-am fost suficient de isteață încât să încerc să-mi dau seama încotro mergem. Îi ascult cum vorbesc ca şi cum n-aş fi aici şi mă gândesc la cum m-am simțit cu câteva ore în urmă, cu mama care mă ajuta să mă îmbrac, încântată de petrecere, de o nouă etapă. Acum, când văd scrumul ţigării lui Logan pe coapsele mele, o parte din el răcit, o parte aprins, mă simt mai jalnic decât m-am simțit vreodată.

Nu știu ce-au de gând să facă cu mine. Dacă vor să mă umilească, atunci au reușit. Dacă mai urmează şi altceva, dacă acesta este doar începutul, atunci ştiu că nu voi mai rezista

niciun minut. Picioarele îmi tremură și îmi doresc să fi ales niște pantofi mai comozi, nişte adidaşi ca să pot fugi, nu tocurile astea înalte pe care abia pot să stau.

Nu mă pot abține și încep să plâng.

— Stai așa, îi întrerupe Logan. Dă muzica mai încet.

Tac imediat.

— Plângi cumva, Defecto?

El mă ascultă. Îi simt respirația pe umăr şi pe gât.

Încep cu toţii să râdă.

— Doar nu credeai că te-am invitat la ziua mea, nu? întreabă el pe un ton rece. Adică, nu pot să cred c-ai picat în plasă. Am nouășpe ani, Defecto. Credeam că Pia ne-a distrus planul când a publicat articolul în care scria că mergi la petreceri, dar n-a menționat numele meu. Și dacă vorbești cu cineva despre ce se va întâmpla în seara asta, nu te vor crede. Tata și mama sunt pastori. Se vorbeşte că ea va deveni arhiepiscop într-o bună zi, poate prima femeie din ţară. Suntem o familie respectabilă, spune el.

— Păi, două persoane din familie sigur sunt, spune Gavin, iar el și Natasha încep să râdă.

— Poate c-ar trebui să-ți zicem Isus de acum înainte, spune Natasha şi continuă să râdă.

Simt că Logan rămâne nemişcat lângă mine și mi-e teamă să mă gândesc la ce se va întâmpla cu mine după ce voi fi umilită. Colleen, lângă mine, rămâne tăcută tot drumul. Mă bucur că este și ea aici, este mai OK decât ceilalți, dar şi ea trece de la o doză de bere la alta. Știu asta pentru că am tot auzit deschizându-se multe doze de bere. Își face curaj.

Dar pentru ce? Asta-i grija mea acum. Iar faptul că l-a convins să nu mă bage în portbagaj nu înseamnă că nu o consider responsabilă pentru tot ceea ce se întâmplă. Mă gândesc la poșeta mea și mă întreb dacă este la ei.

— Ia, bea, Defecto, spune Logan și văd doza de bere care apare pe sub sac.

— N-are voie să bea alcool, spune Colleen.

— Iar părinții lui Gavin ar prefere ca el să nu se culce cu băieți, dar totuși o face, spune Logan, iar Gavin aruncă ceva spre el pentru comentariul ăsta vărsând doza de bere pe picioarele mele.

— Bea, Defecto.

Ridică sacul ca să-mi poată duce doza de bere la gură. Eu îmi întorc capul și îmi strâng buzele. El râde – un râs foarte ascuțit – și își folosește cealaltă mână, cu degetele mirosind a fum ca să-mi țină bărbia și să-mi descleșteze gura. Îmi toarnă berea pe gât, dar mă înec și încep să tușesc.

El râde, dar trage sacul în jos și bea restul de bere.

— La stânga, aici, spune deodată Gavin.

Realizez că ne apropiem de locul stabilit. Nu știu ce-au de gând să-mi facă.

Nu știu unde suntem. Am mers cu mașina aproape două ore, poate chiar mai mult, dar poate că a trecut doar o oră. Nu mai am noțiunea timpului. Mergem pe un deal abrupt. Oare am ieșit din oraș și ne îndreptăm spre munți? Mă vor lăsa aici? Cum voi mai ajunge acasă? Voi depăși ora la care trebuie să fiu acasă. Sunt terminată, familia mea este terminată, i-am dezamăgit, iarăși, pe toți. Deodată, mă întreb

dacă voi mai scăpa cu viață. Au curajul să mă omoare? Au băut destul de mult. Orice și-au planificat ar putea eșua.

Mă gândesc deodată la Art și tânjesc să fiu cu el. Nu este ca oamenii ăștia, întotdeauna m-a protejat. Înainte de... toate astea. Îmi doresc să vină și să mă salveze acum, dar înaintăm și nimeni nu vine după mine. În loc să stea și să se lupte alături de mine, el a fugit.

— Trezește-te, spune Logan și mă lovește în gambă.

Țip și îmi strâng picioarele, departe de el și mai aproape de Colleen. E la câțiva centimetri de mine.

Mașina se oprește, în sfârșit, iar ușa se deschide. Aer proaspăt, într-un final. Fumul de țigară și mirosul de alcoolul se risipesc și pot respira din nou. Logan mă trage afară din mașină și mă gândesc la rochia mea, care probabil că s-a ridicat pe talie. Încerc să mă scutur ca să o trag în jos. Terenul pe care calc nu este drept, sunt pietricele și nu pot merge în pantofi ăștia înalți. Îmi răsucesc laba piciorului de două ori.

— Scoate-i prostiile alea, spune Natasha.

Simt cum pantofii îmi ies din picioare și acum calc pe pietriș. Cicatricea mea de Defectă atinge pământul pentru a-mi reaminti cât de Defectă sunt.

— Îmi vin bine? spune Natasha, iar Gavin fluieră.

Sunt împinsă mai sus, pe deal. Trag aer adânc în piept și înjur când calc pe pietre ascuțite. Nu pot vedea pe unde merg cu sacul ăsta pe cap, iar lumina de mai devreme a dispărut. Este întuneric și târziu. Poate că deja am depășit ora-limită la care trebuia să fiu acasă.

— Am o oră-limită de ajuns acasă, spun eu. Vă rog, lăsați-mă să merg acasă.

Ei tac.

— Care este ora-limită? întreabă Natasha.

— Unsprezece, răspunde Colleen.

— Acum este zece și jumătate, precizează Natasha.

— Așa, și? spune Logan, răsuflând greu în timp ce mă trage după el.

— Deci, mai bine ne grăbim.

— Sau ce?

— Sau... ce se întâmplă, Colleen? întreabă Natasha.

— Încălcarea orei de venit acasă este o mare problemă, se poate întâmpla orice. O să ajungă iar în fața curții de judecată.

Logan râde.

— Nu, este serios, spune Colleen. Nu doar ea va fi pedepsită, ci întreaga familie. Frații mei au fost luați pentru o săptămână, continuă ea cu vocea joasă.

— Nu i-am întâlnit niciodată familia, spune el. Nu-mi pasă.

— Aici, spune Gavin și ne oprim cu toții.

Aud cum descuie o ușă.

— Urcă, spune Colleen în șoaptă, iar eu urc pe niște lemne.

Așchiile îmi intră imediat în piele. Simt miros de pământ și de mușchi. Suntem într-un șopron, simt că pășesc pe pământ. Ne îngrămădim cu toții înăuntru, iar ușa se închide și se încuie. Logan mă împinge brusc și aproape că mă prăbușesc cu fața la pământ, dar reușesc să mă feresc.

Mă lovesc de un perete, iar o lopată sau o greblă îmi intră în braț.

— Care era problema Defectei la înot? întreabă Logan.

— Îi era teamă să-și arate corpul, spune Natasha.

Mă ghemuiesc, îndepărtându-mă de ei.

— Nu, vă rog, nu, spun eu, terorizată.

46

Cineva mă împinge la perete și îmi desface fermoarul rochiei. Mă lupt, dar sunt imobilizată de Natasha. Îi simt mâinile mici pe brațele mele. Unghiile ei îmi intră în carne.

Rochia îmi cade la picioare și rămân în sutien și chiloți în șopron. Singurul lucru pe care îl mai port este brățara de la Art. În ciuda viitorului nostru incert, nu vreau s-o dau jos; îmi amintește de o perioadă în care lucrurile erau perfecte, că nu sunt atât de Defectă cum spune toată lumea. Încep să plâng iar. N-am unde să mă ascund.

— Gata, ai făcut-o, spune repede Colleen. Hai să mergem.

Cineva fluieră.

— Taci, Gav, e Defectă. E o scursură.

— Mie mi se pare că e o fată în chiloți.

— Uită-te la cicatricile astea, spune Natasha, mai aproape de fața mea.

O examinează pe cea de pe piept. Înghit în sec. Vreau să-mi încrucișez picioarele, să-mi acopăr corpul cu brațele.

Gavin și Natasha vorbesc despre mine de parcă nici n-aș fi aici. Logan nu scoate niciun cuvânt, ceea ce mă sperie cel

mai tare. Îmi cercetează cicatricile, îmi ridică mâna și piciorul, dar îmi țin sacul pe cap în continuare. Nu i-ar ajuta dacă ar vedea că acest corp are un cap și o inimă.

— Nu te uiți, Colleen? o întreabă Logan. A, nu, am uitat, tu ai mai văzut așa ceva și înainte.

— E o porcărie ce faceți. Eu am plecat, spune Colleen.

Ușa se deschide și simt aerul proaspăt, îi aud pașii îndepărtându-se, aud cum iese din șopron.

Rămân singură cu ei. Tremur. Mi-e teamă și mi-e frig.

Erau câteva lucruri pe care, mi-am dat seama mai târziu, ar fi trebuit și aș fi putut să le fac. Să țip, să fug, să mă dezlănțui; în schimb, eu am rămas nemișcată. S-au luat exact de ceea ce mi se pare cel mai umilitor la mine: corpul meu. N-am vrut să-l vadă nimeni, dar, totuși, iată-mă aici, aproape dezbrăcată, în vreme ce trei oameni despre care credeam că vor să-mi fie prieteni îmi examinează toate părțile corpului cu o lanternă, părți la care nici eu nu suport să mă uit. Prin sac, văd blițurile când ei îmi fotografiază cicatricile și cine mai știe ce. Vorbesc între ei, despre cât de dezgustătoare sunt cicatricile mele. Știu că, din momentul în care vor pleca, aceste fotografii vor ajunge la fiecare elev din școală. Cine știe, poate că vor apărea mâine pe prima pagină, într-un articol scris de Pia.

Simt că cineva merge în jurul meu, pe vârfuri. Trebuie să fie Natasha.

Se aude o exclamație:

— O, Doamne! exclamă brusc Natasha, din spatele meu. Uitați-vă la spinarea ei. Veniți aici.

Se îngrămădesc în spatele meu să arunce o privire.

— Frate! zice Gavin. La naiba, cred că a durut-o tare. Nu e la fel de curată ca restul. Stai așa, câte sunt, de fapt?

Le caută iar, îmi numără semnele, îmi numără defectele.

— Șase? spune Logan surprins. Articolele ziceau că doar cinci.

— Cinci a fost maximul atins vreodată, intervine Gavin.

— *Trei* a fost maximul, îl corectează Natasha. Ea are șase. Nu cred c-ar fi trebuit să aflăm că are șase.

Deodată, vocea ei trădează teamă.

Starea lor s-a schimbat. Simt că nu se bucură atât de mult pe cât credeau. I-am făcut să se simtă incomod. În realitate, n-au descoperit ceea ce se așteptau. Cicatricile mele sunt provocate de durere. Durerea abstractă, despre care vorbești, și durerea pe care o vezi în carne și în oase sunt două lucruri complet diferite. Cred că asta i-a făcut să se trezească la realitate, iar mie, în mod ciudat, mi-a dat putere. Eu am trecut prin tot ceea ce îi înspăimântă pe ei. M-au adus aici pentru că sunt atrași de temerile lor. Vor să le analizeze, să le înțeleagă și să le învingă, să râdă de ele. Dar eu le-am trăit, iar tragedia mea îi înspăimântă. Iar asta îmi dă putere.

— Cât e ceasul? întreb eu.

Încă am o șansă să ajung acasă la timp.

— Vei ajunge acasă la timp, termin-o, spune Natasha, încercând să pară dură, dar îi sesizez teama din voce. Bine, mi s-a dus tot cheful. M-am plictisit. Vreți să luăm ceva de mâncare?

— Da, răspunde rapid Gavin, iar eu zâmbesc pe sub sac.

— Vii, Logan? întreabă Natasha.

— Vin imediat.

Simt că ezită să plece.

— Plecați odată, spune Logan, dornic să mă aibă doar pentru el.

— Să nu...

— Să nu ce?

Gavin face o pauză.

— Știi tu, să nu...

— Gavin, nu mă jigni. Este o scursură Defectă. N-aș atinge-o nici c-o prăjină.

— Nu-ți face complimente singur, spune Gavin, iar el și Natasha încep să râdă. Bine, dar să nu lași mizerie în urmă. Bunicul mă va omorî.

Urmează o lungă tăcere. Aud cum pașii lui Gavin și ai Natashei se îndepărtează. Rămân singură cu Logan. Nu sunt deloc în siguranță.

— Te rog, nu mă atinge, spun eu, tremurând.

— Nu te-aș atinge nici c-un deget, spune el, aproape de urechea mea. Ești dezgustătoare pentru mine și pentru orice bărbat. Nimeni nu te va mai dori vreodată.

Începe să mă înconjoare încet. Sunt ușurată de ceea ce mi-a spus, dar, în același timp, mă întreb ce vrea să facă, de fapt, cu mine.

— Cunoști semnificația sacului și a scrumului? întreabă el.

— Nu.

— Ceilalți habar n-au. Pentru ei, seara asta a fost doar o distracție stupidă, nu-i cunosc semnificația, spune el, iar

vocea i se schimbă, ca și cum ar ține o prelegere sau o slujbă. Sacul și cenușa erau folosite în vremurile Vechiului Testament drept simboluri ale degradării, jelaniei și pocăinței. Cineva care voia să-și arate pocăința se îmbrăca în sac, se așeza pe cenușă și își punea cenușă pe cap. Cenușa simbolizează distrugerea și ruina.

Îmi las capul în jos, umilința mea este completă, dar el continuă să vorbească și să mă înconjoare.

— Când Iona le-a spus oamenilor din Ninive că Dumnezeu îi va distruge pentru răutatea lor, cu toții, începând cu regele, au răspuns cu umilință, pocăindu-se, postind și punându-și cenușă în cap. Chiar și animelele au fost îmbrăcate în sac. Dumnezeu a văzut umilința lor sinceră și a renunțat la planul de a îi distruge. Sacul și cenușa erau simboluri ale pocăinței lor sincere.

Se oprește din vorbit, încetează să mă mai înconjoare și se așterne o liniște în care nu-mi mai aud decât respirația de sub sac – respir un aer încins și îmbâcsit – și inima bătându-mi tare din cauză că mi-e foarte frică de ce va urma.

— Dumnezeu este mai mare decât mine, Defecto, dar, dacă te pocăiești, poate c-aș renunța. Dacă nu accepți să te pocăiești, atunci te voi încuia aici peste noapte și nimeni nu te va putea găsi. Vei încălca limita la care trebuie să ajungi acasă și toată familia ta poate fi însemnată, mie nu-mi pasă.

Îmi mușc buza de sus, în timp ce lacrimile îmi șiroiesc pe față. Mă gândesc la micul Ewan, cât de speriat va fi că mi-am pus familia într-un pericol atât de mare.

— Vorbesc serios, Defecto.

Ştiu că vorbeşte serios, fiecare cuvânt pe care îl rosteşte este serios. Mă simt ca în Camera Însemnării, cu judecătorul Crevan urlându-mi în faţă „Pocăieşte-te!". Am refuzat s-o fac atunci, crezând că sunt terminată, că situaţia nu se poate înrăutăţi. Nu pot accepta că am greşit, nu atunci, dar acum regulile s-au schimbat şi situaţia s-a înrăutăţit. Nu mai am energie să lupt.

— Da! ţip eu brusc.

El îmi dă jos sacul de pe cap şi mă bucur de aer, dar privirea lui mă îngrozeşte.

— Te pocăieşti? întreabă el.

Eu dau din cap că da.

— Răspunde, spune el, ridicând vocea.

— Da, da, spun eu.

— Spune că-ţi pare rău, insistă el.

— Îmi pare rău.

— Zi c-ai greşit, spune el repede şi înţeleg că situaţia de acum îl activează mai mult decât orice ar fi băut şi ar fi fumat ei înainte.

— Am greşit.

— Pune-te în genunchi şi cere îndurare de la mine.

Mă opresc.

— Fă-o.

Mă aşez în genunchi.

Merge în spatele meu şi îmi dezleagă mâinile. Îmi masez imediat încheieturile rănite. Nu pot să mă uit în ochii lui şi să continui cu toate astea.

— Spune-o! urlă el.

— Nu știu ce să...

— Imploră îndurare de la mine. Cu mâinile împreunate pentru rugăciune, ca și cum ai fi în biserică. Fă-o.

— Te rog, spun eu, plângând. Te rog, îmi pare rău, am greșit. Mă pocăiesc. Vreau doar să merg acasă. Trebuie să ajung acasă.

El zâmbește satisfăcut și îmi aruncă rochia.

Mă chinui să mă îmbrac, ușurată că totul s-a terminat, dorind să-mi ascund corpul cât mai repede. Mă privește din ușă. Pentru cineva care crede că sunt o scursură, mă privește cam mult.

— Apropo, Defecto, mai ai douăzeci de minute.

Trântește ușa șopronului. Zăvorul este tras și cheile zdrăngănesc când mă încuie înăuntru.

47

Aud cum maşina Natashei pleacă şi mă uit prin camera întunecată, luminată de lună într-un colţ, căutând o scăpare.

— Nuuu!

Încep să plâng şi, pentru o clipă, renunţ complet. Mă ghemuiesc într-un colţ și plâng. Mă aflu într-un șopron, în munţi, cine ştie cât de departe de casă. Chiar dacă ţip, nimeni nu mă va auzi. Dar apoi încep să gândesc raţional. Natasha părea să creadă că pot ajunge acasă la timp, ceea ce înseamnă că sunt aproape de casă şi îmi vine o idee. N-am mers deloc departe. Am mers pe un deal o parte din drum. Mă aflu într-un șopron, înconjurată de unelte de grădinărit. Știu unde sunt. Mă aflu în grădinile de pe culme, la câteva minute de casă. Deși știu că grădinile sunt închise la ora asta, tot încerc să ţip după ajutor, până când mi se usucă gâtul și răgușesc. Încerc orice, dar sunt prea departe. Nimeni nu mă va auzi. Nu vor ști că sunt aici.

Mă prăbușesc pe pământ și mă panichez. Trag şi împing de uşă, dar este inutil; este încuiată pe dinafară. Lovesc uşa de lemn cu lopata, dar nu are niciun efect. Sunt epuizată şi nu mai am energia necesară.

Deasupra mea se află o mică fereastră. Aș putea să mă strecor prin ea dacă mă las pe burtă, dar va fi greu să ajung până acolo sus dintr-un asemenea unghi. Dar este singura șansă pe care o am. Trebuie să încerc.

Iau lopata și izbesc cu ea în geam ca să sparg sticla. Curăț cât de bine pot cioburile de pe margine. Clădesc unele peste altele niște cutii de transport pentru plante, o trusă de scule și cutii de îngrășământ ca să ajung la fereastră. Mă ridic și pun sacul peste marginea ferestrei pentru a mă feri de cioburi și scot capul afară, bucurându-mă de aerul curat, care este suficient pentru a mă înviora. Pot să fac asta. Mă trag în afară, zgâriindu-mi burta de sac, inspirând adânc și gemând de durere. Mă întind după gardul din stânga șopronului și mă prind de el ca să ies cu totul. Mă agăț de gard, iar așchii de lemn îmi intră în degete. Rămân agățată de gard pentru o clipă și apoi mă ridic și simt cum pietrișul îmi crestează tălpile.

Stau pe pământ câteva clipe pentru a aștepta să-mi treacă durerea. Mă uit în jur, încercând să găsesc niște repere. Cunosc acest deal. Este locul în care obișnuiam să mă întâlnesc cu Art, nu aici, în grădină, ci undeva în apropiere. Deși am puțin timp la dispoziție să ajung acasă, mă simt atrasă de locul în care ne întâlneam de obicei. Nu voi mai putea ajunge aici vreodată la ora asta, iar locul este foarte aproape. Ceva, un instinct, îmi spune să merg într-acolo.

Locul se află la un minut distanță, iar, când ajung acolo, știu că am luat decizia corectă. În locul în care stăteam eu și Art, se află două persoane. Ce repede am fost înlocuiți! În

locul despre care credeam că este doar al nostru, acum este un alt cuplu. Seamănă cu mine și cu Art.

Asta pentru că este chiar Art. Iar fata care este cu el arată exact ca mine; ca mine când eram fericită, când zâmbeam și râdeam ca și cum nu exista nimic rău în lume. Dar știu că nu sunt eu, pentru că eu sunt aici, în picioarele goale, zgâriată, sângerând, luptându-mă pentru viața mea, nu mai știu de ce, pentru că mi-am pierdut și ultima picătură de speranță și energie și nu-mi mai pasă. Nu mai simt nimic. De acum, pot face ce vor cu mine.

Fata aceea este soră-mea.

48

Art este primul care mă vede.

Îmi dau seama că plâng.

Ochii lui pe care îi iubesc nu încetează să mă analizeze. Este șocat. Pentru prima dată de când au început toate acestea, inima îmi este frântă. Simt durerea din piept imediat. N-am plâns la cinci dintre însemnările mele, dar plâng acum. Durerea asta este mai intensă decât orice am simțit înainte, mai puternică decât atunci când am fost însemnată, mai puternică decât umilința din șopron. E suferința supremă.

Juniper se întoarce să se uite în direcția în care privește el și fața ei o trădează.

Au fost prinși. Imediat, mă opresc din plâns și sunt cuprinsă de furie.

— Celestine! exclamă el și sare în sus. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Vine către mine, îngrijorat, cuprins de panică. Știu că nu din cauza a ceea ce tocmai am văzut. Chiar este îngrijorat din cauza stării în care mă aflu.

— Oprește-te! țip eu, iar el încremenește.

— Doamne, Celestine, şopteşte Juniper, uitându-se la mine, cu mâinile pe faţă. Ce s-a întâmplat?

— Celestine, spune el, îndreptându-se iar spre mine.

Eu fac câţiva paşi înapoi, ceea ce îl face să se oprească iar.

— Sângerezi? Unde-ţi sunt pantofii? Ce s-a întâmplat? Cine ţi-a făcut asta?

Simt emoția din vocea lui, cum încearcă să facă față furiei și durerii.

Juniper i se alătură. Faptul că îi văd iar unul lângă altul mă înfurie şi mai tare.

— Să nu vă mai apropiați de mine niciodată! Niciunul dintre voi! M-aţi trădat deja o dată. Ar fi trebuit să ştiu că o veți face din nou, spun eu şi mă întorc spre Juniper. În tot timpul ăsta, tu ştiai unde se ascundea?

— Da, dar...

— Aici? întreb eu şocată.

Mă gândesc că s-a ascuns într-un șopron din zonă şi că Juniper are grijă de el; el se ascunde, poate, chiar în locul în care eu am fost închisă şi din care am fost nevoită să evadez.

— Am *ştiut* că pleci de acasă în fiecare noapte, îi spun şi realizez ce se întâmplă. Am *ştiut* că asta se întâmplă, dar n-am vrut să cred... m-ai făcut să par o mincinoasă, continui eu.

Acum ştiu de ce o tratam cu atâta cruzime. Cred că ştiam ce face, dar nu voiam să accept.

— Nu, Celestine! Te rog, lasă-mă să-ți explic! Eu doar îl ajut!

— Taci! Sunteți nişte mincinoşi amândoi! urlu eu, iar el se îndepărtează şi îşi întoarce privirea, fără să se poată apăra.

— Nu este ceea ce crezi. Ea mă ajută să mă ascund. Nu suntem, știi...

Își trece mâinile prin păr, agitat.

— Mie mi-ați părut foarte apropiați, spun eu, uitându-mă când la unul, când la celălalt.

— Nu e așa, spune el. Ți-am zis că nu mă mai pot întoarce la tatăl meu. Nu după ce ți-a făcut ție.

— Ce mi-a făcut *el* mie? Credeți că voi doi n-ați avut niciun rol în asta?

Ochii lui Juniper se umplu de lacrimi, iar Art rămâne fără cuvinte. Știu că e o josnicie din partea mea să zic asta, dar sunt atât de furioasă încât vreau să-i fac să sufere mai mult decât au suferit vreodată, ca să simtă și ei măcar o parte din durerea mea. Mi-am dorit să-l văd în fiecare zi, iar ea știa unde era în tot timpul ăsta. Mi-ar fi putut spune, i-ar fi putut transmite un mesaj din partea mea, m-ar fi putut ajuta, dar ea l-a ajutat pe el.

— Nu așa că-i bine pentru voi? spun eu și mă uit în jur. Drăguț. Ghici ce, Art? *Eu* nu pot să mă ascund nicăieri. N-am unde să mă ascund în lumea asta. Eu trebuie să mă confrunt cu toate, *zilnic*, de una singură. Eu nu am luxul pe care ți-l permiți tu, de a te folosi de oameni ca să-ți faci viața mai comodă, așa cum ai făcut tot timpul. Dar nu poți rămâne aici pentru totdeauna. Într-o zi, va trebui să fii bărbat și să te confrunți cu toate astea, spun eu și pare că îl rănesc profund, ceea ce mă bucură. Ai spus întotdeauna că vei fi alături de mine, dar nu ești decât un laș. Amândoi sunteți niște lași.

— Celestine, spune el, cu vocea frântă, aproape suspinând, mi-e atât de dor de tine.

Chiar mi se pare că e sincer. Poate că sunt fraieră, dar îl cred.

— Atunci de ce ești aici cu *soră-mea*?

— Lasă-mă să-ți explic, spune el, înfuriat, frustrat că nu-l las să vorbească.

Face un pas înspre mine, iar eu dau înapoi.

— Nu pot.

Mă gândesc c-o să am o altă întâlnire față în față cu judecătorul Crevan în sala lui de judecată, iar instinctul de supraviețuire din mine se reactivează, nu mă dau bătută.

— N-o să vă las să-mi distrugeți iar viața, spun eu.

Mai am patru minute la dispoziție. Mă întorc în direcția opusă și fug.

În următoarele câteva minute, nu văd decât frunze, crengi care mă lovesc peste față și peste picioare, simt cum pietrele ascuțite îmi crestează tălpile. Respir greu în timp ce alerg cu cea mai mare viteză pe care am atins-o vreodată coborând dealul. Nu mă uit la ceas, n-am timp de asta. Alerg până la gardul din spate al casei. Îl sar mai repede decât oricând și aterizez pe peluza din curte care se simte ca o blană în comparație cu toate cărările pe care am umblat în seara asta. Îi văd pe mama, tata și Mary May în sufragerie. Se uită la ceasul de pe perete. Tata se învârte prin cameră. Mama își ține mâinile pe piept, se roagă cum am făcut și eu mai devreme, așteptând un miracol. Împing ușa din spatele casei

şi mă arunc la picioarele lor, în genunchi, respirând greu şi plângând, fără să pot spune ceva, fără să pot vedea ceva, complet amețită.

Mă uit în sus. Ceasul arată ora 23:01.

Apoi, mă uit disperată la Mary May, fără să pot spune ceva.

— Unsprezece şi un minut, spune ea.

Mama și tata explodează de furie din cauza nedreptății care mi se face.

Apoi, ceasul ei de mână începe să sune. Confuză, se uită la el şi îşi dă seama că, de fapt, ceasurile indică ore diferite. Desigur, eu voi fi judecată după ceasul Fluierarilor. Mama şi tata îşi dau şi ei seama de același lucru și se uită la ea, nemişcaţi, aşteptând să primească o confirmare din partea ei.

Mă uit la ea de jos, trântită pe podea și, brusc, încep să chicotesc. Apoi încep să râd și îmi dau seama că mă dor coastele acolo unde m-a lovit Logan, dar durerea mă face să râd și mai tare. Ei se uită la mine, întinsă pe podea și ținându-mă de burtă, cu capul sângerând, cu picioarele şi braţele pline de răni și zgârieturi, râzând ca o nebună.

Am reușit.

I-am învins pe toţi.

49

Telefonul îmi sună la patru dimineața, trezindu-mă în toiul unui vis îngrozitor. Mă aflam în camera spectatorilor, cu mâinile lipite pe geam și Carrick se afla în Camera Însemnării, legat de scaun. Au uitat să-i administreze anestezic, așa că urlă, fața îi este contorsionată de durere, venele îi sunt proeminente pe gâtul lui musculos. În cameră nu mai sunt Tina, June, Bark și Funar, ci Logan, Natasha, Gavin și Colleen.

— E ceva ce nu-mi spui, nu? spune Pia de la celălalt capăt al firului.

Vocea îi este gravă și insistentă, nu veselă, ca la televizor, iar mie îmi ia o clipă să-mi dau seama ce se întâmplă, să fac diferența dintre somn și veghe.

— Ce? Despre ce?

— Camera Însemnării. Familia ta a fost scoasă de acolo înainte de a cincea însemnare, dar mai era cineva care a văzut ce s-a întâmplat, nu?

Deodată, sunt complet trează. Mă ridic, simt durerea cauzată de loviturile lui Logan și gem.

— Ești bine?

Închid ochii şi inspir adânc, aşteptând ca ameţeala să treacă.

— Celestine?

— Da.

— Ştiu că îl căutai pe domnul Berry la castel.

Ştie ea ceva.

— Este avocatul meu. Sunt nişte lucruri pe care trebuie să le discut cu el.

— De ce i-ai lăsat şapte mesaje vocale urgente în ultimele zile?

Asta îmi atrage atenţia. De unde ştie toate astea?

— Domnul Berry se afla în cameră în timpul celei de-a șasea însemnări, nu? spune ea repede. El a văzut.

Încremenesc. Nu știu dacă o pot lăsa să afle asta. Nu știu dacă pot avea încredere în ea.

— Cine mai e cu tine acum?

— Nimeni.

Pare că se plimbă în timp ce vorbeşte. Se aude un sunet ciudat în telefon și se întrerupe temporar.

— Sunt singură, Celestine, îți promit. Ai încredere în mine.

Mi se face pielea de găină. A venit vremea să iau o decizie. Dacă am încredere în ea și mă minte, domnul Berry va fi într-un mare pericol. Şi nu voi mai putea avea încredere în nimeni, mai ales după experiența din noaptea asta. Dar altfel rămân singură în toată povestea. Cine mă mai poate ajuta?

— Pia, nu poți afla asta și să impui tu toate condițiile, spun eu. Trebuie să ştiu de ce mă întrebi asta.

Spune ceva, dar nu reuşesc să înţeleg.

— Ce? Pia, unde ești?

Se întrerupe.

— Nu contează. *Gândește-te*, Celestine, e ceva ce nu-mi spui, iar eu trebuie să știu.

M-am săturat de tot, m-am săturat ca toată lumea să vrea câte ceva de la mine.

— De ce naiba ar trebui să-ți spun? șoptesc eu pentru că nu vreau să trezesc pe cineva. Ca s-o poți întoarce în favoarea lui Crevan. Nu te va lăsa să publici așa ceva. Dacă nimeni nu știe nimic despre asta acum, înseamnă că există un motiv serios. A scăpat de toți cei care au fost martori la eveniment. De fapt, poate că ne ascultă chiar *acum*. De unde să știu că nu vrei să-mi înscenezi ceva? De unde să ştiu că nu colaborezi cu el ca să te asiguri că n-a mai rămas nimeni care să fi văzut ce s-a întâmplat?

— El nu ne ascultă, spune ea, întrerupându-se din cauza zgomotelor de fundal. Şi poţi avea încredere în mine. Trebuie să ai încredere în mine, spune ea, mai clar de data asta. Cine ți-a mai rămas, Celestine? Cine te mai poate ajuta să obții informații?

Analizez rapid situaţia.

— Ce obțin în schimb?

— Celestine! spune ea, pe un ton ridicat. Încerc să te ajut.

— Încerci să te ajuți pe tine însăți.

Ea oftează.

— Ce vrei?

— Vreau informații despre o persoană.

— Cine?

— Carrick. Nici măcar nu-i știu numele de familie. Se afla în celula de lângă mine la Castelul Highland.

— Băiatul Defect? De ce?

— Fără întrebări. E treaba mea.

— Ştie și el ceva?

— Nu! mint eu. Vreau doar să-l găsesc. Să zicem c-am cam rămas fără prieteni acum și am nevoie de cineva care să înţeleagă prin ce trec.

— Bine. O să-ţi dau toate detaliile pe care le pot obţine, dar nu l-am intervievat niciodată. N-a fost un caz care să ne intereseze.

Asta mă înfurie.

— O să aflu câte ceva și o să revin. Acum, gândește-te, Celestine. Am nevoie de ceva. Am nevoie de mai mult. Domnul Berry a fost în cameră? A văzut a șasea însemnare? Rapoartele spun că n-a fost acolo în timpul celei de-a cincea, c-a fost scos afară împreună cu familia ta. Mint rapoartele?

Urmează o lungă pauză.

— Da, domnul Berry a văzut a şasea înfierare, spun eu într-un final.

Are dreptate, am nevoie de ajutorul ei.

Îmi amintesc iar acea zi, din Camera Însemnării. Am încercat atât de mult să o uit, dar nu pot. Îmi revine în coşmaruri, uneori, chiar şi în timpul zilei, când mă aștept mai puţin. Durerea, mirosul, groaza. Vreau să scap de toate. Îmi amintesc când tata își pune mâna pe umărul meu pentru a mă încuraja. El nu știe, dar eu mă încordez, îmi

amintesc imediat de atingerea Tinei de dinainte de fiecare înfierare. Să-mi amintesc în mod voluntar de acea cameră în timp ce stau în patul meu este complet contradictoriu față de tot ce am încercat să fac până acum, în special după această noapte. Sunt speriată și rănită și vreau să uit totul. Dar retrăiesc momentul: mirosurile, sunetele, teama, inima mea care bătea, durerea din mâini și picioare, Crevan care urla la mine în mantia sa roșie ca sângele cu spume la gură.

— Nu a fost scos afară împreună cu părinții tăi? întreabă ea.

— Ba da, dar cumva a reușit să intre din nou. Avea un telefon în mână. Înregistra.

N-are sens să menționez că și Carrick era acolo. Trebuie să păstrez asta pentru mine.

— Înregistra? Există și o înregistrare? Oh, Doamne. Bine, mulțumesc, Celestine, mulțumesc.

Închide telefonul.

Inima îmi bate cu putere și sunt agitată pentru că am retrăit acel moment, că i-am spus despre înregistrarea domnului Berry și, poate, pentru că am întrebat de Carrick. Nu vreau să creadă că el are ceva de-a face cu asta și nu vreau să-i creez probleme, dar n-am cum să-l găsesc altfel.

Acum că sunt trează și am în minte clar scena din Camera Însemnării, nu mai pot dormi. Mă doare capul, pentru că m-am lovit de mașină mai devreme și simt că am un cucui mare. Mi s-a uscat gura, sunt însetată. Mă ridic din pat tremurând și îmi trag un halat peste tricou.

Cobor în bucătărie și mă duc direct la frigider pentru apă. În timp ce îl deschid, simt o prezență și mă întorc. O văd pe Mary May într-un colț al camerei, în întuneric, urmărindu-mă. Lumina de la hotă este singura aprinsă. Are o carte pe care o acoperă cu mâinile și este prima dată când i le văd fără mănuși. Îmi zâmbește, deși pare obosită.

— Ce faci...? Adică, de ce...? Stai peste noapte? întreb eu.

Ea se uită la mine, mă măsoară încet de sus până jos și mă face să-mi strâng mai tare halatul pe mine. Femeia asta mă sperie.

— Având în vedere evenimentele din această seară, am considerat că este cel mai bine să rămân aici. Ai un cucui frumos în frunte, observă ea.

Îmi duc mâna la el și mă strâmb. Mă doare. Am nevoie de apă și de o pastilă pentru durerea de cap. Mă servesc în timp ce ea mă urmărește.

— Ești îngrijorată că am o contuzie?

— Nu, râde ea, dar nu este un râs vesel, ci mai degrabă unul răutăcios, râde de mine de parcă aș fi cea mai proastă persoană pe care a întâlnit-o vreodată. Vreau să mă asigur că rămâi acolo unde trebuie și că nu încalci regulile. Ştiu ce pot face aceste evenimente unei persoane.

— Ce vrei să spui?

Înghit pastilele și beau apă.

— Răzbunare, spune ea și văd în ochii ei cruzimea și răceala.

Mă gândesc la ceea ce i-a făcut surorii ei, raportând-o Ghildei, apoi întregii sale familii, când ei i-au întors spatele.

— De asta ai făcut familiei tale ce i-ai făcut? întreb eu. Din răzbunare?

— Nu, spune ea, fără să clipească, fără să-i pese că i-am pus o întrebare personală. Am prins-o pe sora mea cu prietenul meu. Când am denunțat-o Ghildei, a fost răzbunare...

Povestea e prea asemănătoare cu a mea și mă întreb dacă mă testează. Știe despre Art și Juniper? N-ar avea cum. Dacă ar fi știut, Fluierarii i-ar fi găsit până acum.

— Familia mea..., spune ea și întoarce privirea puțin, iar eu sesisez o urmă de tristețe pe fața ei pe care o alungă imediat. A fost necesar.

Tremur din cap până în picioare.

Ea se uită din nou la mine.

— Doctorul Smith spune că nu-i nimic în neregulă.

— Nu, dacă nu pui la socoteală inima mea, demnitatea mea și încrederea mea în oameni.

Mă uit și eu insistent în ochii ei negri și aproape cred că mă înțelege.

— Nu, spune ea simplu, întorcându-se la cartea ei, ceva de Jane Austen. Nu pun la socoteală.

50

După-amiază, mă vizitează Pia. Cu excepţia unei vizite tensionate la secția de poliție împreună cu tata, mi-am petrecut ziua ghemuită în pat. Încă simt durere în tot corpul în urma atacului din seara trecută, aşa că mă târăsc din pat, îmi pun niște haine largi și negre și mă întâlnesc cu ea în bibliotecă. Mă aștept ca Pia să poarte unele dintre fustele și bluzele ei șic de culoarea piersicii și să o găsesc așezată pe fotoliu. În schimb, se învârte prin cameră, părul ei lucios este prins într-o coadă şi poartă blugi, adidaşi și un hanorac cu glugă.

Mă uit la ea surprinsă. Şi ea se uită la mine surprinsă.

— Ce ți s-a întâmplat? o întreb eu.

— Lasă-mă pe mine, ce ți s-a întâmplat ție?

Vânătaia de pe frunte s-a umflat bine de tot, e un cucui enorm ca din desene animate, iar azi are nuanțe de galben și violet. Am zgârieturi pe față de la crengile prin care am trecut, când am alergat printre copaci fără să văd nimic.

Mă așez pe fotoliu și mă strâmb din cauza durerii din stomac. Nu mi-am rupt nicio coastă, dar mă simt ca și cum asta s-ar fi întâmplat.

— Celestine, spune ea apăsat, părând vizibil îngrijorată, ceea ce mă face să renunţ la jocuri. Ce s-a întâmplat?

Oftez.

— Se pare că nu era nicio petrecere. Nu pentru mine, în orice caz.

— A fost o înscenare?

— Am fost prinsă într-o ambuscadă, cred că ăsta-i cuvântul.

Ochii mi se umplu de lacrimi când îmi amintesc, iar evenimentul este încă proaspăt în mintea mea. De fiecare dată când mă mișc, simt durere.

— Băiatul care te-a invitat?

— Logan Trilby. L-O-G-A-N, spun eu cu sarcasm. T-R-I-L-B-Y. Nu-ți notezi? A, nu, desigur, nimic din ce ar putea să-i facă pe oameni să mă compătimească.

Văd furia din ochii ei, dar nu spre mine este îndreptată.

— Nu-ți dorești mila oamenilor, Celestine.

— De fapt, mi-o doresc, spun eu şi râd. Vreau mila tuturor, pentru că atunci voi şti că încă sunt oameni, şi nu orice sunt acum.

Ia loc în fotoliul din fața mea, dar nu aşa de delicat ca înainte. Stă pe margine, cu picioarele desfăcute, cu coatele pe genunchi. Azi, se va murdări pe mâini.

— Ce-a făcut?

— Nu a fost doar el. A avut câțiva prieteni. Au vrut să mă umilească.

— Și au reușit?

— Da.

— Spune-mi mai multe.

Este blândă și răbdătoare, dar sub toate acestea se află o insistență, nimic calm și calculat ca în celelalte conversații ale noastre. Când am întâlnit-o pe Pia, era în rolul de „vedetă TV", apoi am văzut-o pe „Pia în timpul liber", dar femeia asta din fața mea este cu totul alta; este o latură a ei pe care nu am mai văzut-o. Am mai fost naivă în trecut, dar am încredere în această Pia.

— Mi-au pus un sac pe cap, m-au legat, m-au lovit cu pumnii și picioarele, au aruncat scrum pe mine și m-au încuiat într-un șopron. Cam asta a fost.

Nu mai menționez și faptul că mi-au turnat alcool pe gât, pentru că asta mi-ar face probleme, chiar dacă n-am avut de ales. Nu-mi voi încerca norocul, nu cu Pia în această stare.

Brusc, devine rece. Văd asta în ochii ei.

— Logan Trilby. Și cine au fost ceilalți?

Îi ofer mai multe detalii și văd dezgustul, disconfortul și empatia pe fața ei; chiar cred că îi pasă de toată povestea.

— Deci, ce se va întâmpla?

— Nimic. Tata a avut grijă să fim cu toții la secția de poliție azi: directorul Hamilton, Natasha, Logan, Gavin, Colleen, părinții lor, cu excepția Angelinei. Părinții lui Logan au jurat pentru el, au spus că n-avea cum să facă așa ceva pentru că se afla la studii biblice.

— Nu vor să creadă c-a mințit?

— *Ei* au mințit. Au spus că a fost *cu ei* la studii biblice.

Rămâne cu gura căscată.

— Și ceilalți copii?

— Natasha şi Gavin au dat vina pe Colleen, au spus că ea a pus la cale totul, ca să se răzbune pentru ceva ce s-a întâmplat între mine şi mama ei.

— Şi ce s-a întâmplat? spune ea, trecând în rolul de jurnalist.

— N-aş putea să-ţi spun. Tatăl Natashei este un avocat isteţ, a început să vorbească despre drepturile omului și despre cum fiica sa se proteja de un Defect. Poliția nu va mai face nimic. I-au lăsat pe cei de la şcoală să ne pedepsească. Tata a înnebunit. Gavin şi Natasha au fost suspendați două zile, Colleen a fost exmatriculată, dar nu mai contează, pentru că Bob Tinder a fost concediat, nu mai lucrează la ziar...

— Crede-mă, ştiu, mă întrerupe ea și începe să clipească des, ştiu că plănuieşte ceva.

— Am uitat că era şeful tău. Oricum, se mută. Probabil că știi și asta. Deci, nu prea e o pedeapsă, Colleen va trebui să meargă la altă școală oricum.

Clatină din cap, stupefiată.

— Pia, mă mai îngrijorează ceva. Noaptea trecută, când m-au dezbrăcat – înghit în sec, reamintindu-mi de umilința la care am fost supusă – m-au fotografiat. Au văzut al şaselea semn şi au dovezi.

Pia se concentrează și mai tare, reflectând asupra a tot ce i-am spus.

— Le-a fost teamă de el, au dat înapoi după ce l-au văzut. Deci, nu cred că vor spune ceva, dar mai devreme sau mai târziu va ieşi la iveală. Natasha nu se va abține să nu spună cuiva. N-ar putea ține un secret nici dacă ai plăti-o.

— Dar ei n-au o înregistrare video, spune Pia. Trebuie să punem mâna pe înregistrarea aia. Şi trebuie să ne mişcăm repede cu povestea asta, adaugă învârtindu-se prin cameră. Trebuie să o publicăm înaintea lor. Înainte să audă Crevan zvonurile şi să aibă ocazia să întoarcă toată povestea în favoarea lui, dacă nu lucrează deja la asta.

Se uită prin cameră ca să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Am aflat că există o anchetă în cazul lui Crevan, spune ea în şoaptă. O anchetă privată. Verdictele date în cazul tău, al Angelinei Tinder, al lui Jimmy Child şi al doctorului Blake au provocat controverse.

— Cine este doctorul Blake?

Numele mi se pare cunoscut. Mi l-a menționat bunicul în timpul procesului, când mi-a spus că trebuie să-i găsesc pe Blake și pe altcineva, Raphael cumva? Nu mi s-a părut important în acel moment, mă gândeam că venise iar cu prostiile lui conspiraționiste, dar ar fi trebuit să-i acord atenție.

— Blake este femeia care i-a pus diagnosticul greșit soției lui Crevan, Annie, spune ea. Bunicul tău mi-a zis să mă interesez de ea, în timpul procesului tău, iar eu l-am alungat, mi se părea un bătrân nebun. Am început să mă interesez de ea, totuşi, după ce te-am întâlnit pe tine. Ea n-a depistat cancerul din timp. Crevan a declarat-o Defectă chiar înainte de cazul lui Jimmy Child. A fost învinuită de altceva, o chestiune personală, ca și Angelina Tinder, cazul n-a avut legătură cu soția lui Crevan. N-aş fi făcut legătura dacă nu mi-ar fi spus bunicul tău.

Dragul meu bunic, mă gândesc eu cu mândrie. A fost întotdeauna de partea mea, chiar dacă opiniile lui erau

extreme. Dacă a avut dreptate cu privire la Blake, poate că are dreptate în totalitate.

— Crevan folosește Ghilda ca pe propria lui sală de judecată, spun eu.

— Cred că a pus la cale cazul doctorului Blake de ceva vreme. Rezultatul obținut i-a dat încrederea necesară pentru a continua cu Angelina și Jimmy Child. A scăpat până acum, dar oamenii au început să se îndoiască de deciziile lui.

Îmi dau ochii peste cap.

— Vrei să-mi spui că există o Ghildă care verifică tot ce face Ghilda?

Ea zâmbește subtil.

— Într-un fel. O anchetă privată într-o chestiune publică.

— Lasă-mă să ghicesc rezultatul: Ghilda va descoperi că adevărata Ghildă a acționat în conformitate. Iată! Ancheta a luat sfârșit.

— Doar judecătorul Crevan este anchetat. Guvernul crede că abuzează de puterea sa. Ține minte, totul a început ca o soluție temporară pentru a sancționa greșelile unora. A devenit mult mai mult și a crescut mai repede decât a putut guvernul s-o controleze. Linia dintre legalitate și regulile Ghildei se estompează. Guvernul vrea să-și recapete puterea.

— Oameni ca Enya Sleepwell.

— Exact. Datorită presiunii ei, a fost formată o comisie privată pentru investigarea cazurilor.

— Privată, oftez eu. Aceşti oameni raționali şi îngrijorați se ascund bine.

— Nu toată lumea este la fel de curajoasă ca tine.

Încerc să detectez sarcasmul din vocea ei, dar nici urmă de aşa ceva.

— Ştii, spune ea şi ia loc în fotoliu. A apărut o nouă jurnalistă în online acum câteva zile. A devenit foarte cunoscută, destul de rapid.

— Eşti invidioasă?

— Puţin, zâmbeşte ea. Este o susținătoare de-a ta.

Sunt surprinsă.

— Cine e?

Îşi scoate tableta ca să mi-o arate.

— Numele ei este Lisa Life.

Pufnesc.

— Este de partea ta. Lucrează pentru un nou site de ştiri care se numeşte X-It. Au milioane de cititori în fiecare zi.

Îmi arată articolul pe tabletă, care titrează: „Dacă chiar aş fi fost o eroină, bătrânul ar fi încă în viață. Am eşuat". Dedesubt, se află o imagine cu mine la mormântul lui Clayton Byrne, aprinzând o lumânare, cu declarația: „Am ajutat un bătrân să se aşeze". Nu ştiam că am fost urmărită în acea zi. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, mai ales după ce am plecat de la şcoală pentru a-i căuta pe gardieni şi pe domnul Berry la Castelul Highland. Citesc în continuare.

Articolul vorbeşte despre cum acțiunile mele din autobuz au făcut din chestiunea Defecților o problemă de drepturi ale omului. Moartea lui Clayton Byrne este primul deces

al unui Defect din cauza neglijenței societății, o societate care respectă regulile. Dar acele reguli au dus la moartea unui om. Există și o declarație dată de Enya Sleepwell: „Nu susțin ceea ce-a făcut Celestine North, dar acțiunile și comentariile ei recente ridică probleme serioase și importante care vor trebui să primească un răspuns din partea guvernului nostru. Dacă vom pune sub semnul întrebării regula referitoare la ajutorul dat unui Defect, cu siguranță întreg sistemul va trebui pus sub semnul întrebării"

Mă uit mai îndeaproape la fotografia cu Enya și o recunosc pe femeia cu părul scurt care m-a salutat în ambele zile în care am fost înjurată și batjocorită cât am trecut prin curtea Castelului Highland.

— Lisa Life a publicat asta azi, spune ea, dându-mi un nou articol dintr-un dosar.

„Compasiune și rațiune: perechea perfectă. Conducătoarea noastră perfectă?" e titlul articolului.

Există și o fotografie cu mine, în care par puternică și hotărâtă, în fața curții de judecată. Nu-mi amintesc să mă fi simțit așa cum apar în fotografie. Acolo este o fată – nu, o *femeie* – în care aș avea încredere, o femeie despre care aș crede că este puternică, o femeie care pare că știe exact ce face. Cât de înșelătoare pot fi aparențele!

Pia îmi arată articol după articol, atât de repede că abia am timp să citesc titlurile și să mă uit la fotografii până când altul îmi ajunge pe genunchi. Mi le împrăștie pe măsuță, multe, unul după altul. Imagini cu mine, pagini întregi de articole și declarații familiare încât nu mă mai recunosc.

— Toate sunt scrise de Lisa Life? întreb eu, rușinată și îmbujorată.

Asemenea sprijin mi se pare copleșitor.

— Nu, nu toate. Am adunat cât de multe articole favorabile am putut. Sunt mult mai multe, Celestine.

Nu pot să cred că oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată îmi acordă o încredere atât de mare. Dacă m-ar fi văzut în genunchi, implorându-l ca o lașă pe Logan în șopron, renunțând la tot ce-am făcut...

Pia îmi distrage atenția de la gândurile negre care-mi dau târcoale.

— Vezi ce se întâmplă? Vezi ce putere ai, de care nici măcar nu ești conștientă?

Râd cu amărăciune și simt cum durerea din coaste și din cap pulsează. La începutul săptămânii, credeam că îl pot înfrunta pe Crevan, dar azi am plâns toată ziua, acceptând înfrângerea.

— Putere? Am fost încuiată într-un șopron de patru colegi de clasă, iar poliției și școlii nu le pasă. Nu mă pot ajuta. Cei doi oameni pe care îi iubesc mai mult decât oricine pe lumea asta m-au trădat. Nici măcar n-am voie să fiu afară mai târziu de ora unsprezece. N-am nicio *putere*, Pia, să fim serioși.

— Ba ai, știi că ai. Puterea nu stă doar în al șaselea semn de pe spinarea ta, ci în rezistența de care ai dat dovadă când l-ai primit. Ce-ai făcut în autobuz, ce-ai spus la proces, modul în care l-ai înfruntat pe Crevan. Am lucrat la castel în ultimii zece ani și n-am mai văzut pe altcineva

care să vorbească așa cu el. Acum, folosește-ți această putere, pentru că vei avea nevoie de ea în curând, oftează ea. Chestia e că...

Inima îmi bate cu putere și mă pregătesc pentru ce urmează să-mi zică.

51

— Am încercat să mă întâlnesc cu domnul Berry, continuă Pia. Am sunat la birou, pe mobil, fix, orice număr disponibil, dar nu răspunde. Am mers acasă la el, dar soțul lui nu știe unde e. Spune că a plecat de câteva săptămâni și că nu știe nimic de el. Nici clienții lui și nici angajații n-au mai auzit nimic de el, deși ei cred că și-a luat o vacanță subită așa cum mai face uneori, dar știu că nu este cazul acum. Nu și ținând cont de ce știm noi, Celestine.

— Poate că soțul lui știe unde e și nu vrea să-ți spună. Toată lumea știe că ești vedeta lui Crevan. De ce să aibă încredere în tine?

— I-am spus că vreau să aflu adevărul. El zice că nu știe unde e și îl cred, spune ea încrezătoare.

— De ce nu sună la poliție?

— Nu crede că poliția îl poate ajuta, îmi șoptește ea. Îi este frică.

Înghit în sec.

— Lasă-mă să ghicesc. Domnul Berry a dispărut chiar după Ziua Numirii, la fel și Tina, la fel și June, Bark, Funar și Tony.

Ea încuviințează din cap.

— Crezi că se ascunde pe undeva sau că a fost ridicat?

— Nu știu, chiar nu știu. Am fost acasă la Tina ieri. Este încuiată, cu mobila încă înăuntru, ca și cum ar fi plecat brusc. Fata ei a dispărut. La școală n-au mai auzit nimic de ea. Tina e divorțată și nu e prea apropiată de familia ei, așa că nu au fost surprinși când ea nu i-a mai contactat în ultimele săptămâni. Am sunat și la Bark, Funar, June și Tony, dar familiile lor nu vor să discute cu mine. Nu i-am vizitat încă. Cred c-ar vorbi cu mine personal, dar, după ce-am văzut că s-a întâmplat cu Tina și domnul Berry, mă aștept să dau peste același lucru. Toți sunt prea îngroziți.

— Deci, acum nu mai există nici înregistrarea video cu ceea ce s-a întâmplat? constat eu, cu ochii plini de lacrimi. Toți martorii au dispărut, va fi cuvântul meu împotriva cuvântului lui Crevan.

Dar ceea ce spun eu nu este adevărat, iar eu sunt singura care știe asta. Carrick a fost acolo, el a văzut ce s-a întâmplat. Ar crede cineva un martor Defect? A reușit Crevan să pună mâna și pe Carrick? Știe că fost acolo? L-a văzut? Eu urmez? Ar trebui să-mi fac griji?

— Nu pot să scriu articolul fără dovezi, spune Pia. O să am nevoie de mai mult timp.

— Încă nu mă crezi, nu? întreb eu furioasă.

— Sigur că te cred, ridică ea vocea și începe să se învârtă prin cameră. Ai idee cât de mult am riscat pentru tine?

— Scuze, spun eu încet.

Își freacă fața cu mâinile și, deodată, pare obosită.

— Nu, eu îmi cer scuze. Nu-ți fac o favoare; tu meriți asta. Am acoperit cazurile de la curtea de judecată a Ghildei, deoarece credeam în asta. Nu întotdeauna conținutul mi-a aparținut, dar am crezut în acele cazuri. Am crezut în excluderea celor care ne afectează societatea, care amenință să ne distrugă. Dar apoi... a fost cazul Angelinei Tinder, cel al lui Jimmy Child, unul după altul, apoi al tău, iar acum știu și despre doctorul Blake, spune ea.

Clatină din cap.

— Orice mi-am spus mie însămi despre ceilalți, nu e valabil și în cazul tău, în care verdictul de Defect a fost clar de la început, spune ea, spre surprinderea mea totală. La început, mi s-a spus să te prezint ca pe o eroină. Apoi, mi s-a spus să te prezint ca pe un dușman. N-avea sens. Probabil, Crevan a ajuns într-un punct-limită. Impresia mea este că a prins gustul răzbunării de când a reușit s-o declare Defectă pe cea care a tratat-o pe Annie, pentru că ea nu luase în considerare simptomele de la început, iar el a devenit mai încrezător și a făcut-o din nou, cu Angelina Tinder și Jimmy Child. Aceste cazuri au arătat că începe s-o ia razna și cred că va ajunge și mai rău. Se află sub o presiune imensă acum. Art a dispărut, prin urmare, Crevan este îngrijorat și furios pe *tine*, pentru că l-ai îndepărtat pe fiul lui de el și ai adus Ghilda în centrul atenției. El urma să dovedească lumii întregi că, de fapt, fiecare țară ar trebui să susțină Ghilda și să adopte acest sistem. I-ar oferi o expunere internațională și n-ar vrea ca nimic să compromită asta. Am auzit că mâine va declara că în cazul oricărui jurnalist, care va scrie un articol favorabil despre un Defect, se va considera că a ajutat un Defect.

— Deci, s-a terminat cu Lisa Life, spun eu și simt cum rămân fără speranțe. Un jurnalist Defect care scrie favorabil despre un Defect nu va mai avea mare putere.

— N-o va găsi, spune ea cu fermitate. Va avea probleme, în special cu prietenii mei. Libertatea de expresie nu este ceva negociabil pentru jurnaliști. Dacă încerci să-i reduci la tăcere, ei vor urla și mai tare. Își sapă singur groapa, Celestine. Ești cea mai curajoasă persoană pe care am întâlnit-o vreodată și m-ai determinat să-mi găsesc propria voce.

Îmi ia mâna într-a ei și o strânge tare; îmi amintesc de prima noastră întâlnire din camera asta, când ne-am strâns mâinile stângi pentru ca mâna mea însemnată să n-o atingă pe a ei. Acum o ține strâns, iar pielea mea este lipită de-a ei. Semnul meu atinge pielea ei netedă. Este ceva firesc, dar pe mine mă impresionează profund.

— Tu ești persoana de care are nevoie mișcarea de rezistență, Celestine, dar ține minte că tu n-ai nevoie de *ei*. Nu-i lăsa să te folosească.

Îmi spune toate astea pe un ton apăsat. Sunt surprinsă de schimbarea ei de personalitate și de tonul pe care îmi vorbește că abia reușesc să înțeleg, deși știu că ceea ce îmi spune este important, așa că încerc s-o tratez ca atare. Scoate un dosar din rucsac și îl pune lângă articolele împrăștiate pe masă.

— Apreciez că mi-ai spus despre înregistrarea domnului Berry. Apreciez încrederea ta. Știu că este greu, mai ales după ce-ai trecut prin toate acele dificultăți, și că probabil nu vei avea niciodată încredere totală în mine.

Întorc privirea și mă simt vinovată.

— E în regulă, înțeleg. Trebuie să-ți dovedesc că sunt de încredere. Iată informațiile pe care mi le-ai cerut.

Își ia rucsacul; arată de parcă ar pleca într-o aventură.

— O să te contactez cât de repede pot.

— Vin și copiii tăi cu tine? întreb eu.

Ochii ei lucesc și duritatea din ei dispare.

— Ei sunt mai în siguranță cu tatăl lor, deocamdată. Mult noroc, Celestine.

Mă uit la articolele scrise de Lisa Life pe care mi le-a lăsat pe masă, peste declarațiile din ele. Sunt declarații exacte, nu sunt scoase din context sau răstălmăcite în vreun fel. Îmi dau seama c-am spus toate acele lucruri unei singure persoane, iar acea persoană este Pia.

Pia *este* Lisa Life.

— Credeam că mă urăști, zic eu.

Ea zâmbește cu tristețe în ochi.

— Te uram.

Respect onestitatea ei și vreau să știe că apreciez ce face pentru mine. Simt un nod în gât când ne luăm rămas-bun și sper că, data viitoare când ne vom vedea, toate vor fi date uitării, iar Crevan va fi dispărut.

— Dacă te întâlnești cu Lisa Life pe drum, spune-i că îi mulțumesc, din toată inima.

Ea zâmbește cu lacrimi în ochi, conștientă că i-am aflat secretul. Apoi pleacă.

52

— Pia se simte rău azi? întreabă mama în timp ce trec prin fața dormitorului ei, cu ușa deschisă. Nu părea în apele ei. Purta blugi și nici urmă de culoarea piersicii.

— Da, răspund eu, ţinând dosarul lui Carrick strâns la piept.

Inima îmi bate cu putere. Doar pentru că am obţinut aceste informații, mă simt mai aproape de el.

Mă sprijin de cadrul ușii uitându-mă la mama cum se dezbracă de un pulover și îl aruncă pe pat. Patul ei este acoperit de ceea ce pare a fi toată garderoba ei, numai că nu este. Sunt haine pe care nu le recunosc, iar fiecare dintre ele încă are etichetă.

— Ce faci?

— Probez haine.

— Ai fost la cumpărături?

— Am primit o livrare când tu erai la secţia de poliţie.

Intru în cameră și încep să adun câteva haine. Sunt intrigată pentru că ceva nu mi se pare în regulă și sunt confuză pentru că nu înțeleg ce se întâmplă, dar apoi îmi dau seama care-i treaba. Hainele au culorile greșite, formele greșite, nu sunt pentru ea.

— Ce faci? întreb eu din nou. Serios.

Mama oftează și își trage un tricou roșu peste abdomenul ei antrenat.

— Încerc o imagine nouă.

Rămân cu gura căscată. Desigur, mama face asta în fiecare zi, ca model, încearcă diferite ținute, dar acasă, în viața ei personală, are o imagine la care ține. O imagine studiată și respectată la milimetru, o imagine care spune lumii exact ce fel de persoană este. Este imaginea acestui stil vestimentar. O face să arate perfect, fără cusur, cu silueta evidențiată, asortată cu ceilalți membri ai familiei, sigură atunci când vrea, îndrăzneață atunci când trebuie și pregătită pentru orice ocazie.

Scoate o pereche de blugi rupți și o pereche de ghete nou-nouțe. Arată bine, dar nu se asortează. Niciunul dintre lucruri nu se asortează cu celălalt și arată ca un clovn. Se uită în oglindă și se studiază cu o atenție care mă îngrijorează.

Nu doar Pia a fost altfel azi. Mama încă arată perfect, cu machiajul impecabil, fără un fir de păr nelalocul lui, dar... O studiez. Are o vehemență în ochi, maxilarul încleştat, sprâncenele uşor încruntate. Sesisez cumva o cădere nervoasă?

— Te-a mai contactat domnul Berry în ultima vreme?

Se uită la mine și încearcă să mă citească. Nu poate, pentru că mă uit țintă la ea, inexpresivă, imitând-o cât pot de bine.

— De la Ziua Numirii încoace, nu. N-am mai discutat cu el despre al şaselea semn, dacă asta vrei să afli.

Nu asta voiam, dar e bine de știut.

— Ți-a dat ceva? Ți-a trimis ceva?

— O factură, pufneşte ea. Dar sunt sigură că nu asta voiai să ştii.

— O factură?

— Se pare că, dacă Ghilda te declară Defect, trebuie să plătești pentru avocat. Facturi care se adună. Întâmplător, judecătorul Crevan ne-a angajat cel mai scump avocat.

— Of, îmi pare rău.

— Scuze, n-am vrut să... O rezolvăm noi, oftează ea, luându-şi un cardigan mov peste tricoul roşu.

— Contractul tău cu Beauty Box acoperă costurile, nu? întreb eu. Adică, aş vrea să plătesc eu, dar nu pot chiar acum.

— Celestine – vine spre mine și îmi dă o șuviță de păr după ureche – ești atât de drăguță, dar plătim noi. Beauty Box are o nouă reprezentantă.

Inima mi se frânge. Beauty Box era vaca de muls a mamei în materie de bani, o companie de cosmetice al cărei slogan este: „Perfect în exterior, perfect în interior". Mama a spus cuvintele astea timp de aproape zece ani. Sloganul o caracterizează perfect. Când oamenii se gândesc la Beauty Box, se gândesc la mama; ea este imaginea și vocea companiei.

— Nu pot să cred că te-au concediat, spun eu, șocată.

— A, nu m-au concediat, spune ea, scoţând o rochie largă dintr-o altă cutie.

Întotdeauna a spus că hainele fără formă sunt inacceptabile și că oamenii trebuie să-i poată vedea silueta.

— N-am mai putut spune acele cuvinte. „Perfect în exterior"..., îmi explică ea, fără să poată continua. Ce *înseamnă* asta? De ce ar *vrea* cineva să fie așa? Cine a zis că așa *trebuie* să fim?

Pare confuză, tulburată chiar. Apoi sentimentul dispare din nou.

Mă uit prin dormitorul ei plin de haine multicolore – și-a aruncat toate hainele ei vechi, în culori pastelate pe podea, lângă pat. O privesc pentru o vreme. N-a mai ieșit din casă de când n-am mai ieșit nici eu, dar, în timp ce eu mă duceam la școală, ea stătea acasă. Realizez acum dimensiunea problemelor noastre, pe care eu le-am provocat. În șifonierul ei mare în care hainele erau sortate pe culori este acum un haos.

Își scoate clamele, iar frumoșii cârlonți îi cad pe umeri, apoi începe să își ciufulească părul.

— Ce părere ai? mă întreabă ea despre ținuta ei.

N-am văzut ceva mai neasortat în viața mea. Nu vreau să o insult, mi-e teamă c-o va lua razna, dacă n-a luat-o deja.

— E chiar mișto.

Se strâmbă și pare confuză.

— Ah.

— Nu voiai să fie mişto?

— Nu, spune ea, distrasă, ridicând o pereche de pantaloni cu model de zebră. Nu, nu voiam, îmi zâmbește plină de duioșie. Suntem invitați peste drum, la petrecerea de casă nouă a lui Candy Crevan.

— Candy Crevan se mută în locul familiei Tinder?

— Chiar lângă fratele ei, ca să îl țină sub observație în aceste momente dificile, spune mama, fără urmă de sarcasm, deși eu știu că asta voia de la început. Deci, vom merge la petrecerea ei, de dragul tatălui tău, pentru că lui Candy mereu îi place să aibă un model internațional la petrecerile ei,

rostește ea printre dinți. Și eu voi defila peste tot în ținuta mea minunată, pentru toți invitații ei. Să aibă la ce se uita, mormăie ea. Le voi spune că este noua modă a sezonului. Și apoi, sper să arate cu toții ca niște clovni până săptămâna viitoare. O să le arăt eu ce înseamnă să fii Perfect.

Își scoate cardiganul furioasă și aruncă tricoul în celălalt colț al camerei, apoi începe iar să caute prin cutii. După brațele și pumnii ei încordați, îmi dau seama că este agitată, dar fața ei exprimă doar calmitate. Încă stau aici, privind-o, stupefiată de ceea ce mi-a spus. Candy Crevan este sora judecătorului Crevan, cea care deține News 24, postul de știri la care lucrează tatăl meu, dar și *The Daily News*, ziarul de la care a fost recent concediat Bob Tinder și pentru care lucrează Pia. Faptul că sora lui va fi chiar peste drum va fi un dezastru, *este* un dezastru. Se apropie de noi. Ei împotriva noastră.

Ies din dormitor și o las pe mama să se descurce singură, să decidă cum să-și continue protestul tacit față de tratamentul la care a fost supusă fiica sa. Sunt îngrijorată, dar, mai presus de orice, mândră că ea încearcă să găsească o cale prin care să protesteze. Se pare că există o primă dată pentru orice.

În biroul de la parter, caut factura de la domnul Berry. Nu știu ce anume caut, dar trebuie să văd dacă nu cumva există vreun indiciu care să îmi spună unde este înregistrarea video, dacă a ascuns-o, sau chiar să fie o copie a înregistrării. Găsesc scrisoarea. Inima îmi bate puternic.

Factura este încă în plic. O scot și studiez paginile: o scrisoare care explică acuzațiile, o a doua pagină, factura, și o carte de vizită. Întorc cartea de vizită și găsesc un număr

de telefon. O bag în buzunar. Niciun indiciu sau mesaj care să-mi spună unde se află înregistrarea. Mă uit în plic; e gol. Țin paginile în lumină, căutând un mesaj secret, dar cred c-am văzut prea multe filme polițiste. Nu există nimic. E doar o factură obişnuită.

Mă aşez la birou şi deschid dosarul lui Carrick.

Conține o fotografie din ziua în care a fost luat în custodia Ghildei, iar stomacul mi se strânge când îl văd. Atitudinea lui a fost perfect surprinsă în fotografie, cu ochii negri, umerii lați, brațele musculoase şi cu maxilarul încleştat. Arată ca un soldat. Îmi trec degetele peste fața lui. Sunt surprinsă de reacția mea când îl văd. Am stat cu el doar două zile şi n-am vorbit deloc, dar totuşi mă simt atât de legată de el.

Fantoma mea va avea, în cele din urmă, un nume, o vârstă și o adresă.

Dar dosarul este la fel de enigmatic ca şi omul. Tot ceea ce descopăr este că fantoma mea este Carrick Vane, de optsprezece ani, iar statutul lui este *DDN*. Cred că e similar cu „absent nemotivat“, pentru că, în ciuda faptului că a fost declarat Defect, însemnat pe piept pentru lipsă de loialitate față de societate și i-a fost alocat un Fluierar, nu s-a prezentat la teste.

Sper că totuşi Crevan nu l-a găsit și că, poate, Carrick a descoperit o breşă în sistem.

53

La ora nouă, luni-dimineață, doamna Dockery, profesoara mea, e deja la noi pentru prima mea zi de școală acasă. Nu pot spune c-am avut o relație apropiată cu ea, dar m-a învățat matematică, așa că există un fel de respect reciproc, pentru că ea mă lăsa să mă descurc singură în general și se ocupa mai mult de elevii care se chinuiau să înțeleagă. Ea s-a aflat în prima linie a celor care au susținut ideea ca eu să învăț acasă și presupun că și în grupul profesorilor care nu erau de acord cu prezența mea la școală. Nu m-a ignorat la oră așa cum făceau alții, dar nici nu m-a luat deoparte ca să-mi ofere o încurajare. Pe de altă parte, nimeni n-a făcut așa.

Am aflat că oamenii nu sunt cruzi sau, cel puțin, majoritatea oamenilor, în afară de cei care sunt ca Logan, Colleen, Gavin și Natasha, dar oamenii *au* instincte de autoconservare foarte puternice. Și, dacă nu sunt afectați direct de o problemă, nu se implică în rezolvarea ei. Și eu ar trebui să știu asta: am fost ca ei până luna trecută. Cei care se implică au, de obicei, niște planuri. Ca Pia, ca domnul Berry și Colleen. Și acum mă întreb de ce a vrut doamna Dockery

să se confrunte cu reporterii din fața casei noastre, în fiecare zi, pentru a intra în casa unei Defecte.

Mama mea lucrează în industria modei, iar asta nu este o lecție pe care a învățat-o acum. A crezut întotdeauna că oamenii au planurile lor, așa că ne așezăm la masa din bucătărie cu doamna Dockery, înainte de a merge în bibliotecă pentru lecție.

— Celestine este cea mai bună elevă din clasă, de departe, doamnă North, spune doamna Dockery, ca răspuns la întrebarea directă a mamei despre ce anume o face să se afle aici.

— Spuneți-mi Summer, vă rog. După cum vedeți și după cum știți, fiica mea a trecut prin multe. Prea multe. Am nevoie să mă asigur că aveți cele mai bune intenții cu ea, că nu veți abuza de ea, că nu o veți trata brutal și că îi veți oferi toate șansele pe care le merită pentru a avea succes.

Mă uit surprinsă la mama.

— Summer, spune doamna Dockery zâmbind, apreciez tot ce-ai spus, dar sunt aici doar ca să-i predau lecțiile. Orice s-a întâmplat nu va afecta modul în care se vor desfășura orele noastre. Este remarcabil cum înțelege Celestine teoremele complexe. Pare că le înțelege și le reține imediat. Are o minte excepțională. Vreau să mă asigur că eleva mea de nota zece nu mă face de rușine. Puteți spune că sunt egoistă – roșește – dar cred că elevii mei mă reprezintă, reflectă valoarea mea ca profesor. Pentru mine, ar fi un eșec personal dacă Celestine nu și-ar atinge potențialul maxim.

Prin urmare, am aflat că nu i-am judecat bine pe unii oameni. Întotdeauna am știut că Juniper judecă bine oamenii,

dar n-am realizat că eu nu mă pricep deloc la asta. Se pare că i-am judecat greșit de fiecare dată și am nevoie de Juniper, de capacitatea ei de a citi oamenii, ca să pot merge mai departe. Deşi ironia este că am judecat-o greşit chiar şi pe soră-mea. Mă gândesc la Carrick și cum reacționa în orice situație: își dădea ochii peste cap, avea o față pătrată, reticentă, ochi negri care rămâneau neclintiţi odată ce-și fixau ținta, care puteau trece dincolo de aparențe, încercând să analizeze persoana și să ajungă direct în mintea acesteia printr-o singură privire insistentă.

N-am chef de lecţii azi. Sunt epuizată, mi-am pierdut orice speranță, am inima frântă din cauza a ceea ce mi-au făcut Art și Juniper, sunt încă plină de vânătăi după răpirea de vineri, frustrată de dispariția domnului Berry și a gardienilor, iar acum Carrick, singurul care m-ar putea ajuta, este imposibil de găsit și reușește să se ascundă chiar și de Fluierari. Nu-i de mirare că n-a venit să mă caute. E prea periculos.

Mama pare satisfăcută de răspunsurile profesoarei. Eu, pe de altă parte, nu sunt așa de sigură. Merg cu doamna Dockery în bibliotecă.

— Primul lucru este următorul, spune ea pe un ton direct, foarte diferit de cel pe care l-a folosit în bibliotecă. Spune-mi Alpha, nu doamna Dockery. Dacă mă voi afla în casa ta, trebuie să fim la același nivel.

Încuviinţez din cap.

Scoate niște hârtii din geantă și se așază în fața mea.

— În al doilea rând, acesta este programul întâlnirilor noastre, aprobat de școală și de Ghildă, spune ea pe un ton

plictisit. Am fost nevoită să le explic atât de rar și de clar încât ar fi trebuit să le cer şi contracostul unei sedințe de meditații.

Râd, surprinsă de schimbarea ei de atitudine.

— Dacă întreabă cineva, și o vor face, asta facem aici. Dar, între noi fie vorba, vom lucra la mult mai multe lucruri, spune ea şi îşi suflecă mânecile. Și, în al treilea rând, ar trebui să-ți arăt asta.

Se ridică şi își scoate bluza din pantaloni.

Întorc privirea, ruşinată de faptul că profesoara mea îşi arată abdomenul atât de aproape de fața mea. Dar văd cu colțul ochiului că nu se va îmbrăca la loc înainte ca eu să mă uit, așa că mă întorc încet spre ea. Acolo, pe abdomenul ei, se află un *D* roşu într-un cerc. Nu e o cicatrice, este un tatuaj.

54

Inspir adânc.

— Cine ți-a făcut aia acolo?

— Eu.

— Dar eu aş face orice să mi le *scot* pe ale mele şi tu ți l-ai făcut *intenționat*?

— Este altfel când n-ai puterea să faci asta, spune ea cu blândețe. Şi mai sunt mulți oameni cu tatuaje ca ăsta. Noi credem că a fi Defect înseamnă a fi puternic, Celestine. Dacă faci o greşeală, înveți din ea. Dacă nu greşeşti niciodată, nu vei fi mai înțelept. Aceşti lideri care se consideră perfecți n-au făcut niciodată greşeli. De unde să știe ei ce e bine şi ce e rău? Cum ar putea să descopere ceva despre ei înșiși, despre ce le place să facă, despre ce cred ei că nu este corespunzător caracterului lor? Cu cât faci mai multe greşeli, cu atât înveți mai multe.

Încerc să înțeleg toate acestea, dar îmi este greu.

— Atunci înseamnă că eu sunt foarte înțeleaptă, glumesc eu.

— Cea mai înțeleaptă, spune ea cu seriozitate. Asta vreau să spun. Curtea pentru Defecți este ea însăși Defectă,

Celestine. Tatuajul nu înseamnă doar că eu cred că suntem cu toții Defecți, ci este un *simbol*, arată că îți susțin cauza.

Și așa aflu că planul a fost lansat. Mișcarea secretă despre care mă avertizase Pia și despre care scrie Lisa Life. Mă aflu față în față cu cineva care face parte din ea.

— Când o nimerești, Celestine North, chiar o nimerești bine. Să lăsăm la o parte acțiunile tale din autobuz – flutură mâna ca și cum n-ar fi mare lucru – pentru că facem cu toții cel puțin o faptă bună fără să vrem, chiar și cei răi. Dar comentariile tale au fost perfecte. Fix la țintă, spune ea, lovind cu pumnul în masă, iar eu tresar.

— Articolele Piei Wang au prezentat adevărul distorsionat.

— Nu mă refer la Pia Wang. Vorbesc despre Lisa Life, un alter-ego al ei.

— Știi despre chestia asta?

— Îi recunosc stilul. Nu e o scriitoare prea bună, ca să fiu sinceră, dar se pricepe să obțină informații, să-i facă pe oameni să vorbească. Scrie mai bine sub numele de Lisa Life. Numele pe care l-a ales mă amuză, spune ea, dar nu zâmbește. Evident, i-ai atins o coardă sensibilă. Spune-mi, s-a comportat diferit sau tot ca un rechin închis într-o cutie? Un rechin de jucărie, cu toată libertatea pe care i-o dă Crevan să scrie. Libertate de expresie, pe dracu', pufnește ea. Și din această dimineață, asta se va schimba. Acum câteva minute el a anunțat că...

— Că a scrie în favoarea unui Defect înseamnă a ajuta un Defect, spun eu.

Mă ridic și încep să mă învârt agitată prin cameră. Se întâmplă exact ce-a zis Pia, Crevan o ia razna. Cine știe ce-mi va face acum. Va trebui să mă gândesc la cum să reacționez, și asta rapid.

— Așa e, spune ea. Deci, citești ziarele. De obicei, copiii de vârsta ta au nevoie de explicații ca pentru proști, dar e bine că tu te prinzi rapid. Sincer, aș fi vrut să începem lunea trecută, dar tu ai insistat să vii la școală. Poate că ar fi trebuit să te iau deoparte și să-ți vorbesc, dar n-am crezut că ești pregătită. Într-un fel, Logan Trilby mi-a făcut o favoare. Nu mă înțelege greșit, sper să putrezească toți patru în iad pentru ceea ce ți-au făcut, iar mulțumită articolului Lisei Life de azi toată lumea știe ce s-a întâmplat. Nu dă nume, desigur, dar dă indicii pentru ca lumea să poată ghici. Oamenii deja se plâng de tratamentul care ți se aplică. Poliția are multe răspunsuri de dat pentru că nu i-a inculpat. Crevan va vrea capul Lisei Life.

Și pe-al meu.

Nu mă bucur că oamenii au aflat prin ce am trecut eu vineri-seară. Nu vreau să le dau altora idei, dar mă bucur că Logan și ceilalți au fost dezvăluiți.

— Înainte de a începe, ai *vreo* întrebare? Orice întrebare?

După cum mă privește, știu că trebuie să ascult cu atenție. Știu că a început. E momentul să-mi înfrunt destinul.

— Povestește-mi despre Enya Sleepwell.

Zâmbește pentru prima dată.

— Excelentă întrebare, puștoaico. Vei fi o elevă de nota zece, îmi dau seama de asta. Spune-mi ce știi despre ea.

— Este în politică. Are părul scurt. A venit la procesul meu în fiecare zi, mi-o amintesc. A stat întotdeauna în spate, aproape de Defecți. Este membră a Partidului Vital. E de partea mea.

— Două greşeli, spune ea şi mi le expune pe degete. Este acum *lider* al Partidului Vital. A reușit să pună la cale o lovitură împotriva liderului partidului. El a fost drăguț, dar prost. Enya s-a jucat cu el, a fost vina lui, de fapt. Ar fi trebuit să-şi păzească spatele de îndată ce fata aceea a devenit membru de partid. A fost aleasă lider săptămâna trecută și ție trebuie să-ți mulțumească pentru asta. A doua greșeală, ea nu este *neapărat* de partea ta. Este un politician şi are o evoluție rapidă. Cred că îi pasă, îi pasă mult, dar se va îndrepta încotro va bătea vântul, iar acum observă că problema Defecților ridică probleme în rândul oamenilor, pentru unii oameni, cel puțin. Dar problema se extinde tot mai mult, așa că ea poate prinde valul către victorie.

În timp ce-mi povesteşte, mă uit la o mulțime de fotografii ale Enyei, multe dintre ele făcute atunci când se afla în mulțime, la procesul meu.

— Dacă faci o singură greşeală, ea te va arunca exact ca pe un cartof fierbinte, dar deocamdată ești vedeta ei, calea ei către victorie. Putere, despre asta e vorba, nu uita. Oamenii vor bani sau putere. Tu ce vrei?

Mă uit încruntată la ea.

— Nici una, nici alta.

Alpha se încruntă și ea în timp ce mă studiază.

— Așteaptă puțin, spun eu, încercând să fiu rațională. Dar Enya este deja lider, ce mai vrea?

— Este liderul partidului, drăguță. Ea vrea să conducă întreaga *țară*.

— Și crede că *eu* o pot ajuta cu asta?

Alpha zâmbește din nou, îi place că sunt naivă, dar mă prind repede care-i treaba.

— Nu, se va folosi de tine ca să reușească; iar dacă tu eșuezi, va găsi o altă cauză de susținut, cum ar fi vacanțele pe Marte.

— Deci, n-ar trebui să am încredere în ea.

— Nu asta am spus. Poți avea încredere în ea atât timp cât știi ce poziție are. Ea te folosește pe tine; și tu trebuie să o folosești pe ea. Sunt surprinsă că nu te-a contactat încă, spune ea, dar eu știu că, de fapt, este o întrebare.

Dau din cap că nu.

— În curând, cred.

Ideea asta mă sperie.

— Nu-ți face griji, te voi pregăti eu. Orice vrei să știi, mă întrebi pe mine, da?

Încuviințez din cap, dar nu sunt sigură. În acest moment, nu cred că pot avea încredere în nimeni, iar Alpha nu face excepție și știe asta.

— Da, și eu te folosesc, acceptă ea. Am și eu planurile mele. Am opinii și credințe pe care vreau să le văd concretizate. Tu ești vedeta momentului. Cu un pic de îndrumare, vei fi cea care va face ca lucrurile să se miște.

— De ce crezi atât de mult în asta?

— Soțul meu este Defect. Tâmpla și limba.

Decizii greșite și minciuni.

— A făcut o greșeală de natură etică la muncă. A fost prins. Era un om în plină ascensiune, cu un viitor minunat și cu planuri mari, așa că ei i-au retezat orice demers și l-au transformat într-un exemplu.

— De ce s-a simțit Ghilda amenințată de el?

— Interesant, Celestine. Mă întrebi de ce a fost Ghilda *amenințată*...? Deci, înțelegi că asta se întâmplă. E bine. Să continuăm.

Apoi îmi prezintă întregul tablou creat, crede ea, de acțiunile mele din autobuz și de declarațiile mele de la proces.

— Compasiune și rațiune. Mi-a *plăcut* asta, spune ea, lovind cu mâna în masă și rânjind. Ți-a luat mult să te gândești la asta sau ți-a spus-o altcineva? Acel domn Berry? Unii cred că așa a fost, dar nu și eu. Nu e stilul lui, spune ea și se apropie de mine, agățându-se de orice cuvânt al meu. Cine te-a învățat să spui asta?

Mă uit încruntată.

— Nimeni nu mi-a zis nimic, mi-a ieșit pe moment.

Ea clatină din cap, neîncrezătoare.

— Minunat. Mai avem nevoie de așa ceva. Știi, se zvonește că Enya va folosi asta ca slogan de campanie pentru Partidul Vital. *Compasiune și rațiune: parteneriatul perfect. Votați Partidul Vital.*

Clatin din cap. Nu-mi vine să cred ce tocmai am auzit.

— Știu, sunt multe de înțeles, dar avem nevoie de mai multe dintr-astea; dacă îți mai vin chestii de genul ăsta, pune-le pe hârtie. O să găsesc eu cum să le folosim. Deci, ce mai

era... pari un pic amețită, poate trecem la matematică, ceva care ți-e mai familiar. Deocamdată..., mormăie ea și se uită la program. Ar fi bine să facem ceva de pe lista asta, ca să te ajutăm cu testul detectorului de minciuni al dragei de Mary May.

— O cunoști?

— Din cauza ei, cumnata mea și soțul ei au intrat în închisoare pentru că l-au ajutat pe soțul meu. Ei l-au ajutat să încalce niște reguli și au primit patru ani de închisoare fiecare. N-am putut să-i fac față. Pare firavă ca o pasăre, dar mușcă precum un leu. Au gânduri serioase de au plasat-o lângă tine. Ea este cea mai mare în funcție. Trăiește pentru a fi Fluierar. Știe mai multe decât toți ceilalți la un loc, ceea ce nu e mult, dar ea este turnul de control.

Este prima dată când aud că oamenii merg la închisoare pentru că ajută un Defect. Înainte, părea să fie doar o amenințare. Pentru mine, a fost o amenințare reală: doi ani pentru că l-am ajutat pe Clayton Byrne să se așeze în autobuz. Sau să devin Defectă.

— Îmi pare rău pentru familia ta.

Își flutură iar mâna în semn de resemnare şi nici nu-şi ridică privirea din materialele de lucru.

— Ai avut vreun motiv pentru care ai ales să-ți faci tatuajul pe abdomen?

Întrebarea mea o agită puțin, dar acceptă provocarea pe care i-am lansat-o.

— Am avut şase avorturi spontane în patru ani. Uterul meu nu poate duce o sarcină până la capăt. Crede-mă, am încercat. Şi nu spune că îți pare rău iar, nu e vina ta, spune ea.

Se uită din nou la program, apoi îl lasă jos și cred că va fi sinceră cu mine.

— Tatuajul este făcut acolo nu pentru că eu cred că este ceva *greșit* la mine, ci pentru că vreau să-mi reamintească faptul că puterea noastră stă în defectele noastre. Asta m-a făcut să înființez fundația. Neputând duce o sarcină până la capăt, am încercat să adopt un copil. Mai precis, am încercat să adopt un copil DDN, dar nu am reușit. Dar nu îți spun ceva ce nu știi deja, spune ea. Știi toate astea de la prietenul tău Defect Din Naștere, cu siguranță. Cred că îl cheamă Carrick, nu?

Acum chiar că mi-a atras atenția.

55

— De unde știi de Carrick? întreb eu suspicioasă.

Încep să mă îndoiesc de instinctele mele din nou. Toată această discuție este vreo înscenare pentru a-l găsi pe Carrick? A reușit Crevan cumva să-i facă pe gardieni și pe domnul Berry să dispară, iar acum îl caută pe Carrick? O folosesc ei pe Alpha pentru a scoate informații de la mine? Nu pot avea încredere în ea. Totul ar putea fi un truc ca să-l prindă pe Carrick, ca să mă prindă pe mine. Nu mai sunt așa de naivă cum eram odată. Dacă am avut vreun defect, acesta a fost. Acum sunt mereu atentă la toți cei din jurul meu, dar trebuie să fiu isteață și să încerc să aflu de la ea cât mai multe lucruri despre Carrick.

— Ai dreptate să fii suspicioasă, spune ea. E bine. Te întrebi de unde știu toate astea. Carrick n-a primit mai deloc atenție din partea presei, mai ales în timpul procesului Angelinei Tinder, al lui Jimmy Child și al tău. În mod clar, Ghildei nu-i plac poveştile despre copii Defecți Din Naştere care își caută părinții Defecți.

Copii Defecți Din Naștere? Încerc să nu reacționez la aceste veşti, dar capul mi se învârte, iar stomacul mi se întoarce pe dos.

— Sunt sigură că știi că acești copiii n-au voie să-și caute părinții biologici. În primul rând, au fost luați de lângă părinții lor Defecți și instituționalizați până la optsprezece ani pentru a scoate „defectele" din ei. De îndată ce împlinesc optsprezece ani, sunt eliberați. Dacă încearcă să-și caute părinții, dacă doar se *gândesc* la asta, atunci sunt declarați Defecți. Loialiatea față de părinții lor este considerată lipsă de loialitate față de societate.

Clatină din cap furioasă, iar venele de pe gât îi devin proeminente. Chiar dacă este o înscenare sau nu, furia lui Alpha, cu siguranță, nu este mimată.

Mă gândesc la dosarul lui Carrick și îmi amintesc de acronimul DDN de lângă numele său. *Defect Din Naștere.* Dosarul mai spunea că a primit un semn pe piept pentru lipsă de loialitate. Se potrivește cu ce spune ea, dacă este adevărat. Decid să cred ce-mi spune, dar nu sunt încă sigură că pot avea încredere în ea.

— Carrick ar fi trebuit să aștepte câteva luni, spune ea cu furie și aproape că și-o varsă asupra mea, ca și cum eu aș fi vinovată pentru că el a procedat astfel. Întotdeauna îi supraveghează pe elevi în primele câteva luni ca să se asigure că nu-și caută părinții biologici, dar el a pornit în căutarea lor prea repede, ca și cum ar fi *vrut* să fie prins...

Se întrerupe și îmi urmărește reacțiile. Nu-i reacționez. Sunt prea șocată de ceea ce-am auzit, prea impresionată, prea tristă din cauza lui Carrick. Vreau să-l găsesc și să îl îmbrățișez. Îmi doresc să fi știut toate astea atunci când eram închisă acolo, când dormeam unul lângă celălalt în cuștile

noastre transparente. Credeam că este un soldat, cineva care a comis cel mai mare rău posibil, dar ce făcuse el era un gest de mare duioșie. Ca un animal care se învârtea în cușca lui, care se lupta și care părea că voia să se ia la bătaie cu toată lumea. De fapt, el încercase doar să-și găsească părinții care fuseseră obligați să renunțe la el când era mic pentru că erau Defecți. Dacă acum știu că are părinți Defecți, o să-mi schimb părerea despre el?

Da, voi avea altă părere despre el.

Până la optsprezece ani a fost spălat pe creier încontinuu, timp în care i s-a spus că părinții săi sunt niște oameni fără valoare, că el este mai bun ca ei, toate acestea doar pentru a porni în căutarea lor imediat după eliberare. Iubirea sa nu a putut fi înfrântă; el a câștigat. Este mai curajos decât credeam. El chiar *este* acel soldat pe care mi-l imaginam.

Acum, comentariile Tinei despre el au sens, că era un „soi rău“, la fel și comentariul lui Crevan că este „Defect până în măduva spinării“. E adevărat. N-a avut nicio șansă de a scăpa. Procesul lui trebuie să fi fost o glumă proastă. A fost stigmatizat de îndată ce s-a născut. Nu avea cum să scape. Poate că suspiciunile lui Alpha sunt adevărate, poate că el a devenit Defect în mod intenționat. Poate că a vrut să fie cine trebuia să fie, cu bune și cu rele, nu să fie crescut de Ghildă. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îl apreciez mai mult.

Alpha expiră încet, încercând să se calmeze.

— Carrick este un caz nefericit.

Sufăr pentru el.

— Da, spun eu cu tristețe. Da, este.

Mă studiază din nou, în felul ei, dându-si seama că încep să fac legătura.

— Ați fost apropiați?

Mă înroșesc și întorc privirea. M-am simțit legată de Carrick din momentul în care a intrat în acea celulă și mi-a întors spatele. Am simțit în fiecare secundă că a fost alături de mine și că a urmărit procesul în fiecare moment, stând în fundul sălii de judecată în fiecare zi. Pare ridicol să simt așa ceva pentru un tip pe care nici nu-l cunosc, dar am trecut amândoi printr-o experiență atât de intensă; doar noi doi, în orice moment, în orice cameră, știam ce simte celălalt.

— Spune-mi despre instituții pentru copii. Nu mi-a vorbit prea mult despre ele.

— Nu mă surprinde, spune ea. Chiar dacă nu sunt locuri așa îngrozitoare. De fapt, cred că sunt chiar opusul: clădiri de ultimă generație, un lux pe care majoritatea oamenilor nu îl cunosc niciodată. Statul susține aceste instituții pentru că majoritatea atleților noștri de top provin din ele, iar unii dintre cei mai buni cercetători ai noștri au fost educați acolo. Cu toate astea, nu se poate ascunde faptul că acești copii au fost luați de lângă părinții lor la naștere, n-au fost lăsați să-i vadă sau să afle ceva despre ei vreodată. E o cruzime, este *greșit*. Situația lui Carrick este puțin diferită, spune ea. După cum știi.

— Cum adică este diferită? întreb eu confuză.

— Păi, din cauza vârstei la care a fost luat de lângă părinții lui. Probabil că asta explică de ce nu a funcționat așa de bine spălarea pe creier în cazul său. Avea amintiri despre

părinții săi pe care nu puteau să i le șteargă. Carrick a fost luat la vârsta de cinci ani. Părinții lui au reușit să se ascundă când l-au făcut pe el, dar a fost găsit, din păcate, concluzionează ea, tristă.

— Nu știu ce-i mai rău, spun eu, gândindu-mă la el, un băiețel care știa ce i se întâmplă atunci când a fost luat de lângă părinții săi, de lângă oamenii care îl iubeau.

— Deci, spune ea și se ridică, de aceea am încercat să lupt atât de mult pentru dreptul de a adopta copii DDN.

— Copiii DDN nu pot fi adoptați?

— Sigur că nu. Asta ar întrerupe procesul de spălare pe creier și, oricum, comunitatea Defectă n-are voie să adopte copii, spune ea. Soțul meu mi-a sugerat chiar că ar trebui să divorțăm pentru a putea adopta un copil, pentru că el știe cât de mult îmi doresc asta. Doar pe hârtie, desigur. Nu intenționa să mă părăsească. Are logică, Celestine, spune-mi tu? Legile moderne mă lasă să adopt un copil de una singură, dar nu și cu soțul meu Defect? oftează ea. Îmi pare rău, este un subiect care mă înfurie.

— Observ, spun eu cu blândețe, ușurată că, în sfârșit, aud pe cineva care vorbește împotriva Ghildei. De unde știi atât de multe despre Carrick? întreb eu, încă neîncrezătoare în furia ei împotriva Ghildei. Dosarul lui nu spune prea multe despre el.

— I-ai văzut dosarul, spune ea, amuzată. A, Celestine, ai obținut acces la mai multe lucruri decât îmi imaginam.

Nu răspund. Mă lupt să-mi țin gura.

Ea continuă.

— Toate dosarele Defecților sunt publice, disponibile prin sistemul de informare a cetățenilor, pentru că toți au dreptul să știe dacă locuiesc lângă o persoană Defectă. Dar, dacă ești o persoană Defectă, evident, n-ai acces la dosare.

Înghit în sec, prinsă asupra faptului.

— Oricum, pentru a primi dosarele trebuie să depui o cerere la sediul Ghildei prin care să soliciți accesul, iar asta declanșează o alarmă. *Și,* în plus, dosarul lui Carrick nu este la fel de ușor de obținut cum este al tău. Ghilda nu vrea să accepte că sistemul a eșuat sau, cel puțin, că procedura de spălare pe creier a dat greș în unele cazuri. Pentru a răspunde la întrebarea ta, de unde știu atât de multe lucruri despre Carrick? Am o organzație mare. Când un caz ca al lui Carrick ajunge în instanță, oamenii vin și mă informează. Am mers la procesul lui.

Brusc, o invidiez. Aș fi vrut să fiu și eu la procesul lui, să stau în spate și să îl susțin așa cum a făcut și el cu mine. Mă întreb dacă a avut pe cineva alături de el sau dacă a trecut prin toate de unul singur. Trebuie să îl găsesc cât mai rapid.

— Cum... cum a fost? întreb eu și simt cum încep să tremur din tot corpul.

— Remarcabil de puternic, spune ea, cu zâmbetul pe buze.

— Ai mers în Camera Însemnării?

Ea dă din cap că da.

— Datorită organizației mele de caritate, am avut voie să merg. Ghilda înțelege că este important ca eu să fiu martor la evenimente ca acestea pentru a ajuta familiile și comunitatea Defecților prin consiliere.

Mi-l imaginez în Camera Însemnării, mi-amintesc cât de cald îmi era cu reflectoarele ațintite pe mine, în scaun, mi-l imaginez purtând aceeași cămașă roșie și trecând prin ce-am trecut și eu. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Cum s-a comportat?

Îmi apucă mâna și simt cum lacrimile îmi curg pe obraji.

— Celestine, vei fi mândră să afli că fost foarte liniștit. N-am mai fost la o înfierare la care să fie atât de... liniște.

În sinea mea, sunt dărâmată, dar îmi vine și să sar de bucurie. A făcut ceea ce-am făcut și eu. Mi-a urmat exemplul. Nu i-a lăsat să-l audă țipând.

— L-ai mai văzut în ultima vreme? întreabă ea în timp ce-mi șterg lacrimile.

Îi zâmbesc complice, ca și cum aș ști unde se află, dar nu vreau să-i spun.

— Știi tu unde este, o întreb?

Ea râde.

— De fapt, nu știu. Se ascunde bine. Să scapi neobservat de Fluierari este ceva rar și dificil.

Încuviințez din cap.

— A fost ajutat de cineva.

Știu că vrea să spună mai multe, dar n-o face. Își schimbă atitudinea și îmi dau seama de ce se află aici.

— Când îl mai vezi, spune-i că sprijinul lui va fi apreciat. Organizația are nevoie de cât mai mulți Defecți care vor să-și spună poveștile în public. Dacă acționăm singuri, nu avem puterea de a face o schimbare. A avea de partea noastră un copil din părinți Defecți, crescut ca DDN într-o instituție, care

voia să-și găsească părinţii, asta ar fi un avantaj în campania mea pentru adoptarea copiilor DDN. O să-i transmiți, da?

Încuviinţez din cap. Când îl voi mai vedea. Dacă îl voi mai vedea.

— Organizez un eveniment în această seară, o mică întrunire a celor care au nevoie de susținere. La ora cinci. Ai timp să vii şi să te întorci acasă. Aici ai indicațiile, spune ea, punându-mi o foaie împăturită în mână. Vino să vorbeşti pentru noi diseară. Ştiu că-i vei inspira pe oameni, că-i vei convinge să acționeze.

— Să acționeze?

— Eu îl numesc un grup de sprijin, spune ea și ridică o sprânceană. De fapt, ceea ce încerc să fac este să duc lucrurile într-o anumită direcție. Să declanșez declinul Ghildei. Ghilda știe că lucrez cu Defecții, cu familiile lor, că ofer servicii de consiliere pentru cei afectați. Organizez strângeri de fonduri pentru familii. Campania de adopție a copiilor DDN este sprijinită de multe persoane din guvern și din Ghildă. Aceste instituții sunt costisitoare, iar adopția ar putea să-i ajute să economisească fonduri. Ei sunt atenți tot timpul la respectarea regulilor, desigur, așa că mulți dintre ei sunt de partea mea. Aşa pot face lucrurile să meargă. Şi nu doar campania pentru adopție. Ei știu că munca mea de consiliere a Defecților și a familiilor lor este esențială pentru a păstra calmul în societate.

Auzind că, de fapt, Ghilda o susține, încep să îmi pierd iar încrederea în ea, în ciuda a ceea ce-mi spune.

— Alpha, spun eu și privesc cu coada ochiului hârtia mototolită din mâna mea. Îți apreciez sprijinul, dar nu știu să vorbesc în public. Nici n-aş şti ce să spun.

Mă cercetează cu privirea pentru o clipă ca și cum ar încerca să mă citească.

— Deseori, mă gândesc că ești mai inteligentă decât lași să se vadă, dar alteori cred că ești doar un copil care s-a trezit într-un context mult mai complicat în care nu poate să priceapă despre ce e vorba și n-are habar ce să facă.

Nu-i răspund. Nu-i în avantajul meu să mă fac înțeleasă. Nu stau trează toată noaptea încercând să mă înțeleg, dar nu sunt obișnuită ca oamenii să-și exprime opiniile despre mine cu atâta îndrăzneală. Mă voi abține să-i spun orice cred despre ea, chiar dacă unii oameni, cum sunt ea și Pia, au descoperit că au dreptul să-și exprime liber opiniile despre mine ca și cum nu m-ar putea răni. Din cauza însemnării fac asta, o știu. Mă dezumanizează în fața celorlalți. Ei se holbează la mine și vorbesc despre mine fără rețineri, ca și cum n-aș fi prezentă.

— Organizația mea a început cu acte de caritate, consiliere și strângere de fonduri, dar, de când cu cazul tău, a crescut considerabil. Au crescut donațiile. Ele sunt private, desigur, dar avem niște nume mari. Simt că se apropie o schimbare, iar tu i-ai dat tonul. Desigur, în mare parte, va fi de natură politică. Organizația mea poate face mult mai multe. A venit vremea. Adu-l și pe prietenul tău, Carrick, dacă vrei. Este momentul să-i convingem pe oameni să acționeze.

56

În acea după-amiază, știind că mă așteaptă o săptămână întreagă de arest la domiciliu, mă învârt prin cameră ca un leu în cușcă, la fel cum mi părea că făcea întotdeauna Carrick. Chiar și dacă aș putea vorbi la întrunirea lui Alpha, ceea ce nu e cazul, nu-mi pot părăsi casa. Câtă încurajare poate oferi acest lucru oamenilor?

Întorcându-se de la școală, Juniper trece prin fața ușii mele. Pare pierdută, ca și cum ar fi plâns. Mă bucur. Se oprește și se uită la mine. A revenit la hainele ei obișnuite, îmbrăcată în negru din cap până în picioare. În afară de semnele mele, nu prea are ce să ne deosebească.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine și Art, dacă asta te îngrijorează, se smiorcăie ea. Tot ce-am făcut a fost să vorbim despre tine.

Vreau să o plesnesc atât de tare de furie, dar, în schimb, ridic mâna cu calm și îi trântesc ușa în față. Este un sentiment satisfăcător, dar tot nu umple golul din mine. Știu că n-a mai plecat din casă noaptea de când am dat peste ei. Știu asta pentru că stau în pat și nu pot să dorm, ascultând-o pe ea. Mă gândesc la toate acele nopți în care s-a dus să se vadă

cu el în timp ce eu eram închisă în casă, în agonie, vindecându-mă, și simt cum mă umplu de furie. Când i-am descoperit, stăteau unul lângă altul și râdeau. Dacă nu s-a întâmplat ceva deja, s-ar putea întâmpla oricând. Râsetele lor încă mă bântuie, în special pentru că atunci mă luptam pentru viața mea. Nu îi voi ierta niciodată, dar asta nu înseamnă că nu o să-mi mai pese de ei. Mă întreb cine îl ajută pe Art acum că Juniper nu o mai face. Mă întreb dacă a fugit pentru totdeauna, dacă a avut curajul să plece din Humming, chiar și din Highland, pentru a trăi undeva departe de tatăl său. Mă întreb dacă îl voi mai vedea vreodată. Nu ar trebui să îmi pese de el sau să mă îngrijorez din cauza lui. Dar o fac involuntar.

Sunt chemată în bucătărie pentru că Mary May îmi face o vizită neașteptată și, aparent, are de făcut un anunț. Sunt îngrozită și mă gândesc că are de-a face cu testul de alcoolemie de vineri care a ieșit pozitiv. Deși Natasha, Colleen și Gavin nu au putut scăpa așa cum a făcut-o Logan, toți trei au negat categoric că ar fi consumat alcool, ceea ce a făcut să pară că eu am băut de una singură, o încălcare a regulilor pentru Defecți. Deși ideea că aș fi găsit alcool de una singură, legată și încuiată într-un șopron, este prea stupidă pentru ca Ghilda să mă acuze. Sunt convinsă că, totuși, și-au petrecut întregul sfârșit de săptămână încercând să găsească măcar ceva ca să mă acuze.

Mary May scoate niște documente din rucsacul ei. Privind-o, simt durerea cauzată de mănușa ei de piele pe obrazul meu și o văd pe femeia care și-a denunțat întreaga

familie și care i-a privit cum, unul după altul, sunt înfierați pe viață. Cine știe de ce mai este capabilă, iar viața mea se află în mâinile ei.

— Săptămâna ta de arest a fost anulată, spune ea cu o voce stinsă.

Îmi dau seama că urăște să-mi dea astfel de vești, îmi dau seama că urăște și să deschidă gura în această casă în care respiră același aer cu un Defect. Urăște asta, dar se și simte atrasă de ea.

— O sursă anonimă a trimis fotografia întreagă Ghildei, care a verificat dacă nu s-a intervenit în Photoshop sau în altceva și a ajuns la concluzia că este o fotografie originală a lui Juniper North la ora de educație artistică. Pe de altă parte, Ghilda a retras și acuzația cu privire la alcool, deoarece cantitatea descoperită în sângele tău a fost minimă.

Spre surpriza mea totală, mama, care poartă o salopetă și o cămașă cadrilată, ridică pumnul în semn de victorie foarte aproape de fața lui Mary May și șoptește: „Da!". Apoi se aruncă spre mine, îmbrățișându-mă strâns, așa că nu pot vedea reacția lui Mary May. Mama m-a avertizat acum câteva zile să n-o fac pe Mary May să ajungă la limită, dar acum ea face acest joc periculos. Aud ușa trântindu-se în urma lui Mary May.

Simțindu-mă învingătoare după această dublă victorie, mi se pare că acum pot să mă confrunt cu lumea, că pot continua să îndrept greșelile. Acum sunt liberă să investighez ceea ce mi-am propus. Lăsându-i să sărbătorească fără mine, inclusiv pe Juniper, care părea că se bucură sincer, deși nu s-a apropiat de mine, mă duc în dormitor. Scot cartea

de vizită a domnului Berry din buzunar şi formez numărul scris pe spate.

— Alo? răspunde o voce.

— Alo, sunteți... soțul domnului Berry?

— Cine este? spune el, mai încet, şi trebuie să mă concentrez ca să-l aud.

— Numele meu este Celestine North. M-a reprezentat în...

— Știu cine ești, mă întrerupe el rapid, dar nu brutal. N-ar trebui să suni aici.

Pare că merge prin cameră, e distras. Nişte zgomote bruiază conversaţia.

— Scuze, dar domnul Berry mi-a dat acest număr de telefon odată cu factura și m-am gândit că vrea să sun. Pot vorbi cu el, vă rog?

Tăcere. La început, cred că a închis, dar îl aud respirând.

— Alo?

— Da, spune el repede, atât de încet încât cred că este o legătură slabă şi că se află la milioane de kilometri depărtare. Nu e aici, spune el, iar inima mi se frânge. Ea a sunat deja să îl caute.

Sunt confuză la început, nesigură despre cine vorbeşte, dar apoi îmi amintesc de Pia şi observ că nu vrea să-i spună numele. Crede că suntem ascultați.

— Nu trebuie să vă faceţi griji cu privire la ea, spun eu. Ea zice că vrea să mă ajute.

Cred că îi este teamă că ea va scrie un articol despre domnul Berry. Desigur, i-a spus că nu este acolo. Tuturor le este

frică de Pia, cine ar vorbi cu ea? Aş insista asupra onestităţii ei, dar nu pot face asta din moment ce nu sunt nici eu sigură.

— El poate avea încredere în mine, spun eu.

— Nu este aici, ți-am spus, spune el, nerăbdător și puțin mai tare.

Apoi adaugă, revenind la aceeași voce slabă:

— A trebuit să plece. Nu mi-a spus unde. Se grăbea. Știa despre ceilalți.

Asta mă face să tresar. Deci, domnul Berry nu a fost reținut de Crevan. Se ascunde după ce a aflat, poate, că au dispărut gardienii.

— Bine..., spun eu și mă gândesc rapid la o soluție.

Nu vrea să-mi dea nume, nu vrea să-mi dea nicio informație. Cum să-i spun ce vreau?

— Caut ceva. Ştiţi ce anume?

— Da, şopteşte el.

El știe despre al șaselea semn.

— Ați văzut-o? întreb eu, fără să menționez direct înregistrarea video.

Dacă oamenii lui Crevan ne ascultă, nu vreau să le fac munca ușoară.

Urmează o lungă tăcere și știu că răbdarea îmi este pusă la încercare. Sunt extrem de încordată, dar trebuie să rezist. Știu că nu-mi va mai răspunde la telefon. Acum ori niciodată.

— Da, spune el, în sfârșit cu vocea pierdută. Am văzut-o. Îmi pare rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat.

Încerc să nu plâng.

— O aveţi? Știți unde este?

— Nu, spune el. I-am spus celeilalte femei deja. N-o am.

Mă prăbușesc iar pe pat, dezamăgită, înfuriată, cu lacrimi în ochi.

— Dar nu i-am spus și *asta*, adaugă el rapid. Tu o ai. El mi-a spus că *tu* o ai, continuă el și închide.

57

Sar în sus de pe pat, privind telefonul stupefiată. Simt fiori în tot corpul.

Eu am înregistrarea domnului Berry?

Formez iar numărul. Sună mult timp, dar nu mai răspunde nimeni.

Eu o am? *Domnul Berry* spune că eu am înregistrarea? Cum? Când? Unde? Mă uit prin cameră, iar capul mi se învârte; încerc să mă gândesc unde ar putea fi, cum mi-ar fi putut-o da, încerc să-mi amintesc acele momente în care am fost scoasă din cameră și dusă la infirmerie. L-am văzut atunci? Mi-a strecurat telefonul lui? Purtam doar un halat de spital, unde ar fi putut să îl pună? M-a vizitat după aceea? Primisem multe medicamente și eram în stare de șoc, îmi amintesc foarte puține. Mi-o amintesc pe Tina. Tina m-a îngrijit în timp ce asistenta se ocupa de mine. Dar nu îmi amintesc și de altcineva. Mary May mi-a verificat deja camera. Asta căuta? Dacă da, a găsit-o? Mă îndoiesc. Probabil, ea crede că am doar cinci semne; a vorbit destul de mult despre asta. Nu cred că știe ce s-a întâmplat în acea cameră și nu voi face aceeași greșeală pe care am făcut-o cu Pia,

arătându-i-o doar pentru a-i demonstra că am un avantaj. Știu acum că această informație este foarte importantă.

Apoi îmi dau seama. Carrick este singura persoană care se mai afla în cameră cu el. Carrick o are cu siguranță.

Am nevoie de ajutor. Pia a plecat în misiunea ei și mă va contacta cine știe când, iar singura persoană care mi-a putut oferi informații despre Carrick este Alpha. Decid să merg la întrunirea ei, dar nu voi merge singură. Formez un alt număr.

— Alo?

— Bunicule, am nevoie de ajutor.

Nu am fost pregătită înainte, nu l-am crezut niciodată, m-am gândit că era un adept al teoriilor conspiraționiste și că era prea irațional, dar acum știu că avea dreptate despre toate astea. Acum, sunt pregătită.

— Ah, mă sună, în sfârșit, spune el, vesel. Iată că așa începe.

Partea bună a arestului la domiciliu timp de o săptămână este că presa a dispărut din fața casei noastre; încă n-au aflat că pedeapsa a fost anulată. Dacă nu intru sau nu ies din casă, reporterii n-au ce să relateze, așa că reușesc să ies până la magazinul local de înghețată, locul în care mă întâlnesc cu bunicul; acolo ne ducea pe mine și pe Juniper după ce s-a născut Ewan, pentru a-i oferi mamei o pauză. Bunicul mă așteaptă cu două înghețate în camioneta lui prăfuită.

— E momentul să începem, spune el în timp ce eu intru în mașină foarte binedispusă, după săptămâni întregi.

După ce am mers aproape o oră, timp în care l-am pus la curent cu tot ce mi s-a întâmplat de când ne-am văzut ultima oară, i-am povestit inclusiv despre Alpha și organizația ei non-profit pentru Defecți și despre faptul că toți gardienii de la procesul meu au dispărut, că Pia mă ajută să-i caut și că misiunea mea este să-l găsesc pe Carrick, în special acum că soțul domnului Berry mi-a spus că eu am înregistrarea. Bunicul mă ascultă atent în timp ce conduce, uneori trage pe dreapta și îmi cere să repet ce-am spus, este atent la tot ce-i povestesc și, cel mai important, *mă crede*.

— Ce te face să crezi că flăcăul ăsta Carrick are înregistrarea? mă întreabă.

— Păi, are sens, răspund eu.

— Dar soțul lui Berry a spus că *tu* o ai. Nimeni altcineva. Că *tu* o ai.

Încuviințez din cap. Așa este, dar n-are cum să fie adevărat. Mi-aș fi amintit dacă aș fi primit așa ceva.

— Berry ți-a trimis ceva de când te-ai întors acasă? Gândește-te bine, Celestine.

— Bunicule, spun eu, și-mi pun mâinile pe cap, care simt că-mi explodează. Nu am făcut altceva decât să mă gândesc la asta. Dar n-am primit nimic, în afară de un plic cu o factură, nimic altceva. Mi-a lăsat numărul lui de acasă și l-am sunat pe soțul lui. Este singurul mesaj pe care mi l-a lăsat.

El tace.

— Nu-ți face griji, îi dăm noi de cap.

— Mulțumesc pentru ajutor, bunicule, apreciez asta. Totuși, nu vreau să-ți fac probleme.

— Probleme? spune el. Am avut probleme din ziua în care m-am născut. N-ai să mă ții departe de toată aventura asta.

Zâmbesc, îi sunt recunoscătoare.

Cotim de pe un drum de țară pe o potecă și mai mică, iar bunicul încetinește.

— N-are cum să fie aici, spune el, confuz, uitându-se spre câmpurile care ne înconjoară. Suntem în mijlocul a mii de hectare de terenuri și centrale eoliene, iar în depărtare se vede un enorm depozit de aer lichid. Dă-mi să văd iar indicațiile.

Îi dau hârtia mototolită cu scrisul de mână al lui Alpha. Este o mâzgăleală, cred că e ceva intenționat ca să nu poată fi descifrată de altcineva.

— Hmm, spune el, strâmbându-se, concentrat asupra scrisului, apoi privind în jur. Se pare că mergem în direcția bună, continuă el, dar nu pare foarte sigur. Ai încredere în femeia asta?

Mă uit la el.

— Nu mai am încredere în nimeni.

— Bravo, dragă, chicotește el. Păi, vom afla în curând.

Continuă să meargă pe drumul îngust, căutând Pensiunea Gateway. Mă aștept să dăm peste vreun soi de hotel, o sală de conferințe cu oameni care vorbesc despre experiențele lor, dar nu pare a fi un loc în care ar veni cineva să stea la hotel. Este prea izolat. Mi se strânge stomacul. Mi-e teamă că ne vom pierde și că vom rămâne fără benzină. Mi-e teamă că poate apărea ceva neprevăzut care să mă împiedice să ajung acasă la timp.

Mai mult, mi-e teamă că Mary May va pune la cale ceva pentru a-mi face probleme. Nu are cum să se bucure că am scăpat de problema cu fotografia și de cea cu alcoolul și mă aștept să-mi creeze probleme. Trebuie să-mi înving aceste temeri. Credeam că Ghilda nu mai poate să-mi facă rău, dar m-am înșelat – dacă lovesc în familia mea, mi-ar provoca o durere insuportabilă, m-aș simți vinovată, sentiment cu care nu cred că aș putea trăi, iar făcându-ne să ne fie frică în mod constant mă pedepsesc pentru ceea ce-am făcut. Am încredere în bunicul. Am încredere că mă va duce acasă. Dar este un om bătrân. Dacă face un atac de cord? Dacă leșină...?

Drumul devine din ce în ce mai îngust pe măsură ce înaintăm. Ramurile copacilor se ating de geamuri. Exact când cred că vom fi striviți de crengi apare o poartă după următoarea curbă. Este enormă, iar deasupra ei există mai multe camere de securitate care acoperă toate unghiurile. Un zid înalt de șapte metri ascunde orice se află în spatele lui. Placa de pe zid ne anunță că suntem la Pensiunea Gateway.

Am ajuns.

58

Ne aplecăm în față și ne uităm în sus să vedem cât de înalte sunt zidurile.

Înainte ca bunicul să scoată mâna pe geam pentru a apăsa soneria, poarta se deschide, ca și cum ne-ar fi auzit. Bunicul pornește camioneta și, după un kilometru și jumătate, printre peluze perfect aranjate și dealuri line care acoperă orice s-ar afla în spatele lor, ca și cum am trece pe un teren de golf, ajungem, în sfârșit, în fața unei case enorme. „Pensiune“ nu e chiar termenul care să o descrie. În fața casei se află o mulțime de mașini parcate, dar și câteva autobuze care, probabil, s-au chinuit să treacă pe drumurile înguste de țară. În timp ce parcăm, ușa casei se deschide.

— Nu e ea, spun eu, mergând către cea care ne întâmpină.

Bunicul se grăbește și ajunge în fața acelei femei înaintea mea, aproape blocându-mă.

— Ai venit, spune femeia politicoasă, dar timidă, cu un entuziasm care o face să radieze și cu un zâmbet enorm și contagios. Eu sunt Lulu, spune ea, cu o voce ascuțită, dar calmă, ca un personaj de desene animate. Sunt asistenta lui Alpha, ți-am păstrat un loc sau două, pentru orice eventualitate.

Zâmbeşte şi îi aruncă o privire bunicului.

Bunicul primeşte aceste priviri întotdeauna. Pentru cineva cu o inimă bună, reuşeşte să îi sperie pe oameni cu fața lui ridată și morocănoasă.

— El este bunicul meu.

— A, spune Lulu încântată, pe un ton mai ascuţit. Este o onoare să-ți întâlnesc familia.

Lulu îi strânge mâna cu entuziasm. Apoi se întoarce către mine. Nu a trecut mult timp de la înfierare, dar ştiu în mod instinctiv să nu dau noroc cu mâna dreaptă. Se întinde către ea şi o apucă strâns, privindu-mă cu atenţie. Nu sunt sigură ce anume aşteaptă. Mă uit la bunicul.

— Bine, bine, se răsteşte brusc bunicul, iar ea tresare puțin.

Îmi retrag mâna, ceea ce pare să o elibereze de vraja sub care se află.

— Îmi pare rău, roşeşte ea. Îmi pare atât de bine să te văd. Sunt o mare, mare susținătoare a ta.

— Cu toții suntem, intervine bunicul mândru.

— Urmați-mă, spune Lulu și ne conduce prin niște coridoare și săli nesfârşite. Cu toții suntem încântați că vii aici azi. Înseamnă foarte mult pentru toată lumea. Este un pas înainte. Sunt vremuri grele, iar tu însemni mult pentru ei.

Se oprește din mers. Îşi împreunează mâinile la piept şi mă privește lung.

— Nu e *atât* de specială, izbucnește bunicul, ceea ce mă face să chicotesc. Hai să mergem, e târziu.

— Așa e, spune ea, luând-o din loc. Cei care vin prima dată aici întârzie întotdeauna. Nu este un loc foarte uşor de

găsit. Majoritatea oamenilor întorc pe drumul principal, exact cum a intenţionat Alpha.

Bunicul aruncă o privire în jur.

— Aici locuieşte şi soţul ei?

Sunt pe cale să îl întrerup, ruşinată, şi să-i spun că aceasta nu e casa lor, dar Lulu îi răspunde. Îl priveşte cu incertitudine şi îi aruncă un „Da" răstit.

O urmăm către un ascensor şi coborâm la subsol. Ieşim din ascensor şi ajungem într-un hol mare. În faţa noastră, se află două uşi mari şi covoare cu modele complicate. Mă simt ca într-un hotel de lux, nu în casa cuiva.

Ea se opreşte în faţa uşilor şi se întoarce către mine, cu ochii mari, plini de lacrimi.

— Nu-ţi pot spune cât de încântaţi suntem cu toţii că te vom asculta. Tu spui ceea ce ei gândesc, dacă înţelegi ce vreau să spun. Tu reprezinţi o voce care a fost redusă la tăcere timp de zeci de ani, iar deodată eşti aici, persoana pe care o aşteptam.

— Lulu, nu voi vorbi azi.

Nu am trac ca Juniper, dar nu sunt pregătită să spun ceva. Nu am pregătit nimic şi nici nu ştiu exact în ce mă bag. Vreau doar să fiu un spectator, să văd despre ce este vorba şi să-i cer bunicului opinia, dacă putem avea încredere în Alpha sau nu, pentru că sunt încă nesigură.

— Of, spune ea dezamăgită şi confuză. Dar toată lumea a venit pentru tine.

Mă enervez din cauza acestei greşeli şi deja Alpha are o bilă neagră. Înainte să am ocazia de a obiecta sau de a pleca, bunicul deschide uşile duble din faţa noastră.

Toate fețele se întorc către mine în timp ce intru. Sala este enormă, ca una de bal, cu un candelabru în centrul tavanului. O femeie vorbește la un pupitru, așa că majoritatea ochilor sunt ațintiți asupra ei. De fiecare dată când cineva mă vede, persoana alăturată primește un ghiont, iar ceilalți se întorc spre mine. Lulu merge pe culoar către primul rând, așteptând ca eu și bunicul să o urmăm; bunicul mă trage de mână către ultimul rând. Ne așezăm și o privim pe Lulu, care se întoarce mândră, apoi devine confuză realizând că nimeni nu se află în spatele ei. Se înroșește și se grăbește s-o ia înapoi, ieșind din sală pentru a ne căuta.

Omul lângă care stau clatină din cap și îmi face semn ca eu și bunicul să schimbăm locurile. La început, cred că nu vrea să stea lângă o persoană Defectă, dar apoi îmi dau seama că ne aflăm la o întrunire a Defecților, că el are un *D* pe tâmplă și o banderolă pe mânecă, și numai doi Defecți pot sta unul lângă altul. Cu mine, sunt trei. Așa că bunicul se așază între noi și observ că așa stau lucrurile pe fiecare rând, ca în sala de judecată. În ciuda faptului că sunt cel puțin o sută de oameni în sală, între fiecare doi Defecți se află o persoană neînsemnată. Acesta nu este micul grup de consiliere pe care mi-l imaginam. Pe afișul de pe scenă scrie „Aduceți-ne bebelușii înapoi"

Și bunicul observă și îmi șoptește:

— Se află pe un teren instabil cu sloganul ăsta.

— Spune că Ghilda și guvernul sunt de partea ei. Ei vor să desființeze instituțiile pentru copii, îi costă prea mult, și

vor să permită unor familii special pregătite să preia copii DDN și să continue să le predea învățăturile Ghildei.

Îmi imaginez că cineva ca Mary May va fi bucuroasă să ajute la spălarea pe creier a copiilor și mă înfiorez la acest gând.

Bunicul mă înghiontește și îmi face semn să mă uit în partea cealaltă a sălii. Îi urmăresc privirea și văd la ce anume se uită. Sprijinit de zid, stă un Fluierar, un bărbat îmbrăcat în echipament negru și vestă roșie, ținând totul sub observație.

Îmi revine în minte o veche bănuială. Dacă Ghilda are ceva de-a face cu toate astea? Dacă așa încearcă judecătorul Crevan să-l prindă pe Carrick, ca să-l reducă la tăcere așa cum a procedat cu gardienii? Dacă totul este o înscenare complexă? Mă uit în jur, așteptându-mă ca ei să mă încercuiască, să mă prindă în capcană. Totuși, dacă ei sunt aici, nu poartă uniforme.

O femeie stă la pupitru și se adresează publicului. Alpha se află lângă alte trei persoane, pe scenă. Mă vede și se ridică puțin. Dă din cap spre mine și ochii îi lucesc de bucurie. Se uită să vadă cine mă însoțește, îl vede pe bunicul și observă că nu e Carrick, îmi zâmbește scurt, dar nu face nimic pentru a-și ascunde dezamăgirea. Faptul că mă recunoaște atrage și mai multe priviri, ghionturi și șușoteli. Îmi aud numele rostit de acești străini. Încerc să nu îi iau în seamă și mă concentrez asupra femeii care vorbește.

Povestește despre bebelușul ei care i-a fost luat de la spital, pentru că ea și soțul ei sunt Defecți. Refuzase să facă avort. Fiica ei, în vârstă de doi ani, se află încă într-una dintre cele cinci instituții din țară pentru copii Defecți. Nu știe în care dintre instituții, nu știe cum se simte și nu poate comunica

sub nicio formă cu ea. Și-a pierdut orice drept asupra copilului ei. Femeia nu mai poate continua și cedează. În sală plutește o tăcere incomodă în timp ce ea plânge singură pe scenă, iar suferința ei autentică mă doare. Mi se pare că Alpha așteaptă cam mult înainte de a interveni ca s-o consoleze, ca și cum ar vrea să ne-o arunce în față.

— Asta iubește dramatismul, îmi spune bunicul la ureche și eu dau din cap că da.

Alpha merge lângă femeia de la pupitru, o îmbrățișează și se uită spre ultimul rând al sălii când vorbește. Se uită la mine.

— Știm cât de greu i-a fost lui Elizabeth să-și retrăiască povestea astăzi și să ne vorbească. Dar faptul că ea își retrăiește povestea și ne spune cât de dureroasă a fost pentru ea și pentru soțul ei nu este în van. Putem învăța ceva din asta. Ne doare și ne impresionează, dar putem medita asupra acestei povești pentru a face o schimbare. Schimbarea nu apare de la sine. Știm cu toții asta. Trebuie să forțăm lucrurile. Să ne gândim la povestea lui Elizabeth pentru a fi motivați să facem o schimbare.

Toată lumea încuviințează din cap și începe să aplaude.

Elizabeth, care încă plânge, își arată aprecierea cât de bine poate. Alpha stă cu fața spre public în timp ce o îmbrățișează și o văd cât de tare își ține ochii închiși ca și cum asta ar fi cea mai importantă îmbrățișare pe care a oferit-o în viața ei. E un pic prea teatral pentru mine.

Alpha se întoarce la microfon.

— Desigur, Elizabeth nu este singura care suferă. Cu toții avem poveștile noastre, suferințele noastre. Următorul

vorbitor este Tom Hancock. El ne va împărtăși povestea sa. Vă rog să îi urăm bun-venit.

Pentru următoare douăzeci de minute, îl ascultăm pe Tom cel Defect care ne povestește cum, după moartea soției sale Defecte, a încercat timp de zece ani să-și găsească fiul, o călătorie despre care ne oferă cele mai întortocheate detalii, pentru a afla, în final, că, atunci când l-a găsit pe el și pe nepoții despre care nu știa nimic, fiul său nu voia să aibă de-a face cu el. Fusese atât de spălat pe creier de instituție, încât Tom cel Defect a fost nevoit să își implore propriul fiu să nu îl toarne Fluierarilor.

După Tom, urmează o femeie care a lucrat într-o instituție pentru copii DDN, o femeie care declară că nu crede în aceste instituții și că nu este de acord cu existența lor. Ne spune care este programul lor zilnic și cum trăiesc copiii de acolo. În timp ce ea vorbește, mă gândesc la Carrick și la ce a trăit el timp de treisprezece ani. Aceste instituții primesc bani de la guvern și au dotări de lux. Guvernul și Ghilda se mândresc cu aceste succese și spun că totul se datorează faptului că Defecții pot fi îndreptați imediat după naștere. Pentru unii oameni, ca mine, este prea târziu; noi nu mai putem fi vindecați.

— I-am sugerat unui coleg, spune femeia, că motivul pentru care acești copii sunt atât de multitalentați și au atât de mult succes este chiar faptul că au genele ambilor părinți Defecți, iar acesta este un punct forte și creează perfecțiunea.

Toată lumea se uită șocată la această femeie, o angajată a Ghildei, care a sugerat așa ceva. Mă uit la Fluierarul din colțul sălii, surprinsă că femeia poate spune așa ceva în prezența

lui, dar el nu reacționează. Pare plictisit, ca şi cum ar mai fi auzit și înainte aceste povești.

— Desigur, așa mi-am pierdut locul de muncă, spune ea. Dar mi-a plăcut ce fețe au făcut cei din conducere când m-au chemat să dau explicații pentru ce-am spus.

În sală, se aud râsete subtile.

Mă gândesc la Carrick, la statura sa, la antrenamentul intensiv pe care îl suportă copiii DDN și la educația lui. Trebuie să fie puternic și rapid. Şi deștept. Faptul că a rezistat spălării pe creier pe care a primit-o zi de zi îl face și mai puternic din punct de vedere mintal. Poate că el este perfect, așa cum spune ea. Dar toți cei din Ghildă l-au tratat cu indiferență. Vreau să-l găsesc, am nevoie de el. Nu cred că voi reuși să mă odihnesc până nu îl găsesc. Cu Art vorbeam în fiecare zi, tot timpul. Chiar și când ajungeam acasă după ce ne întâlneam noaptea, vorbeam la telefon până dimineața despre orice. Dar în cazul lui Carrick, deși n-am vorbit aproape deloc, simt că am împărtășit mai mult cu el decât cu oricine altcineva.

Inima îmi bate cu putere și îmi vine să plec imediat în căutarea lui, dar bunicul îmi dă un ghiont în coaste, unde am fost deja lovită, şi mă trezeşte din reverie.

Alpha se află la pupitru; a tot vorbit, dar eu n-am ascultat-o.

Înțeleg acum de ce mă înghiontește bunicul. Oamenii se holbează la mine. Alpha se uită la mine, pretinzând că nu mă vede.

— Unde este? întreabă ea. Celestine, mai ești aici?

Inima îmi bate repede.

— Fii atentă, îmi șoptește bunicul. Nu sunt sigur, Celestine, nu sunt sigur..., spune el și privește în jur ca și cum ar căuta o ieșire.

Încuviințez din cap și mă ridic. Aud reacția de surprindere din sală și sunt șocată de faptul că toți acești oameni mă recunosc. Nu mă bucur deloc. Tot ce-mi trece prin cap este că acești oameni știu că nu sunt perfectă. Ei știu ce-am făcut. Știu cine sunt. N-am unde să mă ascund, nu mă pot preface, nu așa cum fac majoritatea oamenilor atunci când intră într-o sală.

Nu mă pot abține și clatin din cap, râzând nervoasă în timpul aplauzelor. Am încercat din greu să fiu perfectă, să fiu normală, dar nu pentru admirația celorlalți, nu pentru a ieși în evidență. Notele mele erau excelente, aveam destui prieteni, deci nu eram o ciudată, dar nu așa de mulți încât să fiu populară. Eram mediocră. Am muncit mult pentru a fi așa de mediocră. Dar am făcut o greșeală, cel mai rău lucru pe care îl puteam face, iar acum, într-o sală plină de Defecți, sunt aclamată. Mi-e rușine. Cred că ei greșesc. Eu nu sunt cine cred ei că sunt.

Continuă să mă aplaude, un zgomot copleșitor care crește și crește. Alpha mă cheamă pe scenă, către ea. Clatin din cap, dar cei din jurul meu mă roagă să merg. În ciuda rezervelor lui, bunicul pare mândru. Începe și el să aplaude. Ei vor să merg pe scenă și n-am de ales. În timp ce ies din ultimul rând, oamenii încep să se ridice în picioare. La fel se întâmplă și când trec pe culoarul central. Toată lumea se ridică în picioare și începe să aplaude. Fluierarul se îndepărtează de

zid, este alarmat și nu mai pare plictisit. Privirea sa mă face să mă simt incomod. Urc treptele către scenă și mă alătur lui Alpha, care încurajează publicul să aclame în continuare. Când mă apropii de ea, îmi ia mâna și o ridică în aer în semn de triumf. Apoi, deodată, mulțimea se potolește, nu mai aplaudă și iau loc cu toții. Murmurul încetează, iar sala rămâne tăcută. Inima îmi bate cu putere din cauza adrenalinei și din cauza a ceea ce s-a întâmplat, iar acum și de frică. Se uită cu toții la mine, atât de multe fețe care așteaptă să spun ceva semnificativ, plin de speranță, *orice* ar putea lua cu ei acasă. Nu pot. Clatin din cap, dar ei mă încurajează.

— Spune ce simți, mă roagă cineva din primul rând.

Încerc să mă gândesc cum mă simt, dar tot ce simt este că e o greșeală. N-ar trebui să fiu aici, în fața acestor oameni. Eu nu sunt cine cred ei că sunt. Am ajutat un bătrân și vreau să-l dobor pe Crevan, dar nu sunt conducătorul lor. Nici măcar nu pot spune asta din cauza prezenței Fluierarului. Nu-i pot inspira pe acești oameni din fața mea. Tăcerea continuă. Îmi aud propria respirație în microfon. Fac un pas înapoi și mă uit la pantofii mei. N-am nimic de spus. Mă uit iar la Alpha; trebuie sa cobor de pe scenă. Ea pare un pic furioasă; nu e fața pe care voiam să o văd. Speram să-mi ofere o scăpare. Mă uit către bunicul pentru a-i cere sprijinul și îndrumarea, dar a dispărut. Privesc în jur, încercând să îl localizez prin mulțime, dar nu mai e nici urmă de el.

Confuză, îl caut prin încăpere cu privirea. Totul pare greșit. În capul meu, sună un semnal de avertizare. Cea de acum nu sunt eu. Pia Wang, Lisa Life, Alpha Dockery și

Enya Sleepwell își pot vedea de cauzele și planurile lor și să mă lase în pace. Eu nu sunt cine cred ei că sunt. Mă întorc să mă uit la Fluierar, dar și el a dispărut.

Știu ce se va întâmpla înainte să se întâmple. Ușile duble se deschid. Lulu se află în prag.

— Fluierarii sunt aici! urlă ea, cuprinsă de panică.

Apoi sirenele pornesc și tăcerea se rupe.

59

Alpha mă înșfacă fără urmă de ezitare și simt cum își înfige unghiile în brațul meu.

— Vino cu mine, îmi ordonă ea.

— Bunicul meu, îi spun eu, deja fără să mai pot respira normal. Trebuie să-l găsesc.

— Se descurcă el, va fi bine, insistă ea și coborâm de pe scenă.

— Nu, trebuie să vină cu noi, spun eu și mă opresc.

Ea încearcă iar să mă împingă, dar observă că nu mă voi mișca până nu rezolvăm problema.

— Bine, o să-i spun lui Lulu să-l aducă la noi.

Răstește rapid niște ordine către Lulu, care pare pe punctul de a face o criză, însă începe să-și croiască drum printre mulțimea cuprinsă de panică pentru a ajunge la bunicul, pe care eu încă nu-l văd. Nu prea am încredere în Lulu. Cred că ea va fi mai preocupată să-și salveze pielea decât să-l găsească pe bunicul. Brusc, văd șapca bunicului prin mulțime. Toată lumea încearcă să ajungă la ușă pentru a scăpa.

— Bunicule! strig eu.

Dar el nu mă aude.

Încep să intru în panică. Iau microfonul, deşi acum câteva momente nu ştiam ce să spun, şi urlu în el, dar fusese deja închis.

— Trebuie să-l găsesc.

— Lulu îl va găsi, spune Alpha și mă apucă de braț.

— Iartă-mă dacă n-am încredere în Lulu, izbucnesc eu. Tu le-ai spus Fluierarilor că voi fi aici?! urlu eu. A fost o capcană pentru a-l prinde pe Carrick?

— Ce?! De ce aș face aşa ceva? întreabă ea, atât de speriată și dezgustată încât o cred.

— Lulu credea că voi vorbi azi aici. Tu mi-ai făcut reclamă?

Are o expresie vinovată.

— Cred c-am precizat asta unor oameni, dar, cu siguranță, nu ţi-am făcut reclamă.

— La naiba! urlu și îmi trag brațul din strânsoarea ei. M-ai folosit!

— Lasă-mă să-ți explic, spune ea.

Văd cum își schimbă brusc starea. Pare cuprinsă de panică. Vino cu mine și îți voi explica.

— Unde mergem?

Nu-mi răspunde, ci doar grăbește pasul. În sală, e un haos total. Unii vor să plece, alții stau fermi pe scaune, încăpăţânându-se să rămână, cu brațele încrucişate sfidător.

Femeia de la instituția DDN încearcă să-i atragă atenția lui Alpha. Aleargă pe marginea scenei, încercând să ne ajungă din urmă.

— Ai spus că mă vei proteja! spune ea disperată în vreme ce Alpha o ignoră şi mă trage după ea.

În timp ce ajungem în spatele sălii, aud fluierele și inima îmi bate tare când îmi amintesc de experiența Angelinei Tinder și de a mea. Mă fac să încremenesc, au acest efect asupra majorității oamenilor. Am fost prinsă. Sala începe să se potolească la auzul fluierelor. Nicio mişcare. Panică. Alpha mă trage iar, în direcția opusă.

— Bunicul, spun eu, suspinând.

Văd vestele roșii care umplu sala și un baston ridicat în aer, îi aud pe oameni țipând. Alpha mă trage după ea pe o ușă și haosul rămâne în urmă.

— Doamne, spune Alpha în timp ce alergăm. Doamne, Doamne, Doamne.

Alergăm și mai repede. Mă conduce printr-un coridor și ajungem într-un lift. Coborâm încă un etaj. Când ieșim, dăm de un tavan scund și de coridoare înguste. Această parte a pensiunii nu mai e așa de luxoasă. Pare mai mult un buncăr.

— Pe aici.

Nu mai putem merge una lângă cealaltă prin coridorul îngust, așa că eu o urmez, iar ea îmi aruncă câte o privire din când în când pentru a se asigura că sunt încă acolo.

— Ghildei îi place să ne țină sub observație și, mai mult, să ne dea de înțeles că ne ține sub observație. Trimite unul sau doi Fluierari, care stau în ultimul rând, ascultă și privesc. Nu este o întrunire ilegală. Ei cunosc obiectivele mele. De obicei, n-avem de ce să ne facem griji, spune ea.

— De obicei, spun eu cu amărăciune. Dar le-ai spus oamenilor că voi veni și că voi vorbi. Și pariez că, între timp, Crevan a venit cu o nouă lege împotriva acestui lucru. Va

spune că organizai o revoltă. Că eu urma să vorbesc la un protest.

Mă privește și înghite în sec. Ochii ei care-i trădează teama nu mă liniștesc deloc.

— Dar nu făceam nimic greșit. Ne împărtășeam poveștile. Avem voie să facem asta.

Nu asta a fost senzația pe care am avut-o când am fost forțată să merg către scenă. Totul s-a schimbat. Nu mai era o întrunire în care doar ne împărtășeam poveștile.

— Regulile s-au schimbat, spun eu. Crevan schimbă totul acum.

Lui Crevan îi este teamă. Simte că puterea îi alunecă printre degete. Poate că a aflat despre comisia secretă care îl investighează, poate că nu, dar oricum ar fi existat deja o opoziție tot mai mare față de Ghildă, atât în publicul larg, cât și în guvern, iar asta îl face să intre în panică. În plus, dacă eu am dreptate, el ia măsuri extreme pentru a-i reduce la tăcere pe gardieni și pe domnul Berry, dacă reușește să pună mâna pe el. Îl cuprinde panica.

Alpha se oprește în mijlocul unui hol, ridică un ornament de pe perete și introduce un cod.

— Te asigur, Celestine, că nu eu i-am anunțat de prezența ta. Poate că am spus unor oameni că vei fi aici, dar nu sunt încă pregătită să te prezint drept o susținătoare a fundației.

— Bine, spun eu. Pentru că, deocamdată, cu siguranță, nu sunt o susținătoare a fundației; și dacă crezi că ți se va mai permite să vii la mine acasă pentru ore, te înșeli. Sunt sigură că este ultima dată când vom mai fi lăsate să stăm

împreună în aceeași cameră. Mă surprinde că te-au lăsat cu mine și înainte.

— După cum spuneam, Ghilda încurajează consilierea Defecților. Au considerat că eu aș fi o influență pozitivă în viața ta. Că te-aș putea face să nu mai vorbești împotriva lor.

Pufnesc.

— O să le spun că erai gata să îți spui povestea tristă și să îi convingi pe oameni să nu mai facă greșeli, pentru că viața de Defect este mizerabilă. O să le spun că nu urma să o prezinți într-o lumină pozitivă.

— Oricum, n-aveam de gând să o prezint într-o lumină pozitivă!

Se uită la mine, surprinsă. Se aude un bipăit, iar o ușă pe care nu o observasem se deschide.

— O ușă secretă?

— Nu-i secretă, doar că nu este marcată foarte clar, spune ea, în defensivă, cu un zâmbet ștrengăresc.

Înăuntru este un birou, cu o masă din lemn de nuc, rafturi pline cu cărți, fotolii de piele, fotografii în rame de aur care acoperă fiecare centimetru de perete.

— Vei fi în siguranță aici. Ei nu știu de această cameră, îmi spune grăbită. Eu trebuie să mă întorc, să vorbesc cu Fluierarii, să rezolvăm această încurcătură, dar mă voi întoarce cu bunicul tău. Stai aici până când mă întorc.

Ușa se închide în urma ei și rămân singură.

60

Încep să mă uit la fotografii. În ele apare același bărbat, cu oameni diferiți; sunt fotografii formale, de afaceri, cu strângeri de mână. Alpha apare în unele dintre ele, lângă el. Nu știu cine sunt ceilalți oameni din fotografii. Văd o fotografie cu Alpha și acel bărbat pe birou și mă gândesc că este soțul ei. Nu știu cine sunt ceilalți, dar cu cât îi studiez mai mult, cu atât realizez că sunt conducători ai lumii. Oameni importanți pe care îi văd la știri, în rarele dăți când mă uit la TV. Și îl recunosc pe un bărbat: Crevan. Alpha, soțul ei, Crevan și soția sa se află la o petrecere, într-o grădină, doamnele poartă rochii înflorate de vară, cu toții țin câte un pahar de șampanie în mână. Par a fi foarte amuzați, ca și cum cineva ar fi făcut vreo glumă. Cei mai buni prieteni. Din nou, mă întreb care este motivația lui Alpha. Am lăsat-o să mă salveze de Fluierari, crezând că mă ajută, iar acum stau aici așteptând să-mi vină rândul?

Pe alt perete se află o serie de diplome și certificate ale unui anume profesor Lambert. Aud pe cineva tușind în spatele meu și mă întorc imediat. Mă aștept să văd un Fluierar, dar dau peste un bărbat într-o cămașă șifonată și niște blugi care stă în pragul unei uși apărute de nicăieri.

— Da, da, o altă ușă secretă. Ea a făcut un adevărat labirint pentru șobolani aici, chicotește el. Bill, spune el, întinzându-mi mâna.

Se clatină un pic în timp ce face asta și își pierde echilibrul. Mă apropii de el și simt mirosul de alcool. Are o barbă cenușie și pare că a dormit de câteva zile în aceleași haine.

— Sunteți soțul lui Alpha, spun eu, recunoscându-l din fotografii.

El chicotește iar.

— Știi, a existat un timp în care ea chiar a fost soția mea. Mda, a fost o vreme în care multe lucruri însemnau ceva. Deci, tu ești aceea, Aleasa, spune el și se holbează la mine, ca și cum m-ar venera, ironic. A vorbit mult despre tine.

Mă analizează și apoi se întoarce la biroul lui, căutând prin sertare. Îi ia ceva timp. Îl studiez și eu la rândul meu, dar cercetez și camera din care a ieșit. Pare a fi o bucătărie, cu o ușă care dă spre o altă cameră, fără îndoială. De ce ar avea o altă casă îngropată sub pământ? Când caută în ultimul sertar, aud clinchetul sticlelor.

Se uită la mine, prefăcându-se surprins.

— Ia te uită! Vrei un pahar?

— N-avem voie să bem, spun eu cu fermitate, observând semnul de pe tâmpla sa.

— A, da, chicotește el din nou și apoi șoptește. Nu-ți face griji, eu nu voi spune nimănui dacă nu spui nici tu.

— Fluierarii sunt sus, spun eu, uimită de comportamentul său.

— A, da, înspăimântătorii fluierași.

Începe să fluiere, imitându-le sunetele, apoi chicotește iar.

— Nu mi-e teamă de ei. Ție? mă întreabă el.

Își toarnă whiskey într-un pahar aflat pe o tavă de argint de lângă birou și ia loc pe fotoliul de piele și se cufundă în el.

— Mi-e teamă pentru bunicul meu.

— Nu-ți face griji pentru bunicul tău. E un profesionist. A dispărut înainte ca ei să ajungă acolo. Acum se ascunde în salonul pentru micul dejun, spune el și apasă un buton de sub birou, iar fotografiile înrămate dispar pentru a lăsa loc unui ecran cu imagini surprinse de camerele de supraveghere. Rândul trei, coloana a patra.

Mă apropii și localizez camera despre care vorbește.

— Nu văd nimic.

— Ți-am spus eu că e un profesionist. Acea bibliotecă se deschide, dă într-o cămăruță. Sper că nu suferă de claustrofobie. Acolo va fi în siguranță. Nu-l vor găsi niciodată.

Mă uit la celelalte cadre. Un haos total. Oamenii au fost aliniați la zid; alții, care s-au răsculat împotriva Fluierarilor, sunt la pământ și par răniți. Unii sunt scoși din clădire și băgați în dubele de afară. Pe unul dintre cadre o văd pe Alpha, care îi explică totul unui comandant al Fluierarilor.

— Cei mai mulți dintre ei nu vor fi acuzați de nimic, spune el calm. Doar ca să ne sperie, să ne despartă. Și a funcționat.

Încuviințez din cap, ușurată că bunicul este în siguranță și sper că va fi în stare să se ascundă până când vor pleca ei.

— Și cum rămâne cu testele? întreb eu, curioasă cum reușește să scape în starea în care se află, Defect fiind. Nu vor găsi Fluierarii urme de alcool în sânge?

— Noi, geniile, trecem toate testele cu brio, nu-i aşa? zâmbeşte el. Te ocupi cu matematica, nu?

— Sper.

Nu ştiu ce şanse mai am eu să-mi fac o carieră în matematică acum că sunt Defectă. Nu voi fi lăsată să ajung vreodată într-o poziție de conducere, nu ca manager și, în niciun caz, ceva mai sus.

— *Speri*, se strâmbă el. Nu, nu folosi speranța, folosește matematica pentru a ieși din așa-zisa problemă.

Mă încrunt. A băut prea mult, evident.

— Nu cred că matematica îmi poate rezolva problemele acum.

— Unul dintre citatele mele preferate este din Albert Einstein: „Nu putem rezolva problemele folosind același tip de gândire cu care le-am creat".

Se uită la mine cu ochii strălucitori. Citatul are mai mult sens pentru el decât are pentru mine.

Ridic din umeri.

— Probabil.

— Probabil? Matematicienii nu folosesc probabilul, spune el, ridicându-se în picioare. Ei fac o listă, ei elimină posibilităţile, ei au o gândire rațională. Nu spune niciodată *probabil*, draga mea. Ai auzit de George Pólya?

— Desigur.

— Am cumpărat o carte de-a lui pe vremuri. Îmi plăcea filosofia lui. Ştii că a spus că există patru principii pentru rezolvarea oricărei probleme. Primul, trebuie să înțelegi problema. După ce o înțelegi, faci un plan, apoi urmezi acel plan, apoi

privești în urmă la ce ai făcut. Dacă această tehnică eșuează, ceea ce, desigur, se întâmplă foarte des, spune Pólya, dacă nu poți rezolva problema, atunci există una mai ușoară pe care o *poți* rezolva, trebuie doar să o găsești.

Zâmbesc.

— Am crezut că o să-ți placă.

— Sunteți prieten cu judecătorul Crevan, spun eu.

— Sunt? spune el, surprins. Unde ai auzit acest zvon răutăcios?

— Fotografiile.

— A, alea, zice el și își flutură mâna în semn de dezaprobare. Pot spune cu siguranță că nu mă mai întâlnesc cu oamenii aceia. În afară de ea, desigur, spune el şi se uită la o fotografie cu el și Alpha pe plajă, ambii bronzați, el proaspăt bărbierit, mult mai tânăr. Şi poate că ea își dorește să fie unul dintre acei oameni. Judecătorul Crevan are prieteni, pot să te întreb?

Îmi place de el.

— Ați lucrat pentru Ghildă?

— Ghildă? Nu, clatină el din cap. Guvern? Da. Pentru care lucrează şi Ghilda, deși cred că uită acest lucru, spune el și îmi zâmbește. Ea spune că nu pui suficiente întrebări. Eu observ că ai trecut peste etapa asta. Dar trebuie să fii atentă; uneori, este mai bine să nu ştii anumite lucruri, deoarece, chiar dacă le cunoști, nu prea contează. Ignoranța înseamnă fericire. Cunoaşterea este, de multe ori, o responsabilitate pe care nu și-o doreşte nimeni.

Închide ochii și se lasă leneş pe scaunul care se înclină sub greutatea lui. Pare c-o să cadă.

— Noi doi nu suntem de acord asupra acestui aspect, desigur. Ea vrea întotdeauna să știe. Ea a pornit această cruciadă. Eu nu știu de ce, dar o ține ocupată.

— Nu credeți în fundația ei?

— Fundațiile sunt cam instabile, nu crezi? spune el, deschizând ochii și ridicând o sprânceană. Dacă tu și eu suntem aici, jos, iar ceilalți se agită pe sus.

Își bagă fața iar în pahar și dă pe gât restul lichidului de culoarea caramelului. Aș vrea să-i țin companie cu un pahar de alcool pentru că pare atât de împăcat când îl înghite, dar apoi îmi amintesc cum Logan mi-a turnat bere pe gât cu forța și îmi trece repede orice dorință.

— A încercat să-mi ia casa și averea, știi? spune el. Crevan. Încearcă să găsească o cale de a confisca proprietățile Defecților, de a le folosi pentru a finanța Ghilda. Așa cum fac cu criminalii. Doar că noi nu suntem criminali, nu, Celestine?

Dau din cap că nu.

— Bun. Să-ți amintești tot timpul asta. Uneori, e ușor să uiți. Deși, criminalii au parte de un regim mai bun decât noi. De îndată ce își ispășesc pedeapsa, ies din închisoare. Noi suntem așa pentru totdeauna, spune el, fără pic de amuzament. Știai că, de fapt, Crevan a fost plătit cu peste o sută de milioane de la începuturile Ghildei? Bani publici. Dacă oamenii ar ști asta, cred că l-ar huidui și l-ar înjura pe Crevan în curtea aceea, nu pe noi. Asta e, într-adevăr, o infracțiune.

Clatin din cap, șocată să aflu de câștigurile lui Crevan.

Se așterne tăcerea. Mă gândesc la casa de vacanță în care am stat, la iahtul pe care am petrecut, la petrecerile luxoase,

la nesfârşitele mâncăruri şi băuturi. Mi se face rău că totul a fost plătit din cruciada pe care a lansat-o doar pentru a-și îmbunătăţi traiul. Totul a fost pentru dreptate, cum spune el, sau pentru bani?

— Deci, ea ce vrea de la tine?

Observ că nu folosește niciodată numele lui Alpha.

— Nu ştiu. A vrut să vin aici. Era pe cale să mă facă să vorbesc în public, dar apoi au apărut Fluierarii. Din fericire. Nu am crezut că voi spune asta niciodată.

— Nu prea îți plac discursurile?

— Nu atunci când nu ştiu despre ce vorbesc.

— Ei sunt oamenii cărora le plac, de obicei. Faptele vorbesc mai mult decât cuvintele, ţine minte. Nu oricine e făcut pentru scene şi microfoane. Îți sugerez să-ți găseşti un partener, unul Defect, e mai bine, mai ușor, da. Puteți trăi după aceleași reguli, echilibrat. Doi Defecți egal perfect. Îndrăgostește-te, așază-te la casa ta, fă copii, iubește-i, trăiește-ți viața.

— Nu pot avea o familie cu o persoană Defectă.

— Sigur că *poți*; doar ei spun că nu *ai voie*.

— Nu pare a fi o viață prea ușoară. Parcă mi-ați spus să nu creez probleme.

— Asta am spus? spune el și se uită la mine iar.

Mă gândesc mai bine și dau din cap că nu.

— Nu, într-adevăr. Am spus că faptele vorbesc mai mult decât cuvintele. Să nu vorbeşti, ci să acționezi. Tot ce fac cei de sus, inclusiv ea, deși o iubesc, este să vorbească. Tu *acționezi*. De aceea, te-au căutat. Se vor agăţa de tine. Te vor face să *acționezi* pentru ei. Nu. Tu să acţionezi doar în numele tău, spune el.

Se ridică și vine către mine, îmi ia mâna și face o plecăciune teatrală.

— Domnișoara North, este plăcerea mea. Sunteți și mai frumoasă în persoană decât vă descriu ei prin fițuici.

Zâmbesc.

— Aveți grijă, spun eu cu blândețe. Vă vor testa în această seară.

— Așa e, întotdeauna o fac, dar sunt căi de a-i ocoli. Vei descoperi și tu asta. Care e Fluierarul tău?

— Mary May.

— Aaaa, se strâmbă el. Nu pot să zic că te invidiez. Nu prea ai cum să scapi de ea. Am putut să mă bucur din nou de viață în ziua în care a plecat de aici. Bine, sunt mai mult ca un tren ruginit, dar măcar trăiesc. După cum spuneam, descoperă-ți punctele forte, caută-ți eroii care să te îndrume. Eu sunt un om de știință, asta mă ajută, spune el, mă salută și se întoarce spre ușa secretă. Nu-i spune că m-ai întâlnit.

— De ce?

— Nu-i spune. Își va face griji. Nu știe niciodată ce voi spune. Mult noroc.

Deschide ușa și, ca și cum și-ar fi amintit ceva, se întoarce. Încerc să văd pe după el în camera cealaltă și, când reușesc, încremenesc de spaimă.

Un Fluierar!

61

Bill observă ce față am făcut și zâmbește, apoi se întoarce către Fluierarul care stă în ușă și nu mă vede, deocamdată.

— Marcus, spune el, pe un ton mai prietenos decât mă așteptam. Ce se întâmplă pe sus?

Fluierarul Marcus clatină din cap și își trece mâinile prin păr.

— Crevan a băgat spaima în toți. Se întorc cu toții împotriva celorlalți. Defecți, ne-Defecți. Fluierarii între ei. E o nebunie.

Brusc, mă vede și tace. Se întoarce și pleacă pe coridor.

— Marcus este timid, îmi șoptește Bill.

Sunt uimită de modul în care a vorbit cu Fluierarul. E de partea noastră?

Bill se întoarce către mine.

— Ea mi-a spus că ții legătura cu el, să știi. Aș vrea să-l mai văd și eu. Mi-a plăcut de el.

Nu reușesc să țin pasul. De *cine* i-a plăcut?

— Aproape la fel de mult cât i-a plăcut și ei. N-am avut copii, ea cu mine. Bănuiesc că ți-a zis deja asta. El a fost primul pe care l-au lăsat să locuiască aici după ce ea i-a implorat

ani de-a rândul. A fost greu pentru ea din cauza mea, desigur, dar le-a dovedit că merită în decursul anilor. Au anunțat-o cu un an înainte că el va veni aici. Le place să le pregătească dinainte pe familii, vezi tu, să se asigure că vor continua să le predea învățăturile Ghildei. Ea l-a vizitat de câteva ori acolo, s-au împrietenit și a numărat zilele până la absolvire, chiar a mers la ceremonie. Am crezut că o să-i placă aici, chiar părea că-i place. Dar apoi s-a ridicat şi a plecat, nici nu și-a luat rămas-bun. Cred că asta a durut-o cel mai mult. Ea ar fi putut să-l ajute, dar el nu i-a dat nicio şansă. El n-a aflat niciodată de ce este ea capabilă şi ce punea la cale. Poate că ar fi rămas dacă ar fi știut. S-a atașat de el foarte rapid. Și eu, dar doar pentru că îmi plăcea să o văd fericită, spune el, iar ochii i se umplu de lacrimi. Dacă îl vezi pe Carrick, spune-i să ne viziteze. Spune-i că îmi pare rău că s-a terminat așa.

62

Merg spre casă în camionetă, împreună cu bunicul, într-o liniște totală. A trebuit să ne ascundem două ore până când Fluierarii au părăsit casa și am putut pleca. Profesorul Lambert a greșit când a spus că nimeni n-a fost arestat. Dacă totul a început ca o tentativă de a ne speria, nu s-a terminat la fel. Fluierarii nu s-au așteptat ca o mică parte a adunării să se apere și nu doar să respecte ce le cereau ei, lucru de care sunt sigură că eu voi fi acuzată, în ciuda faptului că nici măcar nu am deschis gura. Cred că este prima dată când oamenii s-au întors împotriva lor; înainte, nimeni n-ar fi îndrăznit. O amenințare la adresa unui Fluierar este privită drept o amenințare la adresa regulilor Ghildei, care, la rândul ei, este privită drept o susținere a cauzei Defecților, adică ajutor dat unui Defect. Este exagerat, dar așa justifică ei protecția Fluierarilor.

Șase oameni au fost luați în dube, patru erau Defecți și vor fi pedepsiți conform regulilor Ghildei, iar ceilalți doi pot ajunge în închisoare pentru ajutor dat Defecților. Încă patru au fost duși la spital pentru răni provocate de Fluierari. Unii dintre susținătorii „perfecți“ ai lui Alpha s-au întors împotriva ei imediat, dezvăluind Ghildei orice era necesar pentru

a-și scăpa pielea. Sesiunea de „consiliere" pașnică a lui Alpha a fost un dezastru. Ea se află în siguranță, dar sunt convinsă că este pe lista neagră. Era foarte afectată când am văzut-o. Avusese o discuție lungă cu Fluierarii, încercând să înțeleagă ce anume s-a întâmplat.

Fluierarul lui Bill, Marcus, l-a găsit pe bunicul și l-a adus la mine; am fost surprinsă să aflu că el a fost cel care l-a adus în buncăr la început. Am aflat că Marcus era căsătorit cu un alt Fluierar, Cathy, și că amândoi susțin cauza Defecților. Mi-a spus că mai sunt mulți astfel de oameni și că numărul lor crește, dar și numărul celor care sunt împotriva Defecților. Ei spun că situația este instabilă și în rândul Fluierarilor. Se întorc unul împotriva celuilalt, iar cei care sunt denunțați drept trădători devin exemple negative. Marcus este îngrijorat.

Sunt furioasă și încă n-am încredere în Alpha din multe motive, dar, pe de altă parte, l-a protejat pe bunicul, iar după ce-am aflat că ea și soțul ei au avut grijă de Carrick în propria lor casă am motive să văd partea bună din ea. Disperarea ei de a-l găsi și de a fi iar împreună îmi demonstrează că ea chiar nu știe unde se află. Am vrut să-i cer lui Marcus, Fluierarul, să mă ajute, dar n-am reușit să-i spun. Dacă totul este o capcană, nu vreau să cad în ea. Nu pot să-l las pe Crevan să afle că îl caut pe Carrick. Nu pot să-l las să afle că a fost martor la a șasea înfierare și că avem o putere asupra lui.

După ce am fost chestionați despre tot, am părăsit casa lui Alpha și am pornit iar la drum. Vreau să ajung acasă înainte de ora-limită.

— Acela era profesorul Bill Lambert, spune bunicul, verificând tot timpul oglinzile. Mi-l amintesc de la știri. Avea un contract cu guvernul. Prieten de-al lui Crevan. Cred că, de fapt, Crevan i-a înscenat ceva ca să scape de el. Vărul lui Crevan a primit postul lui. Alți Crevani, peste tot. Mă gândesc că Alpha reușește să-și continue campania datorită faptului că, în acest caz, Crevan se simte vinovat, dacă poate simți așa ceva.

— Nu înțeleg. Alpha a spus că nu mă folosește, dar, chiar dacă n-a încercat să mă dea pe mâna Ghildei, m-a folosit ca să-l aduc pe Carrick la ea. De aceea, a spus unora că voi vorbi. Dacă el afla, ea credea că, poate, ar fi venit.

— Crezi că ar fi venit dacă știa că tu vei fi acolo?

— Nu știu.

— Doar că el știe unde ești, Celestine. Toată lumea știe. Tot ce trebuie să faci este să deschizi un ziar sau un televizor și îi poți vedea pe reporteri în fața casei tale. Dacă ar fi vrut să te găsească, ar fi făcut-o.

Îmi simt fața fierbinte în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi. Acum chiar sunt supărată.

— Bine, bine! izbucnesc eu. Nu vrea să mă găsească!

— Nu. Ce vreau să spun e că sper că, între timp, Crevan n-a ajuns la el, Celestine.

De asta mi-e teamă și mie. Ne continuăm călătoria în liniște. Dar nu cred că l-a găsit; altfel, de ce ar intra în panică? Eu sunt singura persoană care mai știe ce-a făcut el, iar el îmi controlează fiecare mișcare. Mă gândesc la ceea ce știu despre Carrick, la ceea ce am aflat despre el. Este inteligent, este isteț. Cred că își calculează timpul.

— Nu cred că ar trebui să mergi acasă, spune bunicul.

— De ce?

— Fluierarii te vor căuta acolo, fără îndoială. Au vrut să te prindă vorbind, să provoci reacții împotriva Ghildei. N-au reuşit. Dar ei ştiu că ai fost acolo. Unii trădători ar inventa orice doar ca să-şi scape pielea. E adevărat că Defecții au din ce în ce mai mulți susținători, dar, din ce-am văzut în această seară, tot la fel de repede oamenii pot să se sperie și să dea înapoi. Oamenii îl susțin pe cel care pierde, dar nu și atunci când devine periculos. Vremuri periculoase, Celestine.

— Dar unde să merg dacă nu acasă?

— Stai cu mine. Ți-am zis că vei fi în siguranță la fermă, departe de Crevan. Crezi că Marcus și soția lui sunt singurii Fluierari de partea ta? Mai sunt mulți.

— Dar, bunicule, dacă nu ajung acasă la ora-limită, toată lumea va fi pedepsită, mama, tata, Juniper, Ewan. Nu le pot face asta! Trebuie să merg acasă și să mă confrunt cu orice voi găsi acolo.

Bunicul mă aprobă, dând solemn din cap.

— Oricum, n-am făcut nimic greșit, spun eu, înfuriindu-mă iar. Am fost invitată de profesoara mea la o sesiune de consiliere. Ce s-a întâmplat a fost vina ei. Nu a mea. Ei îl vor asculta pe Marcus, care a văzut totul.

— Așa, bravo! spune el și zâmbește trist pentru că ştim amândoi că nimeni nu va asculta versiunea mea.

— Sigur ți-au văzut camioneta acolo, n-are rost să ne mai ascundem, spun eu. Fluierarii au identificat fiecare mașină din parcare.

— Camioneta nu e înmatriculată pe numele meu, spune el.

Mă uit la el, surprinsă.

— Pe numele cui e înmatriculată?

El chicotește.

— Nu-ți face griji. Trebuie să scap de ea, oricum.

Scutur din cap, neîncrezătoare.

— Păi, tot feritul și condusul ăsta chiar mi-au adus aminte de...

Mă întorc spre el.

— De ce anume ți-au adus aminte?

— De ferit și condus, spune el, făcându-mi cu ochiul.

— Bunicule! exclam deodată, cuprinsă de teamă, când văd o picătură de sânge sub șapcă scurgându-i-se pe față și obraz. Oprește mașina, sângerezi!

— Sunt bine, spune el, ștergându-se în timp ce se concentrează asupra drumului. M-am lovit când m-am ferit de unul dintre acei Fluierari înainte ca Marcus să mă găsească și să mă ducă în ascunzătoare. Vina mea.

Îi ridic șapca și văd că s-a lovit la cap.

El tresare în timp ce mă apropii de rană.

— Cred că ai nevoie de copci.

— Nu vreau copci.

— Bunicule!

— O să mă vadă cineva când ajung acasă, cineva care să nu pună întrebări, mulțumesc mult.

— Dar o să-ți ia ore întregi până ajungi acasă. Trebuie să punem ceva acolo.

Nu mă mai contrazice.

— Oprește la magazin, e la două minute de aici. Lasă-mă să te curăț puțin, ca să nu te infectezi.

— O să mă curăț eu după ce te las acasă.

Dar niciunul dintre noi nu știe ce mă așteaptă acasă. Trebuie să avem grijă de rana lui acum.

— Bine, spune el și trage pe dreapta brusc, în spatele magazinului, în zona pentru marfă, pentru ca mașina să nu se afle pe drumul principal. Mă întorc imediat.

— Nici vorbă. Stai tu aici, mă duc eu. Ai pierdut deja mult sânge, spun eu și mă uit la șapca lui udă.

— S-ar putea să te caute, spune el.

— Unde? Aici? La un magazin oarecare? Și, oricum, tragem concluzii pripite. Ce s-a întâmplat acasă la Alpha n-are legătură cu mine deloc. Alpha agită apele, e ceva periculos, o opoziție față de Ghildă, și poate că ei știu. Poate că doar se prefac că o tolerează și, de fapt, așteaptă s-o prindă.

El încuviințează din cap.

— Când ai devenit atât de atentă la detalii?

Râd și îl sărut pe frunte.

— Intră și apoi ieși repede, spune el. Nu-ți face probleme singură.

Ies din mașină și mă întorc spre el.

— Am avut probleme din ziua în care m-am născut, spun eu, repetând cuvintele lui de mai devreme, iar el râde.

63

Intru în magazin.

Este ora nouă și mai am două ore la dispoziție. Ne aflăm la zece minute de casă, așa că am timp suficient. Voi reuşi. Mă gândesc la rana bunicului și grăbesc pasul. Inima îmi bate mai repede în timp ce merg pe culoarul central de una singură, iar toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Femeile își trag copiii din calea mea, iar adolescenții se holbează la mine și îmi aruncă insulte. Cei care mă recunosc îmi fac fotografii. Un bărbat merge până într-acolo încât mă urmărește ca să mă înregistreze cu telefonul. Altul imită sunete de giugiuleli aproape de urechea mea. Îmi țin capul în jos, mă uit în podea și stau aproape de rafturi. S-a terminat cu intratul și ieșitul fără să fiu observată. Vreau să fiu invizibilă, dar din cauza cicatricii de pe brațul meu sunt stigmatizată, la fel și din cauza semnului de pe tâmplă. Văd o altă femeie Defectă trecând prin magazin. Ține de mână o fetiță. Cineva dă un șut în sacoșa din mâna ei, iar un întreg grup începe să râdă. Femeia se oprește, își trage copila mai aproape de ea și se apleacă pentru a pune totul la loc în sacoşă. Grupul o ironizează. Copila se uită la ei cu ochi mari şi trişti, iar mama ei stă în genunchi, strângând fructele căzute.

Înaintez pe lângă perete și îmi țin bărbia în piept. Trebuie să plec de aici fără vreun incident. Nu-mi permit să atrag atenția. Mă simt ca un șobolan care trece printr-un canal de scurgere, care se bagă printre picioarele tuturor și le taie calea. Ochii mi se umplu de lacrimi și le las să curgă, dar nimeni nu mă întreabă dacă mă simt bine, pentru că nimănui nu-i pasă, ceea ce mă doare și mai tare.

Ajung la casă. Mă uit în pământ și îmi aud numele rostit de un trecător. Nu mă uit în sus, nu vreau probleme.

— Hei! îl aud pe un bărbat strigând furios.

Îmi țin capul în jos. N-are cum să mi se adreseze mie, eu n-am făcut nimic.

Analizez compresele, antisepticul și bandajele și mă concentrez asupra prezentării de pe etichetă: scrisul cursiv, micile personaje fericite din vată de pe pachet, au brațe și picioare și fețe zâmbitoare. În publicitate, orice primește un suflet. Dar sufletul le este luat oamenilor, sunt umanizate obiectele, în timp ce oamenii se dezumanizează.

— Am zis hei! urlă el iar.

Inima începe să-mi bată și mai tare. Nu este în regulă. Încet, îmi ridic privirea. El se holbează la mine, ca și ceilalți. Mă întreb de ce lucrează mai încet femeia de la casă. De ce nu se grăbește ca să ies odată mai repede de aici? Mă uit la scaunul ei și îmi dau seama c-a dispărut. S-a îndepărtat de noi, ca și ceilalți. Toată lumea se îndepărtează. Lângă mine, rămân doi bărbați, în dreapta și în stânga. Sunt mai înalți decât mine, eu abia le ajung la umeri, dar, când mă uit la ei, îmi dau seama care este problema. Banderolele roșii sclipesc

ca un avertisment în fața mea. Sunt Defecți, amândoi. Ca și mine. Suntem trei, stând împreună, ceea ce nu este permis.

Prima mea reacție este să mă retrag. Am identificat problema și acum știu care este soluția. Dacă mă retrag, vor rămâne ei doi. Dar este o mișcare proastă.

— Stop! Oprește-te!

Omul care țipă la mine este un polițist.

Fac un pas înainte.

— Nu te mișca, Celestine, spune omul din dreapta mea cu blândețe. Va fi în regulă.

— Mă cunoști?

— Cu toții te cunoaștem, zâmbește el.

— Nu vorbiți! țipă iar polițistul.

— Avem de-a face cu unul furios, mormăie bărbatul din stânga mea.

— Îndepărtați-vă! Toți trei! spune el, cuprins de panică. Trebuie să vă văd!

Se agită degeaba, este tânăr, singur și face o greșeală stupidă.

În ciuda faptului că sunt Defecți, iar eu mă aflu la mijloc, mă simt cumva în siguranță între cei doi bărbați, mă simt protejată. Sunt tineri, au în jur de treizeci de ani, sunt robuști, puternici. Unul dintre ei are un *D* pe tâmplă, la celălalt nu pot vedea semnul; ar putea fi pe piept, pe mână, pe picior sau pe limbă. Poate că îl intimidează pe polițist din cauza vârstei și puterii lor. Ar putea provoca ceva daune: umeri lați, mâini mari. Îmi amintesc de Carrick, niște soldați. N-am mai stat niciodată între doi Defecți și acum înțeleg de ce este

interzis. Asta ne oferă putere și siguranță. Ei nu vor ca noi să ne simțim în siguranță. Nu vor ca noi să fim puternici.

— Doar stăm la rând, spun eu, într-un final, enervată de mulțimea care s-a adunat să urmărească scena.

Mă simt ca un animal din grădina zoologică. Trebuie să ajung înapoi la bunicul, care mă așteaptă în camionetă, sângerând.

— Cumpăr vată, spun eu și ridic pachetul către polițist. Nu-i nimic periculos.

Câțiva oameni rânjesc la gluma mea.

Polițistul se înroșește.

— Sunteți trei la un loc, este împotriva legii.

— Nu este o lege, spun eu, iar cei doi Defecți de lângă mine mă privesc surprinși.

Eu sunt și mai surprinsă că polițistul nu știe asta.

— Este doar o regulă pe care o organizație o aplică prin pedepse. Nu este o *lege*. Nu mă puteți băga în închisoare pentru că stau alături de acești doi bărbați. Sunteți un polițist, nu un Fluierar. Treaba dumneavoastră este să colaborați cu toate comunitățile pentru a le proteja.

— Da, să ne protejeze de voi, urlă un bărbat din mulțime.

— Nu, spun eu. Treaba dumneavoastră este să mă protejați *pe mine*, îi spun polițistului. Fac parte din această comunitate.

— Nu te voi proteja, *Defecto*, se strâmbă el ca și cum aș fi bolnavă.

El este un polițist, un membru al unei forțe în care aveam încredere, pe care o admiram și de care mă simțeam protejată

pe vremuri. Mă gândesc la oamenii care șușoteam despre mine azi, aici, la copii care au fost trași din calea mea. Mă gândesc la faptul că m-am ferit să privesc pe oricine. Furia mea crește; nimic nu mai are sens.

Sunt o fată care crede în definiții, în rațiune, care vede lucrurile în alb și negru.

— ORRP! urlu eu către polițist, extrem de furioasă.

Am învățat la școală asta. De ce nu cunoaște și el aceste principii de bază pe care eu le-am învățat, pe care și el le-a învățat cu siguranță?

— *O* vine de la onestitate, spun eu, auzind tremurul din propria mea voce, nu de teamă, ci de furie, și încerc să mă controlez. Înseamnă să fii moral și să respecți principiile dreptății și justiției. Asta ar trebui să facă un polițist. *R* vine de la responsabilitate, să accepți responsabilitatea individuală și să te asiguri de cea publică.

Mulțimea murmură, iar eu continui, fără a-mi lua ochii de la el.

— *R* vine de la respect! A avea respect pentru oameni, pentru drepturile și nevoile lor.

Mulțimea începe să vocifereze. Toți sunt de acord cu mine. Polițistul face un pas înspre mine. Pornește stația și cere întăriri.

— Ai grijă, spune încet omul din stânga mea.

Polițistul stă în fața mea cu un rânjet pe față.

— Lasă-i în pace, strigă cineva din mulțime.

— Da, nu fac niciun rău. Doar își fac cumpărăturile.

Oamenii încep să-și exprime opiniile, ceea ce îl face să intre în panică. Pe frunte îi apar broboane de sudoare. Începe

să-şi piardă controlul, mai ales că se află în inferioritate numerică gravă.

— Ea e fata de la televizor, cea faimoasă, spune cineva. Nu poţi s-o arestezi.

— Fata care are cinci semne.

Poliţistul se încruntă și mă analizează, înțelegând cine sunt. Pare că-i este teamă de mine.

— Ea este cea mai Defectă dintre toţi, urlă altcineva, iar alții îi spun să tacă.

Oamenii din mulţime încep să se certe între ei din cauza asta. Se formează tabere.

Poliţistul își scoate bastonul din centură.

— Stai aşa, spune omul din dreapta mea. Ce vrei să faci cu ăla?

— Tu să taci, spune el, cu picături de sudoare pe buza de sus.

— E doar o copilă, spune o femeie. Pentru Dumnezeu, lăsați-o în pace.

Țipătul ei disperat stârnește un nou val de proteste în mulțime.

— Iar tu, se uită el la mine ameninţător, trebuie să-ţi ţii gura. Înțelegi?

Inspir adânc. N-am terminat de vorbit. Ar fi logic ca măcar să termin ce-am de zis înainte ca inevitabilul să se întâmple. Bunicul va şti că este ceva în neregulă dacă nu mă întorc în trei minute. Va şti că trebuie să pornească motorul şi să plece, un instinct pe care-l are ca urmare a orice a făcut în trecut.

— *P* vine de la profesionalism, spun eu, în cele din urmă, cu blândețe, numai către polițist. A oferi un serviciu de protecție profesionist *tuturor* comunităților.

Se uită peste umărul meu, iar eu mă întorc să verific la ce se uită, dar nu e nimic. Până îmi dau seama că încearcă să mă păcălească, deja m-a lovit peste picioare cu bastonul. Mă prăbușesc. Sticla de antiseptic se sparge când atinge podeaua.

Moment în care toți decid să acționeze, să fie de partea cuiva, să-și dea seama cine sunt cu adevărat. Apoi începe revolta.

64

Oamenii din jurul meu au trecut la acțiune acum. Au început să alerge, sunt peste tot. Unii mă calcă în picioare, alții încearcă să mă protejeze, dar, de fiecare dată când mă ridic, sunt trântită din nou la pământ. Lovită, zac pe podea, îmi protejez capul cu mâinile, așteptând ca punctele negre din fața ochilor să dispară. Simt mâini care încearcă să mă ridice, mâini care încearcă să mă împingă. Abia mai pot respira.

Apoi aud fluierele. Fluierarii au sosit, le văd ghetele negre. Unii oameni o iau la fugă, alții află ce se întâmplă și se alătură revoltei. Văd cum se împart pumni şi cum țâșnește sângele în toate părțile. Nu mai știu cine se află de partea cui. La un moment dat, mi se pare că o văd pe Enya Sleepwell în ușa magazinului, asistând la întreaga scenă. Dar am fost lovită în cap de mai multe ori, deci sigur am halucinații. Renunț să mă mai ridic, renunț să mă mai lupt și mă întind pe podea în timp ce simt o altă lovitură, o gheată care mă calcă, neștiind că sunt acolo, și o simt aproape de obrazul meu.

Apoi totul se încețoşează.

Aud zgomote şi apoi nimic. Un bâzâit pare să acopere toate celelalte sunete.

Mă aflu pe podea, apoi simt că plutesc, şi mă întreb dacă am murit, dacă aşa este când te îndrepţi către lumină.

Dar nu văd decât lumina de la neonul din magazin și îmi dau seama că trăiesc, dar zbor. Apoi simt mâini pe corpul meu, mâini mari, puternice şi care îmi oferă siguranţă. Acele mâini îmi așază brațele în jurul unui gât. Ating pielea cuiva. Capul mi se așază pe un piept. Simt că cineva se apropie de obrazul meu. Încerc să văd ce se întâmplă și descopăr un *D* pe acel piep, exact ca al meu, sub claviculă, acolo unde tricoul a fost rupt în luptă. Un bărbat Defect m-a luat în brațe. Miroase bine, mă simt în siguranţă. Mă ţine în braţe cu multă grijă și mă agăţ de el, întorcându-mi capul către pieptul lui. Mi-a pus capul sub bărbia lui astfel încât să mă ferească de lumină, mă dor ochii de la ea.

În timp ce ne deplasăm, îmi trec vârful degetului peste acel *D* de pe pieptul lui, ceea ce îl face să tresară. N-am mai simțit cicatricea altcuiva niciodată. Se simte exact ca a mea. Ca cele cinci ale mele, dar nu și ca ultima, cea de pe spinare. Aceea a fost făcută fără anestezic, ceea ce m-a făcut să tresar, iar semnul a ieșit mișcat. Îi văd mărul lui Adam când înghite în sec la atingerea mea. Îmi țin degetul pe pieptul său. Chiar dacă este un străin, senzația cicatricii este reconfortantă, e ca propria mea piele.

Știu cine este. Îmi ridic capul, mă uit în sus și văd că se uită la mine.

Carrick.

Cu ochii săi mari, îngrijorați, în timp ce îi zâmbesc. Carrick, cel pe care l-am văzut numai printr-un perete

transparent. Acum nu mai există niciun zid între noi. În ciuda nebuniei din jurul nostru, îmi zâmbește și el.

— Ți-am zis că te voi găsi.

Și plutim departe, departe de lumină, departe de zgomote.

65

Mă trezesc suspinând, simt durerea din cap până în picioare. Sunt în pat, în casa mea. Este întuneric; singura lumină vine dinspre hol, prin ușa întredeschisă. În câteva momente, ochii mi se obișnuiesc cu lumina și pot vedea totul. Pe scaunul de lângă patul meu, nu se află nimeni. Încă port hainele pe care le aveam mai devreme. E noapte, ceea ce înseamnă că au trecut doar câteva ore de când îmi amintesc ce s-a întâmplat. Evenimentele de la magazin mi se derulează repede prin minte. Mă gândesc la bunicul, care mă aștepta afară și sângera. Trebuie să îl sun, să mă asigur că a scăpat, dar mă opresc înainte de a face orice când aud vocile de jos.

Vocile sunt grave. O aud pe mama, vorbind repede și rugător, mai ascuțit decât de obicei, iar peste ea vorbește altcineva. Recunosc vocea, dar nu-mi vine să cred. *Crevan, jos!* Cred că sunt într-un coșmar. N-are cum să fie aici, în această casă. Încerc să mă ridic, dar gem din nou de durere. Stomacul mă doare, coastele, probabil, sunt rupte, cel puțin una. Îmi duc mâna la stomac și simt un bandaj înfășurat în jurul meu. Mă așez pe marginea patului. Sunt amețită. Aștept cu ochii închiși ca podeaua să nu se mai învârtă, să-mi treacă greața.

Văd apă pe noptieră şi o beau repede. Reuşesc să mă ridic, simţind dureri peste tot, în fiecare muşchi. Nu-mi amintesc cum am ajuns acasă, deşi îmi amintesc că parcă pluteam, eram cărată de Carrick, în siguranţă în braţele sale, în timp ce el îmi zâmbea, iar eu îmi ţineam capul rezemat pe pieptul lui şi aveam ochii închişi. După aceea, nu îmi mai amintesc nimic şi mă întreb dacă nu cumva mi l-am imaginat. A fost real?

Uşa se deschide şi Juniper intră în cameră. Pare cuprinsă de panică şi ştiu că este ceva în neregulă.

— Celestine, te-ai trezit.

— Ce se întâmplă?

Mă gândesc la bunicul care a rămas în urmă şi mă pregătesc pentru ce e mai rău.

Ea este foarte agitată, respiră repede.

— Crevan e aici. Jos. Îi ameninţă pe mama şi pe tata. Spune că tata îşi va pierde locul de muncă şi vor fi trimişi la închisoare dacă nu te predau imediat.

Rămân cu gura căscată.

— Vrea să-i cheme pe Fluierari să te ia dacă nu te duc chiar ei jos, dar eu nu-l cred. I-ar fi chemat până acum. Pune ceva la cale. Cred că vrea să te ducă undeva. Ce vrea de la tine, Celestine? Ştii ce vrea? E vorba despre Art? I-a întrebat pe mama şi pe tata unde este înregistrarea video. Ei nu ştiu despre ce vorbeşte. Tu ştii? El spune că tu o ai şi el are nevoie de ea!

Mă uit la ea, ameţită şi confuză. El ştie de înregistrarea domnului Berry? *De unde?* El crede că *eu* o am. Trebuie să vorbesc

cu Pia. Ea este singura persoană care mai știe de înregistrare în afară de domnul Berry și Carrick. Ea o căuta. Deodată, îmi fac griji pentru ea. N-am mai aflat nimic despre ea de zile întregi. Apoi îmi amintesc de convorbirea cu soțul domnului Berry. Crevan trebuie să o fi ascultat. Mi-au ascultat telefonul.

— Mama și tata vor să îl convingă să nu te ia. El spune că ai fost la o întrunire a Defecților în seara asta. Și că asta a dus la o revoltă într-un magazin. Doi oameni au murit. Poliția a tras cu gaze lacrimogene. Apare peste tot la știri. Sunt revolte pe stradă. Presa te învinovățește pe tine. Cineva a filmat, dar, Celestine, Doamne, Celestine, spune ea și începe să plângă. Am văzut filmarea și sunt mândră de tine. N-aș fi putut spune niciodată ce-ai spus tu, n-aș fi putut face tot ce-ai făcut. Procesul, camera, magazinul... Nu știu cum ai reușit, dar ești minunată, sunt atât de mândră de tine. El spune că va renunța la acuzații dacă îi dai înregistrarea.

Clatin din cap, confuză, încă amețită, cu capul care-mi plesnește de durere.

Juniper încearcă să-și revină și pare că-și dă seama că nu e momentul pentru emoțiile ei, reluându-și tonul grav.

— Ți-am împachetat câte ceva. Crevan este în bibliotecă cu mama și tata. Poți să te strecori pe ușa din spate. Omul care te-a adus ți-a lăsat asta, spune ea și îmi întinde o hârtie. N-o pierde, Celestine, el vrea să te ajute. El cunoaște oameni care te pot ajuta. Să-l găsești, da? Promite-mi că o să-l găsești. Atunci, voi ști că ești bine, continuă ea, îmi mângâie fața și începe iar să plângă. Surioara mea curajoasă, mi-a fost dor de tine. O să-mi fie dor de tine.

Capul mi se învârte după tot ce mi-a spus. Trebuie să plec? Trebuie să-mi părăsesc familia pentru a-i proteja. Crevan știe despre înregistrarea cu cea de-a șasea înfierare din cameră. Crede că eu o am, *știe* că eu o am, doar că nu știu unde este, dar el nu mă va crede niciodată. Nu va renunța până când n-o va găsi, iar eu trebuie să ajung undeva în siguranță până când mă voi gândi la următoarea mutare.

— Ora-limită, spun eu.

— Mary May a fost deja aici. E trecut de unșpe. Dacă mama și tata îl pot reține pe Crevan, atunci ai timp până dimineață, până își vor da seama. Celestine, te iubesc, spune ea, plângând. Îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat între noi.

Fac un pas înainte, vreau să plec. Nu pot să ascult asta acum.

Ea se întinde după mine și mă apucă strâns de braț.

— Te rog, ascultă-mă. Trebuie să-ți explic. Trebuie să știi ce se întâmplă.

Mă întorc lent, gata să ascult ce e mai rău, pregătită să aud despre ea și Art. Față în față cu cele mai mari temeri ale mele.

— Nu s-a întâmplat nimic cu Art, spune ea, cu lacrimi pe față. El m-a căutat. Avea nevoie de cineva care să îl ajute să se ascundă în șopron, să-i aducă de mâncare. N-a vrut ca tu să știi pentru că n-a vrut să-ți facă probleme. Știa că tatăl lui te va răni dacă va afla că știi unde este și știa că ești urmărită. M-a obligat să-i promit că nu-ți voi spune, dar jur, Celestine, uneori, am fost cât pe ce să-ți spun. Ar fi trebuit să-ți spun. El stătea ascuns toată ziua în șopronul familiei Tinder, iar noaptea ne întâlneam ca să vorbim despre tine.

Despre cum simţeam amândoi că te-am dezamăgit. Niciunul dintre noi nu putea suporta asta. El este singura persoană care înţelege ce simt. Asta a fost tot, sincer. Încercam să-l ajut, să-l ţin în siguranţă pentru tine. Îmi pare atât de rău.

Răsuflu uşurată că n-a fost nimic mai mult între ei, că încercau doar să mă protejeze, chiar dacă tot mi se pare o trădare. Ne îmbrăţişăm strâns, ca şi cum ar fi pentru ultima dată.

— Te-am invidiat întotdeauna, continuă ea. Erai tot timpul perfectă. Făceai ce e corect, spuneai totul corect. Toată lumea te plăcea. Am fost invidioasă din cauza perfecţiunii tale. Iar acum sunt invidioasă că eşti Defectă. Eu trebuia să fac ce-ai făcut tu în autobuz. Am vrut s-o fac. Mă gândeam la asta tot timpul. Dar, când a trebuit, n-am fost suficient de curajoasă. Alt lucru pe care n-am putut să-l fac. Îmi pare atât de rău.

— Nu te poţi învinovăţi pentru ceea ce s-a întâmplat în autobuz, spun eu cât se poate de serios. A fost doar decizia mea. Nimic din toate astea nu e din vina ta. Nu v-am cerut să mă salvaţi. N-aţi fi avut cum. Am fi fost toţi trei în situaţia în care sunt eu acum. N-ai greşit cu nimic.

Nu vreau să insist pe chestiunea cu Art acum. Am nevoie de timp ca să-mi găsesc cuvintele potrivite.

— Nu, mă întrerupe ea fermă. Mi-a fost frică. Retrăiesc momentul în fiecare secundă din fiecare zi. Ar fi trebuit să te apăr în autobuz, spune ea, ştergându-şi obrajii cu un aer de bravură, ca un mic soldat. Dar acum fac ceea ce trebuie, cu mult curaj. Trebuie să pleci, Celestine, sau Crevan te va lua şi nu ştiu unde te va duce.

— Mulţumesc, îi șoptesc eu, strângându-i mâinile într-ale mele. Omul care m-a adus aici, îi ştii numele?

— Carrick Vane.

Zâmbesc. N-a fost doar imaginația mea. Nu l-am visat.

— Îl cunoști?

Dau din cap că da și îmi amintesc senzaţia pe care am avut-o când i-am atins cicatricea de pe piept cu vârful degetului în timp ce mă scotea din magazin. Îmi amintesc că i-am văzut mărul lui Adam și că i l-am atins cu vârful nasului meu.

— Îl vei găsi?

— Da, spun eu, plină de încredere acum.

Nu pot să mă gândesc la faptul că-mi părăsesc familia și că mă aventurez singură în necunoscut. Mă gândesc la profesorul Lambert care l-a citat pe Pólya: „Dacă nu poţi rezolva o problemă, atunci există o problemă mai ușoară pe care o poți rezolva. Găseşte-o". Nu-l pot doborî pe Crevan de una singură, nu acum, dar trebuie să-l găsesc pe Carrick Vane. El este singura mea speranţă acum.

66

Cobor scările în vârful picioarelor, cât de încet pot, știind că orice mișcare greșită îmi poate aduce sfârșitul. Odată ajunsă jos, îi aud pe tata și pe Crevan certându-se. Vreau să năvălesc peste ei și să îl opresc pe tata; mi-e teamă că el va fi următorul pus la zid pentru că mă protejează, dar știu că nu pot să intervin. N-aș rezolva nimic pe termen lung. Singura cale de a termina cu toate acestea este să dezvălui lumii cine este cu adevărat Crevan.

— Fugi, șoptește Juniper și simt cum mă împinge.

Mă uit la ușă, mi-e greu să-mi las părinții în această situație. Dacă plec, atunci ei vor fi pedepsiți și acuzați că m-au ajutat. Ușa se deschide deodată și Juniper mă apucă de mână. Încremenim amândouă. S-a terminat.

În locul lui Crevan, o vedem pe mama ieșind afară, cu fața palidă, dar furioasă. Are o nouă coafură, și-a ras o parte din păr, iar cealaltă parte a rămas, ca o amintire a pletelor ei lungi și frumoase. Arată ca o războinică. Mă vede cu rucsacul făcut, gata să plec, și închide ușa în urma ei. Știu că nu mă va lăsa să plec și că va trebui să o conving. Se repede spre

mine, mă îmbrățișează și mă sărută. Îmi șoptește un cuvânt la ureche, care nu mai lasă loc de îndoieli și care îmi dă fiori.

— *Fugi.*

Cu ochii inundați în lacrimi, plec de lângă ea. Sar gardul grădinii din spate. Mă furișez și alerg către aleea care mă va duce în sus, pe deal.

O mașină apare de după colț, cu luminile aprinse, și se îndreaptă către mine. Mă opresc pe loc. Nu sunt sigură că va opri, iar din cauza farurilor nu-mi pot da seama cine se află la volan. Dar mi-e teamă că, oricine ar fi, vrea să mă calce. Nu recunosc mașina, dar este nouă și scumpă. Se oprește la câțiva centimetri de mine. Farurile sunt atât de puternice încât tot nu pot vedea cine conduce. Mă gândesc să mă întorc și să fug, dar Crevan se află în direcția opusă. Sunt atât de aproape de aleea care mă va duce în siguranță, aleea pe care mergeam când mă întâlneam cu Art noaptea, când viața era mult mai simplă.

Apoi din mașină iese judecătoarea Sanchez. Sunt terifiată.

— E o seară frumoasă pentru a fugi, domnișoară North, spune ea pe un ton rece.

— Ce vreți?

— Vreau ce vrei și tu, spune ea. Avem ceva în comun.

— Mă îndoiesc, spun eu înverșunată.

— Să-l distrug pe Crevan.

Sunt surprinsă de această mărturisire, dar, desigur, n-ar trebui să fiu. Ea a încercat să-l submineze pe toată durata procesului meu. S-a folosit de mine pentru a reuși.

— Am auzit că ai ceva care-l incriminează, ceva ce ar putea să ne ajute pe amândouă. Ceva ce îl face extrem de agitat,

îl face să trimită grupuri de Fluierari pe ici, pe colo, peste tot. Nu știu ce este, dar sper să-mi spui.

— De ce-aș avea încredere în tine? spun eu, cuprinsă de panică.

Trebuie să scap din această situație. Familia mea nu poate să-i distragă atenția lui Crevan la infinit; el mă va căuta prin casă, iar, dacă este adevărat că eu sunt considerată responsabilă și de întrunire, și de revolta de la magazin, atunci Fluierarii și poliția vor veni să mă ridice. Sper ca poliția să mă găsească prima, dar Crevan nu mă va lăsa să scap așa ușor.

— Poți avea încredere în mine. Te voi lăsa să pleci, spune ea, iar eu sunt total confuză. Nu-mi ești de niciun folos dacă ajungi pe mâna lui Crevan. Am văzut ce poți face dacă ești în libertate. L-ai agitat rău, iar acum face mai multe greșeli decât de obicei. Știi ce anume ai despre el? întreabă ea curioasă.

Îmi dau seama că este nerăbdătoare să afle ce anume știu.

Înghit în sec, mă gândesc puțin, apoi încuviințez din cap.

Ea zâmbește subtil.

— Cine ar fi crezut că tu vei fi aceea? spune ea și mă măsoară de sus în jos. Știi, eu cred în Ghildă, în conceptul de anchetă publică, în investigarea problemelor de importanță publică, dar nu cred că asta face acum, continuă ea și mă fixează cu privirea. Am încercat să te ajut la proces, Celestine. Ar fi trebuit să alegi închisoarea. Ți-a plăcut micul spectacol pe care l-am pus la cale pentru tine la castel? M-am gândit că a fi martoră la o înfierare te va speria și vei recunoaște că ai ajutat un Defect.

Ea a aranjat ca Tina să meargă la o întâlnire și ca Funar să ne forțeze, pe mine și pe Carrick, să stăm în fața Camerei Însemnării.

— Dacă mă ajuți, pot face ceva în legătură cu banderola aceea, spune ea și caută în buzunar, scoțând o carte de vizită. Te las să fugi, Celestine, dar contactează-mă când ești gata și ne vom ajuta una pe cealaltă.

E prea bine ca să fie adevărat, dar iau cartea de vizită și mă aștept ca cineva să sară din ascunzătoare și să mă înhațe. O iau din loc, mărind pasul. Ea mă privește și intră înapoi în mașină. Pornește motorul și dă înapoi.

Urmez sfatul mamei.

Fug.

Mulțumiri

În ultimii doisprezece ani, am scris un roman pe an, dar, în vara lui 2014, când terminasem de scris *Anul în care te-am întâlnit* și ar fi trebuit să-mi reîncarc bateriile pentru următorul meu roman, *The Marble Collector*, intriga din *Defecți* mi-a apărut în minte și n-a vrut să mai plece. Celestine North a apărut în viața mea și avea de spus o poveste. N-am mai simțit niciodată atâta energie, n-am scris niciodată cu sufletul la gură, cu mâna tremurând, și n-am mai scris vreodată atât de repede un roman. A trebuit să-mi scot această poveste din cap, fie că oamenii voiau să o citească, fie că nu. După șase săptămâni, *Defecți* era gata. Vreau să le mulțumesc lui David, Robin și Sonny, pentru dragostea, răbdarea și sprijinul pe care mi le-au oferit în timpul scrierii romanului, și mamei, tatei, Georginei și lui Nicky pentru încurajări. Le mulțumesc și lui Vicki Satlow și Marianne Gunn O'Connor pentru îndrumare, încurajare și pentru că au crezut că aceasta este o poveste care poate fi împărtășită cu cititorii. Îi mulțumesc lui Dave O'Callaghan pentru că a ascultat și a citit o primă versiune foarte slabă, dar m-a susținut în continuare.

Am scris prima versiune a cărții în șase săptămâni, dar, inevitabil, a fost nevoie de multă muncă după aceea. Povestea

n-ar fi ce este în prezent fără observațiile și susținerea lui Nick Lake. Ideile tale au dus această poveste la un alt nivel. Multe mulțumiri și celor din echipa HarperCollins pentru sprijin.

Am scris această poveste cu furie, cu dragoste și cu pasiune. Fiecare cuvânt a venit din inimă. Dacă există un mesaj transmis de această carte, acela este că niciunul dintre noi nu este perfect. Să nu ne prefacem că suntem. Să nu ne fie teamă că nu suntem. Să nu punem etichete altora și să pretindem că nu suntem la fel. Să știm că a fi om înseamnă a avea defecte și să învățăm din fiecare greșeală ca să n-o repetăm.